

Bitmeyen Dans-Claire Harrison

Carrie Moore balerinlik mesleğinin doruğuna ulaşmış sayılırdı.bunu, biraz da, erkeklerle duygusal ilişkilere girmemesine ve kendini bale dışında hiçbir şeye kaptırmamasına borçluydu.Ama Neil Taylor'la tanıştığı anda tüm prensiplerini bozacak ve genç adamla bir hafta sonu geçirecekti. Bu iki günlük ilişkisinin bütün hayatını etkileyebileceğini hiç hesaba katmamıştı tabii ki...Çok geçmeden ailesinden ve meslek yaşamından uzaklaşıp ıssız bir yere çekilmek zorunda kalan Carrie hayatının bundan sonra alacağı yönü bilemezdi ama, kesin olarak bildiği bir şey vardı: Neil Taylor'a karnında taşıdığı çocuğun başkasından olduğunu söyleyecekti!...

BİRİNCİ BÖLÜM

Genç kız beyaz bale giysisiyle sahnede selam verdiğinde kendisini izlemekte olan iki bin beş yüz kişinin alkışlarıyla salon inliyordu.Kuğu Gölü Balesi'nde kuğuların kraliçesi Odette'i oynamış ve bu gece gerçek bir sanatçı olduğunu kanıtlamıştı.Yirmi yıllık yoğun bir çalışmadan sonra bu başarı rüya gibi geliyordu kendisine.Her an çalışma salonunda uyanacakmış gibiydi.

carrie, otelin yemek salonunun kapısında kararsız duruyordu.Bu demir kafeslerle yapılmış kemerli bir yapıydı.Salonun yerleri koyu mavi halı kaplıydı.Bembeyaz örtülü masaların üzerindeki altın renkli şamdanlar çevreye loş ve sıcak bir ışık yayıyordu. Genç kızın kulağına bindokuzyüzellilerden kalma bir melodi çalınınca dönüp orkestraya bakmadan edemedi.Bu piyano,davul ve saksafondan oluşan tipik bir caz orkestrasıydı.Hemen önlerindeki pistte birkaç çift müziğin ritmine uyarak dans etmekteydi.Masalarda oturan insanların yüzü iyice gölgede kalıyordu. Barda bir takım erkeler oturmuştu.Carrie'yi anında fark ederek dönüp bakmaları genç kıızı huzursuz etti ve salonu geçerek terasa açılan kapılardan dışarı çıktı. Önünde nefis bir kumsal uzanıyordu. Gece pırıl pırıl bir ay ışığıyla yıkanıyordu.Florida'da güzel bir gece yaşanmaktaydı...

Carrie uzun saçlarını eliyle karıştırarak düzeltti. Hafif rüzgar yüzünü okşuyordu. Hava nemliydi ve omuzları çıplak, kırmızı gece elbisesi ürpermesini engelleyemiyordu.Arkadan gelen konuşma ve gülüşmeleri duyunca bir an o da içerideki insanların yanında olmayı istedi. Herkes gibi dokuzdan beşe kadar çalışmayı gerektiren bir işi olsaydı, onun da sosyal yaşamı canlanabilirdi.

Carrie karanlıkta belli belirsiz görünen ufka bakarak içini çekti. Seçimini yıllar önce ve kendisi yapmıştı.Ancak mesleğinin dönüşü olamazdı. Üstelik kendisini bu yere getiren organizasyona, partneri Casimir Rudenko'ya ve izleyicilere şu anda sahip olduğu ünün bedelini ödemek zorundaydı.

Genç kız tam arkasını dönüp oradan ayrılmak üzereydi ki yanında bir gölgenin kımıldadığını fark etti."Gitmeyin" dedi genizden gelen bir erkek sesi."Çok güzelsiniz"."Gözlendiğimi bilmiyordum" Genç adamın koyu renk giysisi geceyle öylesine uyumluydu ki daha önce fark edilmemesi doğaldı. Yabancı hafif, yumuşak adımlarla Carrie'ye doğru ilerledi. Renkli lambaların ışığı altında gömleğinin rengi beyazdan maviye, sonra da pembeye dönüştü. Sonunda düzgün burnu ve etkileyici gözleriyle duyarlı ağız ortaya çıktı. Genç adam Carrie'nin yüzünü öyle dikkatle inceliyordu ki, genç kız bir an ürktü. Işıklar sürekli değiştiği halde Carrie'nin ince hatlı yüzünü, koyu renk kirpiklerinin arasından görünen parlak gözlerini fark etmemesi olanaksızdı. genç kızın yüzü gerek afişlere, gerekse dergilere öyle çok konu olmuştu ki onu tanımayan yoktu neredeyse. Carrie her zamanki gibi karşısındakinden bir tepki beklemeye başladı. Oysa umduğu gibi olmamış, genç adam onu tanımamıştı. Bunun üzerine biraz rahatladığını hissetti Carrie. Genç adam,"Burada yeni misiniz?" diye sordu. "Birkaç gün kalacağım."Carrie'nin yüreği hızla çarpmaya başlamıştı. Genç adam denize doğru dönerek, "Ay ışığı palmyeler ve deniz kokusu sizce büyüleyici bir ortam yaratıyor mu, yoksa böyle şeylerin palavra olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu. Carrie gario bir biçimde genç adama baktı.Yabancı erkeklerle böyle karanlık köşelerde bir arada bulunmaya alışık olmamakla beraber bu sözlerin başka konular açmak için başlangıç olarak kullanıldığını sezinlemişti. "Palavra" deyiverdi. "Anlaşılan pek romantik değilsiniz." Bu konuşma Carrie'nin hoşuna gitmeye başlamıştı.Kendisi şu anda çok ünlü biriydi. Bir sürü yerden başrol teklifleri alıyor hatta filmlerde oynamasını isteyenler bile çıkıyordu. Oysa madalyonun öteki yüzü pek öylesine parlak değildi. Özel hayatı

hemen hemen yok gibi bir şeydi. Her yerde özenli konuşmak zorundaydı. Ama şu anda bir yabancıya aklından her geçeni söyleyebilmek çok çekici geliyordu. " Tersine" edi. "İnanılmayacak ölçüde romantik biriyim. Bir düzine kırmızı gül ya da elime kondurulan bir öpücük karşısında düşüp bayılabilirim" "Bence bu çok tehlikeli. Peki sık sık doktora ihtiyacınız oluyor mu?" Carrie başını salladı. "Hayır yanıma özel ilaçlar alıyorum" Genç adam bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. " Peki bayılmadığınız zamanlarda ne yapıyorsunuz?" Carrie yanıtlamadan önce bir an durakladı. " Reklamcılık işinde çalışıyorum" "New York'da mı?" " Evet, ya siz?" " Ben enerji uzmanıyım. Petrol şirketleri için çalışıyorum." Genç kız onun halinden ve tavrından yönetici düzeyinde bir eleman olduğunu tahmin ederek. "çok yolculuk ediyor olmalısınız." dedi. Genç adam aşağı yukarı otuz beş yaşlarında görünüyordu. "Geçen yıl Arika'daydım.Ethiopia'da." Carrie onun neden kendisini tanımadığını anlamıştı.Batılı ülkelerin gazetelerinin pek ulaşamadığı bir yerde bulunmuştu. Genç kız artık iyice rahatladığını hissediyordu. Tatilinin çoğunu bir sürü insan kalabalığının arasında geçirmişti.Kimisi resimlerini çekmiş, kimisi röportaj yapmıştı. Dolayısıyla çalıştığı yerden uzakta, sıradan biri gibi olabilmek amacıyla buraya gelmişti. "Benim adım Neil Taylor." "Ben...Bonnie Hughes" diye yalan söyledi Carrie. "Dans eder misin Bonnie Hughes?" Genç kız bir ab kasıldı. Ancak kısa süre sonra genç adamın aralık kapıdan duyulan müziği kastettiğini anladı. Başını kaldırarak gülümsedi. "Koşullar uygun olduğunda evet" " Ne tür koşullar bunlar?" " Gökte ay ışığı olmalı, rüzgar denizden hafif bir koku getirmeli ve ışıklar loş olmalı." Neil Taylor'un hoşuna gitmişti bu sözler. "Peki eşin herhangi biri olabilir mi, yoksa onun da belli özellikleri mi olmalı ?" Carrie bir yabancıyla flört etmenin hiç bu denli eğlenceli olacağını aklına getirmemişti daha önceleri. "Uzun boylu olmalı, çirkin olmamalı ve ayağıma basmamalı dans ederken." Neil Taylor yerlere kadar eğilerek genç kızı selamladı. "Emrinize amadeyim.Uzun boyluyumi bir sürü hanım bana çirkin olmadığımı söylemişti. Ve en son olarak bir kızın ayağına bastığımda dans okulunun beşinci sınıfındaydım." Carrie ciddi bir ifade ile, " Belgeleriniz tamam" dedi. "Sınavı geçtim mi?" Carrie birkaç adım atarak genç adamın önünde durdu. "Evet Neil Taylor "

Orkestra şimdi Latin müziğinden yavaş parçalara geçmişti. Genç kız kendini bu yabancı erkeğin kollarına bıraktı. Boy farkları göz önüne alınmazsa çok güzel bir çift oluşturmuşlardı. Genç kızın başı erkeğin göğsüne yaslanmış, kolları boynuna dolanmıştı. Carrie erkeğin bedenini gömleğinin altından hissediyor, kendi gövdesi de yavaş yavaş uyanıyordu. "Çok yumuşak ve seri dans ediyorsunuz Miss hughes" dedi genç adam. "İstesem de size yetişip ayaklarınıza basamam". Carrie'nin içinden bir kahkaha atmak geldiyse de kendini güç tuttu."Bu bir iltifat mı Mr. Taylor?" Genç adam hafifçe kendini çekti." İltifat ettiğimde bunu sorma gereği duymayacağınızdan emin olabilirsiniz." Genç kızı biraz daha kendine çekti. Carrie ay ışığında deniz kokuları arasında bu yabancıyla dans etmekten çok mutluydu. Yalnızca bu anı ve özgürlüğünü yaşıyordu. Daha birçok erkekle dans etmişti. Ancak onların tümü mesleki beraberlikten başka bir şey değildi. Bir erkeğin dokunuşunun ne denli uyarıcı olduğunu ancak şimdi anlamıştı.

Melodiler birbirini izledi ve uzun süre konuşup gülüşerek dans ettiler. Genç kız iyiden iyiye başının döndüğünü hissediyordu. Demek ay ışığı alkol kadar tehlikeli olabiliyormuş diye geçirdi aklından. Neil Carrie'nin ellerini avuçlarının arasına aldı. " Ne tür bir reklamcılık yapıyorsunuz Miss Hughes?" " Bonnie" " Bonnie" diyerek tekrarlardı Neil." Ne tür bir reklamcılık yapıyorsun?" Genç kız bu arada ne söyleyeceğini kararlaştırmıştı bile. "metin yazarım. Sabun ve deodorant satabilmek için cinselliği işliyoruz?" "Bu konuda başarılı mısınız?" "Cinsellik konusunda mı yoksa sabun ve deodorantta mı?". Carrie bu sözleri söylediği için kendi kendini kutladı. Tam Bonnie'ye uygun sözlerdi bunlar. Carrie oda arkadaşının bu tavırlarına her zaman imrenirdi. Ve Bonnie erkekleri parmağında oynatan kızlardandı. Yeni boşanmıştı ve şu anda en az altı tane erkek arkadaşı vardı.

"Cinsellik konusunda". Genç adam bir yandan da Carrie'yi bakışlarıyla tartıyordu. Genç kız kendini Bonnie rolüne öyle kaptırmıştı ki çabucak yanıt verdi. "Çok başarılıyım elbet." Bu sırada garson içkileri getirdi. Carrie bir yudum alarak " Hımm, çok güzel" dedi. Neil, Afrika'da başından geçen olayları anlatmaya başlamıştı. Bu arada genç kızı bol bol güldürüyordu. Carrie farkında olmadan dördüncü içkisini de bitirmişti bu kez de başı içkiden dönmeye başlamıştı. Gözlerini genç adamın yüzünden ayıramıyor, içinden ona sarılıp ellerini saçlarının arasında gezdirmek geliyordu. Ardından bir kez daha dans ettiler. Neil arada bir durup

genç kızı hafifçe dudaklarından öpüyordu. Carrie ürpererek ona biraz daha yaslandıkça o da genç kızı iyice kendine çekiyordu. Carrie erkeğin bakışlarındaki arzu dolu iadenin belki de farkında bile değildi. Rüya daymışçasına gülümseyerek başını genç adamın omzuna yasladı, gözlerini kapattı. Kendini öylesine kaybetmişti ki Neil onu salondan çıkarıp asansöre bindirirken hiç tepki göstermedi. Ancak durdukları katın kendi odasının bulunduğu kat olmadığını anlayınca irkildiyse de genç adam onu belinden tuttu. "Sarhoş oldun" dedi. Gerçekten de sarhoştı. Şu anda başarından ya da ay ışığından değil, sadece içkiden sarhoş olmuştu. Gecenin nasıl biteceğini anlamıştı ve bundan zevk duyduğunu fark etmişti. Bir kez olsun diğer kadınlar gibi davranarak dilediğini yapmak istiyordu. Ardından yine gösteri dünyasına dönecek, röportajlar, basın toplantıları, davetler birbirini izleyecekti. Ama bu gece ay ışığı, müzik ve bu yabancı erkekle birlikteyken özgürdü.

Neil odasının kapısını açınca Carrie onun bir dairede kaldığını anladı. Oturma odasından yatak odasına geçtiler. Genç adam onu bırakarak lambayı söndürdü. Ardından Carrie'yi kucaklayarak yatağa yatırdı. Genç kızın bu sırada başı yeniden dönmeye başladıysa da erkeğin soyunarak yanına yattığını fark etmişti.

Neil genç kızı kendine çekerek, << Ne güzel kokuyorsun>> diye mırıldandı.

Carrie bir an için kendine geldi. parmakları erkeğin çıplak göğsüne dokununca ateşe değmil gibi geri çekildi. burada, bu gırtlıplak yabancıyla ne işi vardı? bedeni kaskatı kesilmişti. Ama kendini zorlayarak gevsemeye çalıştı. Ne yapacağını biliyordu. Bonnie Hughes böylesine çekici bir erkeği asla reddetmezdi. Ondandır ölmek yerine, onu cesaretlendirmek için elinden geleni yapardı. Carrie elbisesinin askılarını indirerek genç adama yardım etti. Erkeğin başı boynundan göğsüne doğru inerken inlemekten kendini alamadı.

Kendini gitgide büyüyen arzuların seline bıraktı. Neil'in tecrübeli dokuşları bedeninde uyarılmadık yer bırakmıyordu. Carrie'nin elbisesi rastgele yere atılmış, vücudu sanki ömrünce bu anı beklemiş gibi birden can bulmuştu. Bacaklarını hafifçe aralayarak genç adamın sert gövdesini okşamaya başladı. Neil inleyerek ellerini genç kızın saçlarında gezdirdi ve onları bir tutam halinde kavradı. << Eski köle kadınlara benziyorsun>> Sonra başını geriye iterek Carrie'nin boynundan öpmeye başladı.

<<Yaa, öyle mi?>> diye mırıldandı genç kız.
<<Evet>> diye fısıldadı Neil. <<Seni yalvartacağım>>

Neil'in dudakları Carrie'nin bedenini en küçük ayrıntısına değik keşfederken saatler akıp gidiyordu. Genç kız buca zamandır taşıdığı bedeninde ne denli büyük bir arzusunun gizlenmiş olduğunu artık anlamıştı. Öyle ki sonunda genç adama delicesine yalvarmak zorunda kaldı. Ve Neil ta başından beri bu anı bekliyormuşçasına Carrie'yi kendine çekti. Birlikte doruğa ulaşırlarken soluk soluğa kalmışlardı.

Gün ışığı tavanın oymalarında karmakarışık olmuş çarşafaları aydınlatırken, Carrie'nin yüzünü ve kumral saçlarının arasındaki altın rengi pırıltıları ortaya çıkarıyordu. Genç kız bir eli yanağının altında, yan dönmüş, tek omzu örtünün dışında kalmıştı. Yanındaki genç adam dirseği üzerinde doğrulmuş onu izliyordu. Bakışlarından hem düşünceli, hem şaşkın olduğu anlaşılıyordu. Ardından kararlı bir biçimde yataktan kalkarak Carrie'nin önünde durdu.

Carrie gözlerini kırıştırdıysa da inleyerek öbür tarafa döndü. Ağız kurumuş, başı ve gözkapakları ağırlaşmıştı sanki. Kendini zorlayarak güçlükle gözlerini açtı.

<<Al bunu iç>>

Carrie gözlerini açınca karşısında, elinde bir bardak su ve aspirinle duran uzun boylu erkeği gördü. Vücudunun çıplaklığını örtmeye çalışarak yatakta doğrulup oturdu. Teşekkür ederek bardakla aspirini aldı. Suyu sonuna kadar içip aspirini yuttu. Ardından bardağın soğuk camını alnında gezdirerek baş ağrısını hafifletmeye çalıştı. Bir yandan da gözlerini kapatarak kendine gelmeye çalışıyordu.

<<Neredeyim?>>

<<Odamda>>

Carrie yatağın yanbaşındaki iskemlede oturan erkeğe baktı. Üzerinde yalnızca blucin pantolon vardı. Pencereden giren ışık göğsünün üzerindeki tüylerde oynayıyordu. Yüz hatları düzgün ve kararlı, saçlarıysa gür ama o anda karmakarışıktı.

<<Şey...ben burada mı uyudum?>>

Genç adam başını evet anlamında salladı. <<Hatta horladın bile>>

<<Ben horlamam>

Neil gülümseyerek.<< Özür dilerim, rüye görmüş olacağım>> dedi.

Carrie bardağı iki elinin arasına alarak sıkıca tuttu.<<Seviştik...>> Şimdi her şeyi yavaş yavaş hatırlıyordu.

Genç adam alaycı bir biçimde gülümsedi.

<<Eğer bunu hatırlamasaydın kendimi hakarete uğramış sayacağım>>

Carrie karşısındaki bu yakışıklı yüze bakarak dudaklarını ısırdı. Önceki gecenin romantizmi gün ışığında yok olup gitmişti. Genç kadın ne yitirdiğinin bilincindeydi, hem de ne için...İnançları geçmiş, bir yabancıнын kollarında eriyip yok olmuştu. Bir yabancı!..Hakkında hiçbir şey bilmediği bu adam şu anda dikkatle kendisini süzerken bir yandan da önceki geceyi anımsatıyordu ister istemez.

Carrie umutsuzca başını elindeki bardağa eğdi.İçinden haykırmak geliyor, Bonnie'nin kişiliğine bürünmüş olmanın ne kadar anlamsız olduğunu düşünüyordu.Artık özgür ve umursamaz davranmak gelmiyordu içinden. Tersine duyduğu utanç dayanılmaz bir hal almıştı.Keşke Neil'r yalan söylememiş olsaydı.O zaman ne dün geceyi ne de bu sabahı yaşamazdı.

Genç kız kirpiklerinin arasından Neil'e göz attı. Bakışları genç adamın ellerine takılınca elinde olmaksızın kıpkırmızı kesildi.Neil bir aşık olarak kendisine anlayışlı,yumuşak ve özverili davranmıştı. Bu tutumuyla genç kadını daha önce kendisinin bile farkında olmadığı duyarlılıklar, arzuların doruğuna ulaştırmıştı.Tam tersi de olabilirdi. Oysa o genç kadını çok mutlu etmesini bilmişti ve kimse kendisini durumdan yararlanmış olmakla suçlayamazdı.Belki de Carrie onu, kendi çevresinde oluşturduğu duvarı yıkmak amacıyla kullanmış sayılırdı. Genç kadının elinden şu anda ancak durumu anlatıp özür dilemek gelebilirdi. O zaman Neil onu anlar ve ikisi de kendi yollarına giderlerdi.

Carrie bu düşünceyle rahatlayarak Neil'e gülümsedi.<<Elbette hatırlıyorum>>

Genç adamın yüzünden garip bir ifade geçtiysede eğilip genç kadının burnuna dokundu.

<<İyi, kadınların beni unutmalarını istemem>>

Carrie yutkunarak <<Şey ben en iyisi...>>dedi.Ancak Neil sözünü tamamlamasına izin vermedi.

<<Önce tenis oynayacağız,ardından öğle yemeği.Sonra da tekne gezintisi yapacağız>>

Genç kadının şaşkınlığını gözlerinden okumak mümkündü.<<Yaa, öyle mi?>>

Neil alaylı bir şekilde ona bakarak,<< Ne yani el sıkışıp ayrılacak mıydık?>> diye sordu.

<< Ben sanmıştım ki...>> Sözünü bitiremedi.Gerçekten de öyle düşünmüştü.Uygur bir biçimde ayrılıp birbirlerini daha fazla tanımaktan kaçınacaklardı.Oysa Neil'in böyle bir şeye hiç de niyetli olmadığı anlaşılıyordu. Sevişmişler ve ikisi de bundan zevk almışlardı.Genç kadın kabul etmeyi istese de istemese de gerçek buydu.Geçirdikleri gece Neil'e Carrie üzerinde hak iddia etme yetkisi veriyordu.Burada kaldıkları sürece birlikte olacaklardı anlaşılan.Ve gerçek kimliğini öğrenmek belki de Neil'i hiç etkilemeyecek, tersine,bunun, ilişkilerini değiştiremeyeceğini savunacaktı.

<<Ne sanmıştın?>>

Carrie güçlükle konuşarak, <<Önce kahvaltı ederiz sanmıştım.>> dedi.

<<Anlıyorum.Dün geceden sonra çok acıkmış olmalısın>>

Genç kadın onun sesindeki imayı anlamamazlıktan gelerek gülümsedi.Sesine umursamaz bir hava vermeye çalışarak,<< Evet, açlıktan ölmek üzereyim.>>dedi.

deniziderya

14.02.2007 20:50

Günün geri kalanını burayı bir an önce terk etmekle tatilini tamamlamak arasında bocalamakla geçirdi Carrie.Aslında tatilini tamamlamak demek, bir gün ve bir gece daha burada kalmak anlamına geliyordu. Ve Neil'in varlığı bu kararı güçleştirmekten başka işe yaramıyordu.Neşeli bir adamdı.İyi tenis oynuyor, ama yenildiğinde bunu sorun etmiyordu.Öğleyin yakındaki bir kasabada yemek yediler.Öğleden sonra teknede Neil ona yelken kullanmayı öğretmeye çalıştı.Genç kadının beceriksizliklerine birlikte güldüler.

Carrie Neil'in yaşamdan zevk almasını imrenerek izliyordu.Konuşmalarından anlaşıldığına göre Ethiopia'da geçirdiği süre içinde sayısız güçlükle karşılaşmıştı.İş hayatının pek kolay geçmediği kesindi.Ancak genç adam iş dışındaki süreyi elden geldiğince keyifli geçirmeye bakıyor, bu arada yaşama sevincini yitirmiyordu. Carrie de onun gibi olabilmeyi isterdi.Oysa kendisi günlük çalışmalarını aklına getirdikçe şu anda ne denli tembellik ettiğini düşünmeden edemiyordu.

Neil'in küçük olaylardan, ayrıntılardan aldığı zevk, genç kadının yaşama yepyeni bir açıdan bakmasına neden olmuştu. Tatilinin hiç değilse bu açıdan yararlı olduğu söylenebilirdi. Kumsalda uzanıp güneşlenirken Neil'in deniz kabuğu koleksiyonu yaptığını öğrendi.

Neil'le birlikte gülüp eğlenirken akşam New York'a giden uçağın kalkış saati çoktan geçip gitmişti.Gece otelde yemek yediler. Genç adamın hayranlık dolu bakışları carrie'nin elbisesinin güzelliğinin başlıbaşına kanıtıydı.Aynı şekilde Carrie de onun koluna girerken genç adamın çok yakışıklı olduğunu görmezden gelememişti.Giydiği smokin bile omuzlarının genişliğini gizleyememişti.

Gece bir önceki gibi geçiyordu.Ancak bu kez birbirlerine daha sıkı sarılmış bir halde dans ediyorlar, genç adam arada sırada eğilip Carrie'nin kulağına sevimli sözler fısıldarken onu öpüyordu.Dolayısıyla genç kadın gece boyunca giderek daha fazla uyarıldığını hissetti.Carrie cinsel çekimin başlı başına bir olgu olduğunu anlamıştı.Bu gece kendini Bonnie'nin yerine koymasına gerek yoktu.Kollarının arasındayken bakışlarından bile böylesine etkilendiği bu adam için Carrie olmasının bir sakıncası yoktu.

İkinci gece daha uzun daha sevecen ama daha bir arzuyla seviştiler.Genç kadın bu kez içki içmemeye özen göstermişti.Dolayısıyla Neil'i bilinçli bir biçimde sevdi,okşadı, ta ki genç adam inlemeye başlayana kadar...

Ertesi gün öğleden sonra kumsalda birlikte güneşlendiler.Carrie yeşil bikiniyle yüzüstü yatmıştı.Neil, bacaklarına krem sürerken iyice gevşediğini hissediyor, yeryüzünde bundan daha büyük bir zevk yokmuş gibi geliyordu. Genç adam konuşmaya başlayınca Carrie dalgınlığından sıyrıldı.

<<Bedeninin yumuşaklığı aldatıcı>>

Bu sözler üzerine şaşkınlıkla gözlerini kaçırان genç kadın, Neil'in onun dizinin arkasındaki kasa dokunduğunu gördü.

<<Cildin çok yumuşak>>dedi genç adam.<<oysa altındaki kaslar öyle güçlü ki...Bunlar bir dansçının bacakları olduğuna yemin edebilirim>>

CARrie boğazının kuruduğunu hissetti.O ana kadar Bonnie Hughes rolünü oynarken pek de zorlanmamıştı.Neil de birbirlerinin özel yaşamına girmemeleri gerekiyormuşçasına davranmıştı.İki günlük

bir anlaşma yapmışlardı sanki.İlişkileri gündelik yaşamla bağdaşamayacak denli soyuttu.Carrie de, öyle pek fazla yalan söylemek zorunda kalmamıştı.Çalıştığı kuruluşun adını vermemiş, nerede oturduğunu söylememişti.Şimdiden sonra artık gerçeği söylemek için çok geçti.

<<Bol bol koşuyorum>>

<<demek beden eğitiminden hoşlanıyorsun>>

Bu sözlerle cinsel bir anlam yüklemek kolaydı ve Carrie <<Evet, her türünden>> deyiverdi.

Genç kadın içinden bu öğleden sonranın bir an önce geçmesi için dua etmeye başlamıştı. yanında uzanmış yatan adama baktı.Anlatacak olsa hemen hemen herkez, Carrie'nin aptalın biri olduğunu düşünebilirdi.Neil yakışıklı, sıcakkanlı bir insan ve mükemmel bir aşikti. Kolay unutulacak erkeklerden değildi.Ancak uzun süreli bir ilişkinin Carrie'nin yaşamında yeri olamazdı.Üstelik olanlardan dolayı suçluluk duyuyordu.Yalan söylemiş, ardından da hiç tanımadığı bir yabancıyla yatmıştı.Bir gecede, yaşamı boyunca inandığı tüm ahlak kurallarının dışına çıkmıştı.

Genç kadın uzanıp onun saçlarını okşamamak için kendini güç tutuyordu.Adeta büyülenmiş ve başka bir kişiliğe bürünmüştü.Neil'in yanında bazen saatler boyunca ünlü bir balerin olduğunu unutabilmişti.Önündeki oyunları düşünmek yerine, yaşamının hep başkaları tarafından düzenlendiğini ve bu yüzden gerçek isteklerinin farkına bile varamadığını düşünüp durmuştu.

İçini çekerek ayağa kalktı.Kıyıda oynamakta olan çocukları izlemeye koyuldu.Bir kız çocuğu elindeki kova ve kürekle üstünü kirletmekle meşguldü.Carrie için için 'Birgün ben de evlenip çocuk sahibi olacak mıyım' diye düşündü.Bazı balerinler olmuştu ama mesleki kariyerlerini de yitirmişlerdi.Bale öğretmenleri onlara, eşlerin konsantrasyonu, çocuğu doğurmanın da vücudu bozduğunu söylerdi.Carrie vücudunu inceleyerek beş gündür gönlünce yiyip içtikten sonra ne hale geldiğini düşündü.Yarından tezi yok rejime girmeliydi.Tüm balerinler gibi kilosunu asgaride tutmak zorundaydı. Zaten kilo aldığını Casimir mutlaka fark ederdi.Dans ederken kendisine eşlik eden ve onu havaya kaldıran oydu.Bedenini en az Neil kadar tanırırdı o da. Yüzünü buruşturarak çantasını toplamaya başladı.

<<Güneş seni yordu mu?>>diye sordu neil.

<<iki saate kadar uçağım kalkıyor.>>

<<Aceleye gerek yok. Seni ben götürürüm>>

<<Hiç gerekmiyor>>

<<Ama istiyorum>>

<<Yaa>>

Neil,<<Yaa>> diyerek onun taklidini yaptı.<<Bana öyle geliyor ki, ilişkiye girerken iyi, ama bitirirken pek başarılı değilsin>>

Carrie güneşte hayli yanmış olduğundan yanaklarının kıpkırmızı kesildiğinin belli olmamasına sevindi.<<Acı veren ayrılıklardan hoşlanmıyorum>>

<<Gönül eğlendir, sonra da terk et öyle mi?>>

Carrie omuzlarını silkerek,<<Onun gibi bir şey>> dedi.

<<Çok katı bir kadınsın>>

<<Bu ancak erkeklere özgü bir hak mı?>>diyerek güneş gözlüklerini taktı carrie.

Neil parmağını genç kadının sırtında gezdirerek<<Bence her iki cins için de çirkin bir özellik>>

Carrie yutkundu.Kırıcı olmak ya da kabalık etmek istememişti, ama konuşma buraya kendiliğinden gelmişti<<Özür dilerim>> diye mırıldandı.

Neil birden genç kadını tutarak sırtüstü yatırdı.Güneş gözlüklerini çıkararak dikkatle yüzüne baktı.

<<Göründüğünden farklı biri olduğuna yemin edebilirim>>

Carrie'nin boğazı kurumuştu.Genç adam onu göğsüyle havlu arasına hapsetmişti.<<İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor>> Bir yandan da sesindeki titremenin anlaşılması için dua ediyordu.

Neil onu baştan aşağıya süzdü.<<Evet>> dedi acı bir sesle.<< Bir kadının hayatında ilk kez bir erkekle yatıp ardından hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğini öğrendim>>

Demek biliyordu, anlamıştı.Kim bilir şimdi Carrie hakkında neler düşünüyordu. Yalancı,ikiyüzlü,belki daha da kötüsü...Ama artık gerçeği itiraf etmenin hiçbir anlamı yoktu.<<<carrie bugün New York'a gidiyor, Neil de yarın Los Angeles'e uçuyordu.denizde giderken rastlaşan iki gemi gibiydiler.genç kız duygularının anlaşılmamasa özen göstererek<<Er geç bir gün olması gerekirdi>> dedi.

Neil'in ağzı hırsla büzüldü.Gözleri ateş saçıyordu.Carrie bir an onun kendisine vuracağını düşünerek ürktü.Neil genç kızdan uzaklaşarak ayağa kalktı.Bir süre yerinden kımıldamayarak carrie'yi süzdü.Genç kız utançtan yerin dibine geçiyor, gerçeği anlatmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.Birlikte geçen günlerin duygudan uzak olmadığını haykırmak istiyordu.Ama ağzından tek söz çıkmadı.Çenesini kaldırarak meydan okuyan bir tavırla Neil'e baktı.

Sonunda genç adam Carrie'nin kanını donduran bir sesle,<<İyi yolculuklar Miss Hughes>>dedi <<Sizinle...>>Anlamalı bir biçimde sustuktan sonra sözlerini tamamladı.<<Tanıştığımı memnun oldum>>

Dönüp bir an olsun ardına bakmadan yürüdü gitti.Carrie çabucak ayağa kalkarak onun uzaklaşmasını izledi.Aslında işin böyle bittiğine sevinmesi gerekiyordu. Kaldı ki iyi ya da kötü bitmesinin farkı yoktu, önemli olan bitmesiydi.Bir daha Neil Taylor'ı görecekti değildi. Kendisi hakkında kötü düşünse ne olurdu, düşünmese ne olurdu.Eşyalarını toplayarak ailesini düşünmeye çalıştı.Yarın yeni bale oyununun provası başlıyordu, alış verişe çıkıp yazlık giysiler alması gerekirdi,bir de ailesine mektup yazmalıydı.Bunlar insanı yeterince oyalayan şeylerdi.Canlı bir yaşamı vardı, çevresi arkadaşlarla doluydu.Hayatından memnundu ve bunu değiştirmeye hiç niyeti yoktu.Yirmi iki yaşında başbalerin olmuş kaç kişi vardı şu dünya üzerinde? ve her şey öylesine mükemmel görünüyordu ki Carrie neden sevinemediğini düşünmeden edemedi.Neden gözyaşlarının böyle yanaklarından aşağı sicim gibi süzüldüğünü de anlayamıyordu...

İKİNCİ BÖLÜM

<<Eee? Kim olduğunu söylemeyecek misin?>>

<<Kimin?>>

Bonnie, Carrie'ye garip garip bakarak kahvesinden bir yudum aldı. <<O erkeğin canım, erkeğin.>>

O sırada mutfakta genellikle kahvaltı ettikleri masada oturuyorlardı.Carrie tereyağı tabağına uzanarak oturduysa da almadan bıraktı. Artık yağ, dondurma ve tatlı yiyemeyecekti. Florida'dan döneli iki gün olmuştu ama tatilde edindiği, dilediğini yeme alışkanlığından henüz kurtulamamıştı. İnsan oburluğa ne kadar kolay alışıyordu. Oysa aç kalmak her zaman zordu. Kızarmış ekmeğini ısıtırken, << Hangi erkek?>> diye sordu.

<<Florida'da tanıştığın erkek>>

Carrie önündeki gazeteye bakarak gözlerini Bonnie'den kaçırdı. Çok meraklı bir kızdı ve en küçük ayrıntıyı bile öğrenmek isterdi Bonnie. <<Özel olarak kimseyle tanışmadım>>

<< Yaa>> Bonnie başını iki yana salladı.<<Çok garip>>

Carrie başını kaldırıp Bonnie'ye baktı.<<Garip olan ne?>>

<<Efendim>>

<<Neden emindin?>>

<<Bu iç çekmelerin, durup dururken yüzünün kızarması, gözlerinin çevresindeki mor halkalar hep o tatil aşkının izleriydi.>>

Carrie gözlerini arkadaşından kaçırdı. Her şeyin yüzünden belli olabileceği hiç aklına gelmemişti. Neden o da başka kadınlar gibi değildi? Örneğin Bonnie erkek arkadaşından kolaylıkla ayrılıp, bundan, geçmiş bir deney gibi söz edebilirdi. Eve döndüğünden beri Florida'da olup bitenleri yaşamamış gibi davranmaya çalışmıştı. Oysa Neil Taylor' zihninden çıkarıp atamıyordu bir türlü. Yüzü her an gözlerinin önünde olduğu gibi geceleri de onun ellerini, vücudunu düşünmeden edemiyordu.<<Hayal gücün çok fazla>> Ama sesi hiç inandırıcı değildi.

<<Hayal gücüm yoğun ve hızlı bir ilişkiden söz ediyor bana>>

Carrie çaresizlikle içini çekti. Bonnie bir şeyi öğrenmeyi aklına koydu mu işin sonuna kadar giderdi. İnatçı bir kızdı ve Carrie artık ne yaparsa yapsın peş peşe gelecek soruları engelleyemezdi. Sonunda <<Evet birisi vardı>> diye itiraf etmek zorunda kaldı.

<<Hah>> dedi Bonnie mutlu bir tavrıyla <<Emindiim bundan>>

Carrie kendine bir fincan kahve koyarak yudumlamaya başladı.

<<Eee?>>

<<Eee ne?>>

<<Bana bak Carrie sabrımı taşıyorsun. Çıkar ağzındaki baklayı.Nasıl biriydi? Uzun mu kısa mı zayıf ,şişman nasıl?>>

Carrie kızarmış ekmeğinden bir lokma daha alarak <<Yakışıklı>> dedi.

<<Kumral mı, esmer mi, kısl saçlı mı? Tanrı aşkına hiç değilse, fiziksel özelliklerini ezberlemedin mi?>>

Carrie , Neil Taylor'ın fiziksel özelliklerini fazlasıyla biliyordu, ancak bunu kimseye anlatmaya niyeti yoktu.<<Geçici, kısa bir olaydı, üzerinde düşünmeye bile değmez>>

Bonnie inanmayan gözlerle arkadaşına baktı <<Onu yine göreceksin?>>

Carrie başını 'hayır' anlamında salladı.

<<Neden?>>

<<Çok meşgulüm. Duygusal ilişkilere harcayacak zamanım yok>>

Mesleğin özel hayatını mahvediyor>>

<<Benim hayatım dans etmek>>

Bonnie yüzünü buruşturarak <<Çok yalnızsın Carrie>> dedi<<Bu hiç de sağlıklı değil>>

<<Sen ne zamandan beri uzun süreli ilişkileri savunur oldun?>>

Bonnie gülererek<< haklısın bu yanıtı hak ettim>> dedi. <<Ama seninki de biraz fazla kapalı bir yaşantı.

Hiçbir yere çıkmıyorsun. Tek yönlü yaşıyorsun.>>

Carrie inatçı bir tavrıyla <<Ben yalnızca dans etmeyi istiyorum>> dedi.

Bonnie umutsuzlukla iç çekti. <<Siz balerinler biraz aptalsınız>>

Carrie az sonra giyinip provaya katılmak üzere dans stüdyosuna giderken Bonnie'nin son sözlerini düşünüyordu. Biraz aptal olmaları gerektiği doğrudu kuşkusuz. Çalışmaları çok ağır, ücretlerse düşüktü. Doyurucu olan tek şey, dans etmenin kendisiydi. Bonnie bile-ki o da bale organizasyonunda çalışıyordu- Carrie'nin dans konusundaki azim ve kararlılığını kavrayamıyordu.

Annesi babası onun dans etme arzusu keşfettiklerinde Carrie henüz yeni yeni yürüyordu. Radyoda müzik çalmaya başlarken olduğu yerde sallanarak hareket etmeye başladılar. Bebekken çekilmiş filmlerinde Carrie'nin odanın içinde dönerek vals yapar gibi dans ettiğini görmek mümkündü. Altı yaşına geldiğinde annesi Carrie'nin yalvarmalarına dayanamayarak onu alıp yakındaki bale okuluna yazdırdı. On yaşındayken resitaller vermeye başlamıştı. On beşine geldiğinde artık herkez Carrie'nin mesleğinin balerinlik olduğuna inanmıştı. Bir yıl sonra da Manhattan Bale Yüksek Okulu'nun sınavını kazanarak oraya girmişti genç kız.

Ailesiyle yaşadığı sakin çevreden sonra gelip New York'a yerleşmek önceleri Carrie için ürkütücü olmuştu. Bale okulunda bir başka balerinle birlikte iki kişilik bir odada kalmaya başlamıştı. Arkadaşı öğrenimini yarıda bırakınca o odada tek başına kalmıştı. Carrie büyük kentin gürültüsüne ve arkadaşlarının hırsına pek ayak uyduracak yapıda olmadığıdan hep yalnız kalmayı seçmişti. En mutlu olduğu zamanlar, korkularını ve yalnızlığını unutup müziğe ayak uydurduğu zamanlardı.

Bale okulunu bitirdikten sonra Gregory Dunne yönetimindeki bale topluluğuna katıldı. Ünlü koreograf ve bale öğretmeni Gregory Dunne, Carrie'deki yeteneği, yumuşaklığı ve duyarlılığı çabucak sezmişti. Önceleri onu biraz tecrübe kazanması için küçük rollerde oynattıysa da sonra başbalerin Veronica Timberlane'in dublörü yapmıştı. Ve sonunda bir gün baş balerin ağır bir grip nedeniyle yatağa düşünce onun yerine sahneye Carrie çıkmıştı. Kuğu Gölü balesi'nde kuğuların kraliçesi rolünde.... Genç kız kendi başarısına kendi de şaşırmıştı. Perde inerken salon alkıştan inlemiş, her yandan çiçek yağmıştı.

Bonnie yatak odasından başını uzatarak <<Ben gidiyorum>> diye seslendi. <<Taksiyle mi gelmek istersin yoksa metroya tıkmak mı?>>

<<Geliyorum>> Carrie çabucak blucininin üzerine tşörtünü giyerek egzersiz eşyalarını koyduğu çantayı sırtına aldı. Kapıda Bonnie'yle buluştular. Genç kadının üzerinde koyu mavi süet bir takım ve beyaz şifon bluz vardı. Bu haliyle moda dergilerinden fırlamışa benziyordu. Carrie <<yeni mi aldın?>> diye sordu.

<<Evet, sen Florida'dayken>>

<< Harikulade bir takım>> Carrie bunu içten söylüyordu. Klasik çizgilerle mavinin tonu Bonnie'nin sarışınılığını iyice ortaya çıkarmıştı.

<<Sağ ol>> dedi Bonnie kapıyı kapatırken, <<Cebimde kalmış fazladan birkaç dolar vardı da...>>

Carrie hafifçe gülümsedi. Bonnie için birkaç dolar, başkaları için bir servet anlamına geliyordu. Hughes ailesi için para sonsuz bir kaynaktan fışkırıyormuşçasına boldu. Carrie arkadaşının mali işlerinin ayrıntılarını pek bilmemekle birlikte gelen mektuplardan anladığına göre Bonnie istese çok daha rahat koşullarda yaşayabilirdi. Ancak Bonnie aylak aylak dolaşacak insanlardan değildi. Canlı, akıllı ve enerjik bir kızdı. Bir keresinde Carrie'ye <<bütün gün terzilerde ve butiklerde dolaşıp dedikodu yapmak bana göre değil>> demişti.

Bundan dört yıl önce, Manhattan Bale Yüksek Okulu yeni yeni atılımlar peşindeyken Bonnie'yi reklam yönetmeni yardımcısı olarak işe almışlardı. Aslında onu bu işe almalarının nedeni yeteneği ya da tecrübesi değil, New York sosyetesindeki ilişkileriydi. Çevresinden yararlanarak Bale Okulu'na mali yardım sağlayabilecekti. Kaldı ki Bonnie yalnız varlıklı bir aileden gelmekle kalmamış, aynı zamanda Devit Kimya Sanayi'nin sahibinin oğluyla da evlenmişti. Bu da yüksek sosyetedeki yerini iyice pekiştiriyordu.

Bonnie bundan söz ederken <<Mark'la ben evcilik oynayan çocuklar gibiydik>> demişti. <<On sekiz yaşındayken ailelerimiz bizi birbirimize itti. Sonradan bir de baktım pek sevmediğim ve tanımadığım bir adamla evlenmişim. Doğrusunu istersen iki şımarık çocuktan başka bir şey değildik>>

Bonnie işe alınma nedenlerini bildiği halde başarılı olmak için elinden geleni yapmıştı. İlk amacı Carrie'yi topluma tanıtmaktı ve gazetelerde yazılar çıkmasını sağlamak onun için hiç de güç olmamıştı. Aralarındaki dört yaş farka rağmen Carrie'le Bonnie iki iyi dost olmuşlardı. Carrie onun hayata bakış açısını ve aldığı zevki seviyordu. Öyle gerçekçi bir kızdı ki en karmaşık gibi görünen sorunları bile anında basit bir düzeye indirgererek insanı rahatlatabiliyordu. Carrie'yle böylesine zıt kişilikte olmaları onları çekmişti kuşkusuz. Bonnie 'nin zaten yolunda gitmeyen bir evliliği bozulduğunda, Carrie'ye kendisiyle birlikte oturup oturmayacağını sormuştu. Yalnız yaşamaktan hoşlanmıyordu.

Bonnie 'yle yaşamak Carrie'ye bale dünyasının dışında ve arkasında olup bitenlerle ilgili çok şey öğretmişti. Şıklığın ve zerafetin parayla bağlantılı olduğunu görmüştü. Bonnie 'nin New York'un batı yakasındaki dairesi iki kişi için bile çok büyüktü. Dairenin bir çalışma odası, bir müzik odası , bir de Bonnie'nin resim yapmakta kullandığı stüdyosu vardı.

Bonnie genç kıza nasıl giyinmesi, nasıl makyaj yapması gerektiğini öğretmişti. Bu konuda gerekli her türlü hileyi biliyor ve yerinde kullanıyordu. Bonnie bilinen ölçülere göre pek güzel sayılmamakla beraber kendine kişilik kazandırmayı bilirdi. Modern giyinir, saçını düz kestirerek yüzünün en güzel yanı olan mavi gözlerini ortaya çıkarırdı. Bonnie bir topluma girdiğinde erkekler büyülenmişçesine ona yönelirlerdi. Ve hiçbiri de onun oradaki en güzel kadın olmadığının farkına bile varmazdı.

<<Gregory'nin yeni balesinin provalarına başladınız mı?>>

Carrie daldığı düşüncelerden sıyrılarak arkadaşına cevap vermek üzere döndü. <<Pazartesi günü başladık>>

<<Casimir'le olan 'Pas de deux' ne oldu?>>

<<Onu bugün çalışacağız>>

Bonnie taksinin parasını ödeyerek arabadan çıktı. <<Casimir'le prova yaparken resimlerinizi çekmeleri için gazetecileri ayarlamalıyım. Gazetede çıkınca iyi olur>>

Carrie çantasını diğer omzuna geçirerek binanın kapısından içeri yürüdü. <<Bu Casimir'in çok hoşuna gidecektir>>

Bonnie alaylı bir ifadeyle Carrie'ye baktı.

<<Sevgili Casimir, o da olmasa ne yapardık?>>

<<Biraz rahat ederdik>>

Bonnie genç kadının yanından ayrılırken omzuna hafifçe vurdu. <<Bunun reklam açısından hiç yararı olmaz>> dedi.

Bonnie işini biliyordu. Carrie salona girmeden Casimir'in zorunlu hareketler çalışmasını izlesi. Provayı izlemeye Gregory'nin bazı konukları gelmişti. Ve Casimir onlara nefis bir gösteri sunmaktaydı. Konukların yüzünden bu küçük gösteriyi zevkle izledikleri anlaşıyordu. Casimir ize izleyicilerin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Oysa Carrie bunun gerçek olmadığını iyi bilirdi. Casimir kendini göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Bugüne kadar grupta kalabilmesinin nedeni olağanüstü Rus tekniği ve yeteneğiydi. Yoksa diğer oyuncuların sahnelerini çalarak ön plana çıkmaya kalkması pek hoş karşılanmıyordu. Çok iyi bir baletti. Amererika'ya iltica ettiğinden beri izleyici tarafından çok tutulan bir dansçı olmuştu.

Beyaz tenli mavi gözlü iri yapılı bir erkekti. Tutkuluydu. Dansı seviyordu ve çok güçlüydü. Carrie daha önce kendisini böylesine kolaylıkla kaldıran birine rastlamamıştı. Havailiği ve çocuksu yüzüyle kadınların kolayca gönüllerini fethediyordu. Gruptaki hemen her balerinle ilişkisi olmuştu. Ancak sevimli tutumuyla, ayrıldıktan sonra bile kadınların kendisine düşman olmasını engelleyebiliyordu.

Carrie 'nin bildiği kadarıyla bütün grup içinde Casimir'i reddeden iki kişi olmuştu. İlki Amerikaya geldiği yıllarda birlikte dans ettiği Veronica'ydı. Onunla ilk günden yıldızları barışmamıştı. Veronica onun gösterişli tekniğini eleştirir, Casimir ise genç kadını eski kafalılıkla suçlardı. Carrie, Veronica'nın yerine geçince o da Casimir'le eşleşmişti. Ve başarılarının sırrı buradaydı. Birlikte çok uyumlu bir çift oluşturmuşlardı.

Casimir hemen ilişkiye geçeceklerini ummuştu ancak genç kız ondan gelen her yaklaşımı ustaca savuşturmayı bilmişti. Casimir, Carrie'nin kendisini reddetmesine çok kızmış, onu Ruslara özgü tutkulu ve abartılı tavırla ikna etmeye çalışmıştı. Çiçekler göndermiş tartışmaya girmiş tatsızlıklar çıkarmıştı. Hatta sahnede dans ederlerken genç kızın kulağına müstehcen sözler fısıldayacak kadar ileri götürmüştü işi. Carrie onun bu tavırlarına hep soğukkanlı bir biçimde karşılık vermeye çalışıyordu. Çünkü Casimir onun gözünde ancak çok gelişmiş bir çocuk gibiydi. Ciddiye alınacak erkeklerden değildi. Genç adam carrie'yi

elde edemeyeceğini anlayınca yeniden diğer balerinlerle ilgilenmeye başlamıştı. Yine de arada sırada dönüp bir kez daha Carrie'yle şansını denemekten vazgeçmemişti hala. Genç kadın Casimir'in yine böyle günlerden birinde bulunduğunu anlayınca iyice canı sıkıldı.

Casimir koşarak yanına gelmiş, onu belinden kavrayarak <<Sevgilim>> demişti. Ardından Carrie'yi havaya kaldırıp üç kez döndürdü. <<Tatilin iyi geçti mi?>>

<<Evet.Lütfen beni yere indir>>

Genç adam söyleneni yaptıysada ellerini Carrie'nin belinden çekmedi. <<Ne kadar güzelsin>> diye mırıldandı. <<Nefis bronz bir ten ve muhteşem gözler. Sen bir su perisisin>>

Carrie ellerini itmeye çalışarak,<<Böyle bir şey yoktur>> dedi.

Casimir genç kızın kurtulma çabalarına aldırmadan <<nasıl şeyler yoktur?>> diye sormadan edemedi.

<<Su perisi filan gibi şeyler>>

<<Yaa>> dedi genç adam. Gözleri arzuyla parlıyordu. <<Senin için bir tane ben yarattım>> Carrie,<<Casimir!>> diyerek onu uyardı.

Tam bu sırada Gregory belirdi ve ellerini cırparak Casimirin ellerini Carrie'nin belinden ayırmasını sağladı. Yine bu sırada diğer dansçıların salona girip hazırlanmaya başlamış olduklarını görünce Carrie içinden sevindi. İşte sevdiği yaşam biçimi buydu. Provalardan çok hoşlanıyordu genç kadın. Yeni bir koreografinin dansçıların yeteneklerine uygun bir biçim alması ve böylelikle ortaya bir yapıt çıkması çok zevkliydi.

Gregory, carrie'yle Casimir'in iki kişilik sahnesini bütün ayrıntılarıyla açıkladı. Anlatırken elleriyle bir sürü işaret yapıyordu. Kısa boylu ve şişman bir adamdı. Ancak ayak hareketleri yumuşacık ve hafifti. Ne de olsa eski bir baletti o da. Yani incecik ve gür saçlı bir adam olduğu zamanlarda. Şimdi başı iyice kelleşmişti.

<<Durumu iyice anladın mı Carrie?>> diyordu Gregory.<<Aşık bir genç kız rolündesin. Ancak bu duyguya yabancısın, ilk kez tadıyorsun. Dolayısıyla ürkek ve masumsun. Casimir sana yaklaşmak istedikçe kaçıyorsun, geri çekiliyorsun. O, ne istediğini bilen kararlı biri. Yani bu ikinizin sahnesi oyunun bel kemiği. Senin kararsızlığını görmeliyim. Duyarlı bir sahne olmalı.>>

Carrie, anladım anlamına başını sallayınca Gregory onu bırakıp diğer dansçılarla konuşmaya başladı. Genç kadın eğilerek pembe bale ayakkabılarını bağlamaya başladı. Üzerinde siyah bale elbisesi ve siyah çoraplar vardı. Carrie içinden bir coşkunun yükseldiğini duyuyordu. Şu ana kadar balenin diğer bölümlerinin provası yapılmıştı. Ama şimdi tek başına oynayacağı sahneye sıra gelmişti. Modern bir bale oyunuydu ancak insanlık kadar eski aşk ve ihanet temaları işleniyordu. Genç kadın başroldeki kızın kişiliğine bürünmeye hazır, çoktan havaya girmişti bile. Şu anda salonun, çalışmalarını bitirmiş normal giysili dansçılarla ve konuklarla dolu olmasının zararı yoktu. Oyunu sahneye konmuş haliyle hayalinde canlandırabiliyordu. Casimir siyahlar giyecek, kendisi ise incecik beyaz şifon giysisiyle dans edecekti.

Müziğin ilk notalarıyla hazırlandı Carrie. Casimir usta adımlarla kendisine yaklaşıyor, genç kadın utangaç ve ürkek tavırlarla onu bekliyordu. Casimir güçlü, yumuşak sıçrayışlarla kendini gösteriyordu. Onun figürleri de zordu ancak genç adam bunu mükemmel bir biçimde başarıyordu.

Ve sonunda buluşup birlikte dans etmeye başladılar. Carrie parmak uçlarında yükselerek kaçmaya çalıştı. Bedeni yay gibi gerilmişti. Ancak geç kalmış, genç adama çoktan yakalanmıştı. Casimir onu havaya kaldırdı ve...

<<Şimdi...>> dedi gregory. <<Şu anda müzik değişiyor ve erkeğin saldırısı, kadının da istediği bir sevişmeye dönüşüyor. İkiniz de kişiliğinizdeki yumuşamayı göstermelisiniz. Carrie sen kızın nasıl baştan

çıktığını ve kendini arzularının eline bıraktığını göstermelisin>>

Carrie bunun kolay olduğunu düşünüyordu. Neil Taylor ona öğretmişti bunu. Genç kadın Casimir'in çevresinde dönerek dans etmeye başladı. Tüm hareketlerine aşk hakimdi. Önce erkeğe sarılıyor, ardından kollarının arasından yavaşça kayarken yanağını okşuyordu... Ve yerinde, zamanında en anlamlı hareketleri bularak dans etti, dans etti...

Müzik kesilince Carrie de durdu. Gözlerini kırıştırarak sessizliğe kulak verdi. Saçları dağılmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Salondaki herkes kendisine bakıyordu. Casimir, Gregory, diğer dansçılar ve konuklar. Ardından bir anda herkes var gücüyle alkışlamaya başladı.

Carrie 'nin yüzü iyice kızardı, ne yapacağını bilemiyordu. Sahnede eğilerek, <<Lütfen>> diyebildi.

Gregory genç kadının yanına gelerek kolunu omzuna doladı. <<Harikuladeydin canım, sana bunu anlatmak istiyorlar>>

Carrie mahçup bir tavırla omuz silkti. <<Ben yalnızca senin dediklerini yapmaya çalıştım>>

Gregory onu yanağından öperek <<Benim dediğimi yapmakla dans etmek arasında dağlar kadar fark vardır>> dedi. <<Kim bilir belki bu gösteriyle bale tarihinde kendimize bir yer edinebiliriz>>

Ancak gerçeği dile getiren Casimir olmuştu. Salondan çıkarken onu yakaladı ve <<Değişmişsin>> dedi kızgın bir sesle.

Carrie huzursuz bir tavırla ona bakarak, <<Hayır değişmedim>> diye mırıldandı.

Genç kadını dirseğinden tutarak diğerlerinin duymayacağı bir yere çekti. <<Bir sevgilin var>>

<<Saçmalama>>

Şımarık bir çocuk gibi somurtmuş, sitem dolu bir ifadeyle bakıyordu, <<Bana karşı bir buz dağından farksızsn, oysa başkası için ateşli oluyorsun>>

Carrie onun Rus aksanıyla söylediği bu sözler karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

Genç adam kaşlarını çatıp, <<Şimdi gülüyorsun>> dedi. <<Ama çok uzun süredir birlikte dans ettik. Seni tanırım.>>

Carrie bakışlarını ondan kaçırarak uzaklara dikti. Dansçıların partnerlerinden genellikle gizlisi saklısı olmazdı.

Bonnie işini biliyordu. Carrie salona girmeden Casimir'in zorunlu hareketler çalışmasını izlesin. Provayı izlemeye Gregory'nin bazı konukları gelmişti. Ve Casimir onlara nefis bir gösteri sunmaktaydı. Konukların yüzünden bu küçük gösteriyi zevkle izledikleri anlaşıyordu. Casimir ize izleyicilerin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Oysa Carrie bunun gerçek olmadığını iyi bilirdi. Casimir kendini göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Bugüne kadar grupta kalabilmesinin nedeni olağanüstü Rus tekniği ve yeteneğiydi. Yoksa diğer oyuncuların sahnelerini çalarak ön plana çıkmaya kalkması pek hoş karşılanmıyordu. Çok iyi bir baletti. Amererika'ya iltica ettiğinden beri izleyici tarafından çok tutulan bir dansçı olmuştu.

Beyaz tenli mavi gözlü iri yapılı bir erkekti. Tutkuluydu. Dansı seviyordu ve çok güçlüydü. Carrie daha önce kendisini böylesine kolaylıkla kaldıran birine rastlamamıştı. Havailiği ve çocuksu yüzüyle kadınların kolayca

gönüllerini fethediyordu. Gruptaki hemen her balerinle ilişkisi olmuştu. Ancak sevimli tutumuyla, ayrıldıktan sonra bile kadınların kendisine düşman olmasını engelleyebiliyordu.

Carrie 'nin bildiği kadarıyla bütün grup içinde Casimir'i reddeden iki kişi olmuştu. İlki Amerikaya geldiği yıllarda birlikte dans ettiği Veronica'ydı. Onunla ilk günden yıldızları barışmamıştı. Veronica onun gösterişli tekniğini eleştirir, Casimir ise genç kadını eski kafalılıkla suçlardı. Carrie, Veronica'nın yerine geçince o da Casimir'le eşleşmişti. Ve başarılarının sırrı buradaydı. Birlikte çok uyumlu bir çift oluşturmuşlardı.

Casimir hemen ilişkiye geçeceklerini ummuştu ancak genç kız ondan gelen her yaklaşımı ustaca savuşturmayı bilmişti. Casimir, Carrie'nin kendisini reddetmesine çok kızmış, onu Ruslara özgü tutkulu ve abartılı tavırla ikna etmeye çalışmıştı. Çiçekler göndermiş tartışmaya girmiş tatsızlıklar çıkarmıştı. Hatta sahnede dans ederlerken genç kızın kulağına müstehcen sözler fısıldayacak kadar ileri götürmüştü işi. Carrie onun bu tavırlarına hep soğukkanlı bir biçimde karşılık vermeye çalışıyordu. Çünkü Casimir onun gözünde ancak çok gelişmiş bir çocuk gibiydi. Ciddiye alınacak erkeklerden değildi. Genç adam Carrie'yi elde edemeyeceğini anlayınca yeniden diğer balerinlerle ilgilenmeye başlamıştı. Yine de arada sırada dönüp bir kez daha Carrie'yle şansını denemekten vazgeçmemişti hala. Genç kadın Casimir'in yine böyle günlerden birinde bulunduğunu anlayınca iyice canı sıkıldı.

Casimir koşarak yanına gelmiş, onu belinden kavrayarak <<Sevgilim>> demişti. Ardından Carrie'yi havaya kaldırıp üç kez döndürdü.<<Tatilin iyi geçti mi?>>

<<Evet.Lütfen beni yere indir>>

Genç adam söyleneni yaptıysada ellerini Carrie'nin belinden çekmedi. <<Ne kadar güzelsin>> diye mırıldandı. <<Nefis bronz bir ten ve muhteşem gözler. Sen bir su perisisin>>

Carrie ellerini itmeye çalışarak,<<Böyle bir şey yoktur>> dedi.

Casimir genç kızın kurtulma çabalarına aldırmadan <<nasıl şeyler yoktur?>> diye sormadan edemedi.

<<Su perisi filan gibi şeyler>>

<<Yaa>> dedi genç adam. Gözleri arzuyla parlıyordu. <<Senin için bir tane ben yarattım>>

Carrie,<<Casimir!>> diyerek onu uyardı.

Tam bu sırada Gregory belirdi ve ellerini çırparak Casimirin ellerini Carrie'nin belinden ayırmasını sağladı. Yine bu sırada diğer dansçıların salona girip hazırlanmaya başlamış olduklarını görünce Carrie içinden sevindi. İşte sevdiği yaşam biçimi buydu. Provalardan çok hoşlanıyordu genç kadın. Yeni bir koreografinin dansçıların yeteneklerine uygun bir biçim alması ve böylelikle ortaya bir yapıt çıkması çok zevkliydi.

Gregory, Carrie'yle Casimir'in iki kişilik sahnesini bütün ayrıntılarıyla açıkladı. Anlatırken elleriyle bir sürü işaret yapıyordu. Kısa boylu ve şişman bir adamdı. Ancak ayak hareketleri yumuşacık ve hafifti. Ne de olsa eski bir baletti o da. Yani incecik ve gür saçlı bir adam olduğu zamanlarda. Şimdi başı iyice kelleşmişti.

<<Durumu iyice anladın mı Carrie?>> diyordu Gregory.<<Aşık bir genç kız rolündesin. Ancak bu duyguya yabancısın, ilk kez tadıyorsun. Dolayısıyla ürkek ve masumsun. Casimir sana yaklaşmak istedikçe kaçıyorsun, geri çekiliyorsun. O, ne istediğini bilen kararlı biri. Yani bu ikinizin sahnesi oyunun bel kemiği. Senin kararsızlığını görmeliyim. Duyarlı bir sahne olmalı.>>

Carrie, anladım anlamına başını sallayınca Gregory onu bırakıp diğer dansçılarla konuşmaya başladı. Genç kadın eğilerek pembe bale ayakkabılarını bağlamaya başladı. Üzerinde siyah bale elbisesi ve siyah çoraplar vardı. Carrie içinden bir coşkunun yükseldiğini duyuyordu. Şu ana kadar balenin diğer bölümlerinin provası yapılmıştı. Ama şimdi tek başına oynayacağı sahneye sıra gelmişti. Modern bir bale oyunuydu ancak insanlık kadar eski aşk ve ihanet temaları işleniyordu. Genç kadın başroldeki kızın kişiliğine bürünmeye

hazırdı, çoktan havaya girmişti bile. Şu anda salonun, çalışmalarını bitirmiş normal giysili dansçılarla ve konuklarla dolu olmasının zararı yoktu. Oyunu sahneye konmuş haliyle hayalinde canlandırabiliyordu. Casimir siyahlar giyecek, kendisi ise incecik beyaz şifon giysisiyle dans edecekti.

Müziğin ilk notalarıyla hazırlandı Carrie. Casimir usta adımlarla kendisine yaklaşıyor, genç kadın utangaç ve ürkek tavırlarla onu bekliyordu. Casimir güçlü, yumuşak sıçrayışlarla kendini gösteriyordu. Onun figürleri de zordu ancak genç adam bunu mükemmel bir biçimde başarıyordu.

Ve sonunda buluşup birlikte dans etmeye başladılar. Carrie parmak uçlarında yükselerek kaçmaya çalıştı. Bedeni yay gibi gerilmişti. Ancak geç kalmış, genç adama çoktan yakalanmıştı. Casimir onu havaya kaldırdı ve...

<<Şimdi...>> dedi gregory. <<Şu anda müzik değişiyor ve erkeğin saldırısı, kadının da istediği bir sevişmeye dönüşüyor. İkiniz de kişiliğinizdeki yumuşamayı göstermelisiniz. Carrie sen kızın nasıl baştan çıktığını ve kendini arzularının eline bıraktığını göstermelisin>>

Carrie bunun kolay olduğunu düşünüyordu. Neil Taylor ona öğretmişti bunu. Genç kadın casimir'in çevresinde dönerek dans etmeye başladı. Tüm hareketlerine aşk hakimdi. Önce erkeğe sarılıyor, ardından kollarının arasından yavaşça kayarken yanağını okşuyordu... Ve yerinde, zamanında en anlamlı hareketleri bularak dans etti, dans etti...

Müzik kesilince Carrie de durdu. Gözlerini kırpıştırarak sessizliğe kulak verdi. Saçları dağılmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Salondaki herkes kendisine bakıyordu. Casimir, Gregory, diğer dansçılar ve konuklar. Ardından bir anda herkes var gücüyle alkışlamaya başladı.

Carrie 'nin yüzü iyice kızardı, ne yapacağını bilemiyordu. Sahnede eğilerek, <<Lütfen>> diyebildi.

Gregory genç kadının yanına gelerek kolunu omzuna doladı. <<Harikuladeydin canım, sana bunu anlatmak istiyorlar>>

Carrie mahcup bir tavırla omuz silkti. <<Ben yalnızca senin dediklerini yapmaya çalıştım>>

Gregory onu yanağından öperek <<Benim dediğimi yapmakla dans etmek arasında dağlar kadar fark vardır>> dedi. <<Kim bilir belki bu gösteriyle bale tarihinde kendimize bir yer edinebiliriz>>

Ancak gerçeği dile getiren Casimir olmuştu. Salondan çıkarken onu yakaladı ve << Değişmişsin>> dedi kızgın bir sesle.

Carrie huzursuz bir tavırla ona bakarak, <<Hayır değişmedim>> diye mırıldandı.

Genç kadını dirseğinden tutarak diğerlerinin duymayacağı bir yere çekti. <<Bir sevgilin var>>

<<Saçmalama>>

Şımarık bir çocuk gibi somurtmuş, sitem dolu bir ifadeyle bakıyordu, <<Bana karşı bir buz dağından farksızsın, oysa başkası için ateşli oluyorsun>>

Carrie onun Rus aksanıyla söylediği bu sözler karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

Genç adam kaşlarını çatıp, <<Şimdi gülüyorsun>> dedi. << Ama çok uzun süredir birlikte dans ettik. Seni tanırım.>>

Carrie bakışlarını ondan kaçırarak uzaklara dikti. Dansçıların partnerlerinden genellikle gizlisi saklısı

olmazdı.

Bonnie işini biliyordu. Carrie salona girmeden Casimir'ın zorunlu hareketler çalışmasını izlesi. Provayı izlemeye Gregory'nin bazı konukları gelmişti. Ve Casimir onlara nefis bir gösteri sunmaktaydı. Konukların yüzünden bu küçük gösteriyi zevkle izledikleri anlaşıyordu. Casimir ize izleyicilerin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Oysa Carrie bunun gerçek olmadığını iyi bilirdi. Casimir kendini göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Bugüne kadar grupta kalabilmesinin nedeni olağanüstü Rus tekniği ve yeteneğiydi. Yoksa diğer oyuncuların sahnelerini çalarak ön plana çıkmaya kalkması pek hoş karşılanmıyordu. Çok iyi bir baletti. Amererika'ya iltica ettiğinden beri izleyici tarafından çok tutulan bir dansçı olmuştu.

Beyaz tenli mavi gözlü iri yapılı bir erkekti. Tutkuluydu. Dansı seviyordu ve çok güçlüydü. Carrie daha önce kendisini böylesine kolaylıkla kaldıran birine rastlamamıştı. Havailiği ve çocuksu yüzüyle kadınların kolayca gönüllerini fethediyordu. Gruptaki hemen her balerinle ilişkisi olmuştu. Ancak sevimli tutumuyla, ayrıldıktan sonra bile kadınların kendisine düşman olmasını engelleyebiliyordu.

Carrie 'nin bildiği kadarıyla bütün grup içinde Casimir'ı reddeden iki kişi olmuştu. İlki Amerikaya geldiği yıllarda birlikte dans ettiği Veronica'ydı. Onunla ilk günden yıldızları barışmamıştı. Veronica onun gösterişli tekniğini eleştirir, Casimir ise genç kadını eski kafalılıkla suçlardı. Carrie, Veronica'nın yerine geçince o da Casimir'le eşleşmişti. Ve başarılarının sırrı buradaydı. Birlikte çok uyumlu bir çift oluşturmışlardı.

Casimir hemen ilişkiye geçeceklerini ummuştu ancak genç kız ondan gelen her yaklaşımı ustaca savuşturmayı bilmişti. Casimir, Carrie'nin kendisini reddetmesine çok kızmış, onu Ruslara özgü tutkulu ve abartılı tavırla ikna etmeye çalışmıştı. Çiçekler göndermiş tartışmaya girmiş tatsızlıklar çıkarmıştı. Hatta sahnede dans ederlerken genç kızın kulağına müstehcen sözler fısıldayacak kadar ileri götürmüştü işi. Carrie onun bu tavırlarına hep soğukkanlı bir biçimde karşılık vermeye çalışıyordu. Çünkü Casimir onun gözünde ancak çok gelişmiş bir çocuk gibiydi. Ciddiye alınacak erkeklerden değildi. Genç adam carrie'yi elde edemeyeceğini anlayınca yeniden diğer balerinlerle ilgilenmeye başlamıştı. Yine de arada sırada dönüp bir kez daha Carrie'yle şansını denemekten vazgeçmemişti hala. Genç kadın Casimir'ın yine böyle günlerden birinde bulunduğunu anlayınca iyice canı sıkıldı.

Casimir koşarak yanına gelmiş, onu belinden kavrayarak <<Sevgilim>> demişti. Ardından Carrie'yi havaya kaldırıp üç kez döndürdü.<<Tatilin iyi geçti mi?>>

<<Evet.Lütfen beni yere indir>>

Genç adam söyleneni yaptıysada ellerini Carrie'nin belinden çekmedi. <<Ne kadar güzelsin>> diye mırıldandı. <<Nefis bronz bir ten ve muhteşem gözler. Sen bir su perisisin>>

Carrie ellerini itmeye çalışarak,<<Böyle bir şey yoktur>> dedi.

Casimir genç kızın kurtulma çabalarına aldırmadan <<nasıl şeyler yoktur?>> diye sormadan edemedi.

<<Su perisi filan gibi şeyler>>

<<Yaa>> dedi genç adam. Gözleri arzuyla parlıyordu. <<Senin için bir tane ben yarattım>> Carrie,<<Casimir!>> diyerek onu uyardı.

Tam bu sırada Gregory belirdi ve ellerini çırparak Casimirin ellerini Carrie'nin belinden ayırmasını sağladı. Yine bu sırada diğer dansçıların salona girip hazırlanmaya başlamış olduklarını görünce Carrie içinden sevindi. İşte sevdiği yaşam biçimi buydu. Provalardan çok hoşlanıyordu genç kadın. Yeni bir koreografinin dansçıların yeteneklerine uygun bir biçim alması ve böylelikle ortaya bir yapıt çıkması çok zevkliydi.

Gregory, Carrie'yle Casimir'in iki kişilik sahnesini bütün ayrıntılarıyla açıkladı. Anlatırken elleriyle bir sürü işaret yapıyordu. Kısa boylu ve şişman bir adamdı. Ancak ayak hareketleri yumuşacık ve hafifti. Ne de olsa eski bir baletti o da. Yani incecik ve gür saçlı bir adam olduğu zamanlarda. Şimdi başı iyice kelleşmişti.

<<Durumu iyice anladın mı Carrie?>> diyordu Gregory. <<Aşık bir genç kız rolündesin. Ancak bu duyguya yabancısın, ilk kez tadıyorsun. Dolayısıyla ürkek ve masumsun. Casimir sana yaklaşmak istedikçe kaçırıyorsun, geri çekiliyorsun. O, ne istediğini bilen kararlı biri. Yani bu ikinizin sahnesi oyunun bel kemiği. Senin kararsızlığını görmeliyim. Duyarlı bir sahne olmalı.>>

Carrie, anladım anlamına başını sallayınca Gregory onu bırakıp diğer dansçılarla konuşmaya başladı. Genç kadın eğilerek pembe bale ayakkabılarını bağlamaya başladı. Üzerinde siyah bale elbisesi ve siyah çoraplar vardı. Carrie içinden bir coşkunluk yükseldiğini duyuyordu. Şu ana kadar balenin diğer bölümlerinin provası yapılmıştı. Ama şimdi tek başına oynayacağı sahneye sıra gelmişti. Modern bir bale oyunuydu ancak insanlık kadar eski aşk ve ihanet temaları işleniyordu. Genç kadın başroldeki kızın kişiliğine bürünmeye hazırdı, çoktan havaya girmişti bile. Şu anda salonun, çalışmalarını bitirmiş normal giysili dansçılarla ve konuklarla dolu olmasının zararı yoktu. Oyunu sahneye konmuş haliyle hayalinde canlandırabiliyordu. Casimir siyahlar giyecek, kendisi ise incecik beyaz şifon giysisiyle dans edecekti.

Müziğin ilk notalarıyla hazırlandı Carrie. Casimir usta adımlarla kendisine yaklaşıyor, genç kadın utangaç ve ürkek tavırlarla onu bekliyordu. Casimir güçlü, yumuşak sıcırayışlarla kendini gösteriyordu. Onun figürleri de zordu ancak genç adam bunu mükemmel bir biçimde başarıyordu.

Ve sonunda buluşup birlikte dans etmeye başladılar. Carrie parmak uçlarında yükselerek kaçmaya çalıştı. Bedeni yay gibi gerilmişti. Ancak geç kalmış, genç adama çoktan yakalanmıştı. Casimir onu havaya kaldırdı ve...

<<Şimdi...>> dedi Gregory. <<Şu anda müzik değişiyor ve erkeğin saldırısı, kadının da istediği bir sevişmeye dönüşüyor. İkiniz de kişiliğinizdeki yumuşamayı göstermelisiniz. Carrie sen kızın nasıl baştan çıktığını ve kendini arzularının eline bıraktığını göstermelisin>>

Carrie bunun kolay olduğunu düşünüyordu. Neil Taylor ona öğretmişti bunu. Genç kadın Casimir'in çevresinde dönerek dans etmeye başladı. Tüm hareketlerine aşk hakimdi. Önce erkeğe sarılıyor, ardından kollarının arasından yavaşça kayarken yanağını okşuyordu... Ve yerinde, zamanında en anlamlı hareketleri bularak dans etti, dans etti...

Müzik kesilince Carrie de durdu. Gözlerini kırıştırarak sessizliğe kulak verdi. Saçları dağılmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Salondaki herkes kendisine bakıyordu. Casimir, Gregory, diğer dansçılar ve konuklar. Ardından bir anda herkes var gücüyle alkışlamaya başladı.

Carrie 'nin yüzü iyice kızardı, ne yapacağını bilemiyordu. Sahnede eğilerek, <<Lütfen>> diyebildi.

Gregory genç kadının yanına gelerek kolunu omzuna doladı. <<Harikuladeydin canım, sana bunu anlatmak istiyorlar>>

Carrie mahçup bir tavırla omuz silkti. <<Ben yalnızca senin dediklerini yapmaya çalıştım>>

Gregory onu yanağından öperek <<Benim dediğimi yapmakla dans etmek arasında dağlar kadar fark vardır>> dedi. <<Kim bilir belki bu gösteriyle bale tarihinde kendimize bir yer edinebiliriz>>

Ancak gerçeği dile getiren Casimir olmuştu. Salondan çıkarken onu yakaladı ve << Değişmişsin>> dedi kızgın bir sesle.

Carrie huzursuz bir tavırla ona bakarak, <<Hayır değişmedim>> diye mırıldandı.

Genç kadını dirseğinden tutarak diğerlerinin duymayacağı bir yere çekti. <<Bir sevgilin var>>

<<Saçmalama>>

Şımarık bir çocuk gibi somurtmuş, sitem dolu bir ifadeyle bakıyordu, <<Bana karşı bir buz dağından farksızın, oysa başkası için ateşli oluyorsun>>

Carrie onun Rus aksanıyla söylediği bu sözler karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

Genç adam kaşlarını çatıp, <<Şimdi gülüyorsun>> dedi. << Ama çok uzun süredir birlikte dans ettik. Seni tanırım.>>

Carrie bakışlarını ondan kaçırarak uzaklara dikti. Dansçıların partnerlerinden genellikle gizlisi saklısı olmazdı. Kendisi de Casimir'in ruhsal durumunu hemen fark ederdi. Bir kadını düşündüğü, kızgın olduğu zaman onu tutuşu, dans edişi başka olurdu. Birlikte saatlerce, bazen çok özel pozisyonlarda dans ettikleri olmuştu. Ancak Carrie onun Neil'i öğrenmesini istemiyordu. Eğer bir kez biriyle ilişkiye girmiş olduğunu öğrenirse kendisiyle birlikte olması için ısrarlarını daha da arttıracığı kuşkusuzdu. Casimir ona birçok kereler partnerlerin birbirleriyle duygusal bir ilişkileri olması gerektiğini, böylece daha duyarak dans edeceklerini söylemişti.

Genç kadın yumuşak bir sesle, <<Benim hiçbir zaman bir sevgilim olmayacak>> dedi. <<Kendimi sana saklıyorum>>.

Gerçekten de umduğu gibi Casimir hemen yumuşamıştı. Gururunun okşanması onu çabucak sakinleştirdi, özellikle de kadınlarla ilgili olanlarda... <<Peki bu söylediğin ne zaman gerçekleşecek canım?>> diye sordu genç kadına doğru başını eğerek. Onu öpmeye hazırlanıyor gibiydi.

Carrie genç adamı iterek parmağını tehdit edercesine salladı. <<Bu seni hiç ilgilendirmez>>

Sonraki haftalarda kimse Carrie'nin tatilinden söz etmedi. Bonnie, Avrupa'ya ailesinin Fransa'daki villasına gitmişti. Tüm ağustos ayını orada geçirip tatil yapacaktı. Casimir ise provalarla ve topluluğa yeni katılan bir balerinle ilgileniyordu. Günler her zamanki tekdüzeliğine bürünmüştü. Carrie, Casimir'le olan sahnelerin dışında Gregory'nin kendisi için özel olarak yazdığı iki solo bölümde daha oynayacaktı. Dolayısıyla olağan provalara bu da eklenmişti. Bu arada Veronica da Carrie'ye bazı klasik rolleri öğretmeye girişmişti.

Eski baş balerin belki biraz kendini beğenmiş ya da aksi olabilirdi, ama Carrie onun ilk ve tek tutkusunun bale ve çalıştığı bale topluluğu olduğunu görmüştü. Bu nedenle tüm zamanını ve enerjisini carrie için harcamaktan çekinmiyordu kadıncağız.

Yine birlikte çalıştıkları bir öğleden sonra Veronica, Carrie'ye << Artık topluluğun sorumluluğunu sen yükleneceksin>> dedi.

Carrie'nin yorulduğu her halinden anlaşılıyordu. Başını salladı. O günlerde nedense çabuk yoruluyordu. Akşam erkenden uykusu geliyor, sabah da saat çaldığında bir türlü gözlerini açamıyordu.

Veronica yerinden kalkarak Carrie'nin yanına geldi. Elini genç kadının omzuna koyarak, <<Artık benim zamanım geçti>> dedi. <<Şimdi sırada sen varsın. Zirveye tırmanmak için...>>>

Carrie onun yüzüne baktı. Vücudu hala bir genç kızinki gibi incecikse de tepede toplamış olduğu saçlarında beyazlar, yüzünde de çizgiler seçiliyordu. Veronica kırkı geçmişti ve balerinler genellikle bu yaşlarda dans

etmeyi bırakırdı. Zamanının en ünlü baleriniydi. Başarıları dört kıtada konuşulur olmuştu. Ancak bedeninin eski esnekliğini yitirdiğini fark etmeyecek kadar akılsız bir kadın değildi. Ve bu nedenle gelecek baharda artık sahnelerden çekileceğini açıklamıştı. Carrie onun diğer balerinlere karşı tutumunu bildiği için kendisine karşı tutumundan dolayı ona teşekkür borçluydu. Eğer veronica, Carrie'yi kıskandıysa bile bunu hiç belli etmemişti ve şimdi onun yeteneğinden emin olunca, topluluğun çıkarları için elinden geleni esirgememişti.

Carrie, <<Buna değer mi bilmiyorum>> diye mırıldandı.

<< Değmez mi?>> veronica'nın gözleri büyümüştü. <<Elbette değer. Böyle bir soruyu nasıl sorabildiğine şaşıtm doğrusu>>

Carrie hafifçe gerindi. Ayakları ağrıyordu. <<Başka hiçbir hayatım yok ki>>

<<Eğer sanatçıysan başka bir hayatın olamaz.

Carrie içini çekti. <<Hayatında hiç, bir ailen olmasını istemedin mi?>>

<<Böyle bir şey söz konusu olmadı>>

Carrie Veronica'nın gençlik resimlerini anımsayarak ne kadar güzel olduğunu düşündü.<<Ama mutlaka aşık olmuşsundur ve çocuk sahibi olmayı istemişindir.>>

Veronica hafifçe tebessüm etti. <<Eğer beni dinlersen hemen bir sevgili edinmeye bak. Böylesi daha iyi olur. Sorun çıkmaz.>>

Oysa Carrie için sorun vardı. Çalışmaktan erkeklerle tanışacak zaman bulamıyordu. Diğer dansçılara gelince onlar hep birbirleriyle ilişkideydiler. Ve eşleri çok sık değişiyordu. Aralarından evlenenler oluyordu, ama onlar da pek azdı. Dans dünyasından olmayan erkeklerse balerinlerin çalışma temposuna ayak uyduramıyorlardı.

Neil'den hiç haber çıkmamıştı. Vedalaşma biçimleri düşünülürse bu doğaldı. Kaldı ki Carrie'yi öyle kolay kolay da bulamazdı. Gazetelerden bale dünyasının haberlerini okuyacak birine benzemiyordu. Genç kadın tatilden döndüğünden bu yana Neil'le ilgili anıları zihninden silip atmaya çalışıyordu. Ve bir yabancıyla yatmış olmaktan duyduğu utanç, dayanılır gibi değildi.

Ağustos ayı ortalarında Carrie'nin sık sık midesi bulanmaya başladı. Sıkı bir rejime girmişti, bir yandan kilo kaybediyordu. Yüzünden bitkinliği öylesine fark ediliyordu ki Veronica, genç kıza bir süre için çalışmaya ara vermesini önerdi.

Oysa carrie bu durumunu geçici bir sinirsel gerginlik olarak gördüğü için tersini yaparak daha sıkı çalışmaya başladı. Eylülde turneye çıkılacaktı.

Ağustos ayı sonlarında elbise provaları başlamıştı. Carrie son piyesteki rolünde, iki yıl önce Fındıkkıran'da giymiş olduğu sarı uzun etekli giysiyi giyecekti. Topluluğun terzisi Mrs. Martinelli kostümün Carrie'ye nasılsa uyacağını düşünerek onun provasını sona bırakmıştı. Oysa şimdi kızgın bir tavırla başını iki yana sallıyordu.

Carrie <<ne oldu?>> diye sordu.

<<Üzerine uymuyor. Göğüs ve kalça kısmı>>

Genç kız aynaya bakarak kaşlarını çattı. << Nasıl olur? Doğru dürüst yemek yemiyorum ve birbuçuk kilo verdim>>

Mrs. Martinelli dudak bükerek, <<Kopçalarla genişletmeye çalışacağım>> dedi.

<<Ama bu olanaksız>> casimir fark etmemiş miydi? Ne var ki hemen ardından onunla son iki haftadır pek doğru dürüst prova yapmadıklarını hatırladı.

Mrs. Martinelli eliyle göğüslerini ve kalçalarını göstererek, <<Bunların ölçüleri değişmiş>> dedi. <<Ben de oğluma hamileyken öyle olmuştu, ama balerinlerin bu konuda dikkatli davrandıklarını bildiğim için...>>

Carrie'nin zihninde bir şimşek çakmış gibiydi. Ne büyük bir aptallık etmişti!.. Bütün belirtileri yanlış değerlendirmiş, her şeyi aşırı yorgunluğa ve sinirlerinin yıpranmasına bağlamıştı. Oysa tatilde hamile kalmıştı ve Neil Taylor'ın çocuğunu taşıyordu!..

Neil'le geçirdiği geceleri hatırladı. Genç adam hamile kalma olasılığından söz etmemişti, çünkü carrie gibi davranan bir kadının kendi sorunlarını çözebileceğini düşünmüştü. Oysa genç kadın bu konularda tecrübeli olmaktan çok uzaktı ve bu konu bir kez bile olsun aklına gelmemişti.

Hamileydi! Bir çocuğu olacaktı! Bu da daha fazla dans edemeyeceği anlamına geliyordu. Gregory çocuk vücudunuzu bozar demişti. Acaba kendisinininki de bozulacak mıydı? Eski esnekliğini yitirecek miydi? Aynadaki hayaline baktı. Bu görünüm kısa süre sonra değişecekti. Çocuğu aldırmağ mümkünü, ancak Carrie asla böyle bir şeye kalkışmayacağından emindi. Yeni bir yaşam biçiminin eşğindeydi. Ve karnındaki küçük sevimli bebeği şimdiden sevmeye başlamıştı.

Carrie'nin ailesi, turnenin ilk durağı olan San Francisco'da oturuyorlardı. Genç kadın bu fırsattan yararlanarak onları göreceği ve evinde kalacağı için çok sevinçliydi.

Şimdi evlerinin terasından kentin ışıklarına bakıyordu. Pırıl pırıl bir geceydi.

İçini çekerek salona geçti. Evin her köşesinde çocukluğundan bir anı asılı kalmış gibiydi. Küçük bir kızken ürerinde uyuyakaldığı sallanır koltuk, annesinin işlemiş olduğu bir yastık, babasına yılbaşı armağanı olarak alınmış bir lamba. Carrie mutlu bir çocukluk yaşamıştı. Bir avukat olan babasıyla amatör bir sanatçı olan annesi onlara huzurlu bir ev sağlamayı başarmışlardı.

Eğer Carrie'nin yaşadığı gerçeği bilseler çok üzülecekleri muhakkaktı. Genç kadınla, mesleğiyle öylesine gurur duyuyorlardı ki... genç kadın buruk bir bakışla masanın çevresine toplanmış, eski albümleri karıştırmakla meşgul olan ailesine baktı. Olup bitenlerle ilgili tek bir söz, bütün bu mutluluğu yıkmaya yeterliydi.

O sırada kız kardeşi Julie gülerek <<Carrie gelsene>> dedi. <<Şu altı aylık resmine bak>>

Genç kadın yavaşça yanlarına yaklaşarak fotoğrafa baktı. Acaba kendi çocuğu da böyle mi olacaktı? Kendisine mi benzeyecekti, yoksa Neil'in kopyası olarak mı dünyaya gelecekti? Carrie babası gibi kara gözlü esmer bir oğlan çocuğu doğurduğunu düşünerek ürperdi.

Elizabeth Moore <<Ryan'la Carrie'nin çocukluğu çok benziyor>> dedi. <<Şu gözlere baksana>>

Julie'nin kocası kırıgın bir tavırla, << bense oğlumun bana benzediğini sanıyordum>> dedi.

Joshua Moore damadının omzuna hafifçe vurarak << Bütün bebekler birbirine benzer>> dedi. << Ben Julie'yle Carrie'nin resimlerini güç ayırt ediyorum>>

Julie şakacı bir tavırla << Bense her zaman en güzel kızın olduğumu sanırdım>> dedi.

Babası yumuşak bir sesle <<İkiniz de güzeldiniz. Benim iki güzel kızım vardı.>> dedi.

Julie eğilip öptü onu. <<Seni yaşlı diplomat seni.>>

Onları izleyen Carrie'nin boğazına bir yumru tıkanmıştı. Onları öyle seviyordu ki. Onlar da kendisine öyle güveniyorlardı ki... saygın bir adam olan babası ya da kızını yıllarca bale derslerine götürüp getiren ve büyük bir titizlikle kostümlerini diken annesi olayı duysalar ne derlerdi? Ve Carrie'ye ikizi kadar benzeyen Julie? Onu sorumsuzlukla suçlamayacaklar mıydı?

Julie gibi deli dolu kız kardeşi dururken başını derde sokmuş olanın kendisi olması Carrie'ye pek garip geliyordu şimdi. Julie'nin kocası sarışın, uzun boylu, yakışıklı ve mesleğinde iyi bir mevkide bulunan bir erkekti. Julie'nin onca havailikten sonra, böyle mükemmel biriyle evlenmesi tanıyanları biraz şaşırtmıştı. Oğulları Ryan iki yıllık mutlu bir evlilikten sonra doğmuştu. Sevimli bir çocuktu ve Julie onun şımartıldığını savunuyordu.

Bulaşık yıkarken ablasına, <<Yarın oyunun ilk gecesi, heyecanlı mısın?>> diye sordu.

<<Evet biraz>>

O sırada anneleri mutfağa girmişti. <<Çok başarılı olacaksın Carrie>>

Carrie, Julie'ye gülerek << Umarım eleştirmenler de annem gibi düşünürler>> dedi.

Anneleri, << Seni görünce olağanüstü yeteneğini anlayacaklar>> diye ısrar ediyordu.

Julie ablasına dönerek << Aklıma ne geldi biliyor musun Carrie>> dedi. << Birkaç hafta önce birisi beni yolda sana benzetti. Ryan'ı arabasıyla gezmeye çıkarmıştım, birden omzuma bir elin dokunduğunu hissettim. Dönüp baktığımda karşımdaki adamın neredeyse benden çok şaşırdığını gördüm.>>

<<Belki çok sıradan bir yüzün var da ondandır>> diye alay etti Carrie.

<<Hayır öyle değil. Bana senin adınla hitap etmedi ama sen sandığından eminim. O gün saçımı seninki gibi açık bırakmıştım.>>

Carrie bu sözlere inanmak istemediği halde biraz anlar gibi oluyordu.

Julie ablasının bembeyaz kesilmiş yüzüne şaşkınlıkla bakarak sözlerini sürdürdü. << Uzun boylu, esmer ve çok yakışıklı bir adamdı. Böyle birini tanıyor musun? >>

Carrie boğazını temizleyerek <<Hayır >> dedi,

Bunun üzerine Julie annesine dönerek <<Anne Carrie bizden bir şey saklıyor>> dedi

<<Ne?>>

<<Erkek arkadaşını>>

Elizabeth ilgiyle kızına yaklaştı. <<Carrie neden daha önce ..>>

Carrie kızgın kızgın Julie'ye bakarak <<Ortada Julie'nin hayal gücünün dışında bir şey yok>> diye itiraz etti.

<<Ama kızardın>>

Carrie <<Erkek arkadaşım yok benim>> diye karşı çıkmaya çalıştı.

Annesi kolunu kızının omzuna dolayarak <<Eminim canım>> dedi. <<Açıklamaya hazır olduğun zaman bize geleceğinden eminim. Baban de ben de senin en doğru seçimi yapacağından eminiz>>

Julie neşeyle << Benim gibi>> diye atıldı.

Elizabeth sevecenlikle ona baktı. <<Bence seninki Tanrı'nın bize bir lütfu oldu.>>

Julie carrie'ye göz kırptı. << Annem hala David'le evlenerek akli başında bir kız olduğumu kanıtladığıma inanmıyor>>

<<Kabul etmelisin ki çevredeki en beğenilmeyecek insanlarla gezdin tozdun>>

<<Sence Carrie daha iyisini mi yapacak?>>

<<Carrie'ye hep güvenebileceğimizi biliyoruz. O akıllı bir kızdır.>>

Carrie ilk gösteri için giyinirken morali son derece bozuktu. Ailesine durumu açıklayabileceğini düşünmüş ancak onların tutumu karşısında buna bir türlü cesaret edememişti. Oysa durum uzun süre gizlenemezdi.

<<Hazır mısınız Miss Moore?>>

Carrie sahne görevlisine eliyle hazır olduğunu belirten bir işaret yaparak bale ayakkabılarını bağlamaya koyuldu. Aynada kendisine son bir kez baktı. Hala oyundaki genç kız rolünü oynayabilecek durumdaydı. Saçları arkada toplanarak bir taçla gizlenmişti. Sarı kostümü omuzlarını ve kollarını açıkta bırakarak geniş dalgalar halinde bacaklarına kadar iniyordu.

Carrie o gece bunun son dansı olabileceğini kendine bile itiraf etmekten çekinerek hayatında hiç dans etmediği kadar duyarlı ve mükemmel bir gösteri yaptı. Kendisini izleyen ailesi ve yakında düş kırıklığına uğrayacak diğer bütün hayranları için dans etti. Karnında taşıdığı bebek ona gereken sevgiyi duyurduğu için Casimir ile oynarken aşk doluydu. Yumuşak, coşkulu, arzulu, şaşkındı. Olağanüstü bir oyun çıkarmıştı. Zaten Carrie hayatı boyunca kendini dans ederek ifade etmişti.

Gösteri bittiğinde Carrie sahnede tek başına kucağında çiçeklerle çılgin bir alkış tufanının ortasında kalmıştı. Salonu dolduran izleyicileri hayal meyal seçiyordu. Ancak ayakta süren alkışların ardı arkası kesilmek bilmiyordu. Genç kadın defalarca eğilip selam vermek zorunda kaldı. Carrie'ye bu dakikalarda hep bir ürkeklik çökerdi.

Salonda 'bravo' sesleri yükselirken son kez onları selamladı ve üst kattaki locaya, ailesinin bulunduğu yere baktı. Babası, eliyle zafer işareti yaparken diğerlerinin mutlulukları yüzlerinden belli oluyordu. Carrie kendi kendine hafifçe gülümserken gözleri alttaki locaya takıldı. Locanın önünde uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adam duruyordu. Genç kız taş kesilmişçesine olduğu yerde kalakaldı. Bu yüz haftalardır gözlerinin önünden gitmemişti... Kendini güçlükle toparlayıp kaçarcasına sahneden çıktığında karşısında Gregory'yi buldu.

<<Olağanüstüydün canım>> Gregory onu coşkuyla kucakladı <<Çok beğendileri seninle baleyı sevdiler>>

Sahne arkasında tüm dansçılar carrie'yi kutlamak için sıraya dizilmişti. Annesiyle babasının her halinden kızlarıyla gururlandıkları belli oluyordu. Julie'yle David genç kıızı içten bir sevgiyle kucakladılar. İçkiler içildi, ortalıkta bir şenlik havası hüküm sürüyordu. Carrie kalabalığın ortasında kurulu bebek gibi duruyor, kutlamalara sıradan yanıtlar veriyordu. Kapının her açılışında yüreği ağzına geliyordu. Ancak Neil'in geldiğini göremedi çünkü o sırada biriyle konuşmak üzere arkasını dönmüştü.

Genç adamın geldiğini haber veren Julie oldu. <<O da burada>> diye haykırmıştı.

Carrie şaşkın şaşkın kız kardeşine baktı. <<O kim?>>

<<Sözünü etmiştim ya, beni sen sanan adam>>

Carrie sakın görünmeye çalışarak duruşunu bozmadı. Yalnızca <<Yaa öyle mi?>> demekle yetindi.

Julie ablasına bir göz attıktan sonra arkaya bakarak muzip bir ifadeyle, <<Buraya geliyor>> dedi.

Carrie sonunda dayanamayarak <<Yalnız mı?>> diye sormak zorunda kaldı.

<<Evet... şey hayır. Sanırım yanında bir kadın var>>

Carrie hafifçe bedenini dikleştirdi. <<Yaa!>>

Julie düş kırıklığına uğramış gibiydi. <<ve bana sorarsan akrabası filan da değil>>

Carrie çabucak <<o benim erkek arkadaşım değil Julie>> diye fısıldadı.

<<Evet, söyledin ama...>> Julie sözünü tamamlayamamıştı. Dönüp geniş bir gülümsemeyle genç adamı selamladı. <<Buraya gecenin yıldızını görmeye geldiğinizden eminim>> dedi. Carrie bunun üzerine dönmek zorunda kaldı.

Karşısında siyah gece elbisesinin içinde tüm şıklığıyla Neil duruyordu. Yüzü en az genç kadının hatırladığı kadar yakışıklıydı. Genç adam Carrie'yi bir an beğeni dolu bakışlarla baştan aşağı süzdükten sonra Julie'ye döreke gülümsedi.

Julie canlı bir sesle << Daha önce sizinle tanışmıştık değil mi?>> diye sordu.

<<Evet>>

Julie hafifçe tebessüm ederek <<Beni carrie sanmıştınız>> diye ekledi.

<<Evet öyle>>

Julie ablasının bembeyaz kesilmiş yüzüne bir göz atıp genzini temizledi. <<Şey, sizin konuşacaklarınız vardır. Ben en iyisi gidip David'i bulayım. >>

Carrie, <<Buna gerek yok >> diyerek Julie'nin koluna yapışmak istediye de o çoktan kalabalığa karışmıştı. Genç kadın derin bir soluk alarak başını Neil'in yüzüne doğru kaldırdı.

Genç adam << Ele geçirilmesi zor kadın Bonnie Hughes>> dedi.

Genç kadın kibarca << Seni gördüğüme sevindim>> diye mırıldandı. Bir yandan da ses tonunun duygularını ele vermemesi için dua ediyordu. Neil'in kendisini böylesine etkilediğini unutmuştu ve şu anda dizleri titriyordu.

<<carrie Moore sahne adın mı? >>

<<Hayır gerçek adım>>

<<Bonnie'yi tatillerde mi kullanıyorsun?>>

Carrie bakışlarını yere indirerek <<Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım>> diye itiraf etti.

<<Yaa...>>
<<gerçekten... ben..>>

Tam bu sırada bir kadın sesi duyuldu. <<Neil kalabalıkta seni yitirdim canım>> Gelen kadın genç adamın koluna girerek Carrie'ye gülümsedi. <<Harikaydınız Miss Moore. Tek kelimeyle harika>>

Carrie << Sağ olun >> diye mırıldanırken genç kadının güzelliğini de görmemezlikten gelememişti. Omuzlarına kadar inen kumral saçları yemyeşil gözleri vardı. Üzerindeki elbisenin çok iyi bir terzi elinden çıktığı belliydi.

Neil onları << Leona Sole>> diyerek tanıştıırken Carrie nefesini güçlükle tuttu. Sole ailesini, San Francisco'da hemen herkes bilirdi. Kentin neredeyse yarısı onlara aitti. Leona'nın resimleri dedikodu sütunlarından inmez, verdiği partilerden sık sık söz edilirdi. Carrie, Neil gibi bir adamın yanında böyle bir kadının bulunmasına şaşmaması gerektiğini düşündü.

Leona bir Neil'e bir Carrie'ye bakarak, <<Birbirinizi tanıyor muydunuz?>> diye sordu.

Bu soruya yanıt veren Neil oldu. <<Evet tanışmıştık>>

Leona Carrie'ye dönerek <<Onu buraya zorla getirdim>> dedi. <<İster inan ister inanma bugüne kadar hiç bale izlememiş. Ama çok beğendi değil mi canım? >> Eğilerek genç adamın yüzüne bakmıştı.

Ama Neil kolundaki kadına değil Carrie'ye bakarak konuştu. <<Oyununuz bana gerçekmiş izlenimini verdi Miss Moore>> sesindeki alayı genç kadından başkasının sezmesine olanak yoktu.

Carrie içinden gelen dürtüye uyarak <<İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor değil mi?>> diyerek çenesini yukarı kaldırıp Neil'in gözlerinin içine baktı.

Carrie ertesi gün saat ona kadar uyumuştı. Perdelerin arkasından sızan güneş ışığı Carrie'nin çocukluğundan kalma bebeklerin üzerine vuruyordu. Annesi hiçbir şeyi atmaya kıyamazdı. Ve Carrie her eve dönüşünde odasını çocukluğunda olduğu gibi bularak hem şaşırır, hem de sevinirdi. Sekiz yıl önce New York'a giderken bıraktığı gibi pembe badanalı, pembe beyaz benekli yatak örtüsü ve beyaz pelüş halısıyla...

Yatakta doğrularak çenesini dizlerine dayayıp oturdu. Çevredeki oyuncaklara bakarak oyalanmaya çalıştıysa da akıllı bir önceki gecede ydi. Neil'i görmek onu sandığından, beklediğinden çok daha fazla etkilemişti. Genç adamdan hala çok hoşlanıyordu ve onun çocuğunu taşıdığını Neil'in bilmemesi mazoşistçe bir zevk veriyordu Carrie'ye. Ne yazık ki ona gerçeği anlatamazdı. Genç adam derhal dizginleri ele alarak Carrie'yi yönetmeye kalkıştı. Neil bu tür bir olayı hafife almayacak tipte bir insandı.

Neil, Carrie'ye çok kızgındı. Konuşmaları Leona tarafından yarıda kesilmişti ama genç kadın bür süre içinde onun bakışlarındaki anlamı çözebilmeğe güçlükle çekmemişti. Florida'da adamı bir anlamda küçük düşürmüş, ama Neil buna karşılık Carrie'nin boğazını sıkmayacak kadar efendice davranmıştı.

Bu sırada aşağıdan annesinin sesi duyuldu.<<Carrie kalktın mı canım?>>

<<Evet>>

<<Kahvaltı hazır>>

<<Sağ ol anne, şimdi geliyorum>>

Genç kadın annesiyle kahvaltı ettikten sonra duşa girip yıkandı. Annesiyse bahçeyle, çiçeklerle uğraşıyordu o sıra. Carrie o günü kendine dinlenme günü olarak seçmeye ve eski dostlarını ziyaret etmeye karar verdi.

Terasta oturup uzun saçlarını güneşte kuruturken havanın sıcaklığını fark etmişti. Dolayısıyla beyaz şort giyerek üzerine kolsuz bir bluz geçirdi. Ardından şezlonga uzanıp bahçeden gelen kuş seslerini dinlemeye koyuldu. Zihnini sorunlarından arındırmaya çalışıyordu.

Bu sırada arkasında ayak sesleri duyarak <<Anne>> diye seslendi. << sen de gelsene, güneş öyle güzel ki...>>

<<Aynı kanıdayım>>

Tok bir erkek sesi genç kadının yerinden fırlamasına neden olmuştu. Dönüp bakınca Neil'in karşısında durmakta olduğunu gördü.

Yerinden kalkarak şaşkınlıkla <<Buraya nasıl girdin?>>

<<Annen çok nazik bir kadın. Ön kapıdan girmeme izin verdi.>> genç adam terastaki iskemlelerden birine oturarak bacaklarını öne doğru uzattı. Kahverengi pantolon ve krem rengi ipek gömleğiyle yine çok yakışıklı görünüyordu.

Carrie yüreğinin hızla çarpmaya başladığını hissediyordu. Huzursuzlandı. Genç adamın kendisine yönelttiği bakışlardan rahatsız olmuştu. <<Eğer beni görmeye geldinse, korkarım...>>

<<Konuşmamız gerek>>

<<Konuşacak bir şey yok ortada>>

<<Aptal yerine konmaktan hiç hoşlanmam>> Kızgınlığı genç adamın gergin kaslarından anlaşılıyordu.

Carrie biraz ürkmüştü. <<Amacım bu değildi>>

<<Bir yıldır yurt dışında bulunuşum işine yaradı. Yoksa seni kolayca tanıyabilirdim değil mi?>> Carrie başını öne eğerek hafif bir sesle <<belki>>dedi.

<<Peki sence o zaman ne yapardım? Seninle ünlü biri olduğun için mi ilişki kuracaktım?>>

Carrie annesinin gelip gelmediğine bir göz atıp, <<Neil lütfen>> diye rica etti. Annesi konuğuna bir şeyler hazırlıyordu mutlaka ve her an gelebilirdi.

<<Yoksa benimle eğlenmek hoşuna mı gitti?>>

Carrie, <<Senin de zevk aldığını sanıyordum>> dedi.

<<Karşılıklı değil miydi?>> anlamlı bir biçimde tek kaşını kaldırmıştı genç adam.

Carrie gözlerini kaçırarak, <<Bu konuda konuşmayı istemiyorum>>dedi.

<<İnsanlar arasında bulunduğunda gösterdiğin o gözüpeklik yalnızken korkaklığa dönüşüyor>>

O sırada terasın camlı kapısı açılıp da Elizabeth içeri girince Carrie derin bir soluk aldı. Gerçekten de genç kadın Neil'le yalnız kaldığında kendine olan tüm güvenini yitiriyordu. Hele şimdi karnında bebeği de varken, böylesine yalan söylemek zorunda olmak kendisini üzüyordu.

Elizabeth neşeyle<<Umarım limonata seviyorsunuzdur Mr. Taylor. Hava öyle sıcak ki kahve içmezsiniz diye düşündüm>> dedi.

Neil ayağa kalkarak Elizabeth'in elinden tepsiyi aldı. <<Ben limonatayı çok severim Mrs. Moore>>

Limonatayla keklerini yerlerken Neil'le Elizabeth iki eski dost gibi havadan, sudan, politikadan, otobüs grevlerinden konuşup durdular. Neil, Elizabeth'i etkilemişti. Carrie annesinin üzerini değiştirip, bahçe kıyafeti yerine düzgün bir takım giymiş olduğunu fark etti. Anlaşılan genç adamın üzerinde olumlu bir etki bırakmak

istemmişti. Oysa kendisinin amacı tümüyle farklıydı.

Anesi söz arasında <<Carrie'yle nerede tanıştınız?>> diye sordu. Genç kadın tepeden tırnağa ürperdiğini hissediyordu.

<<Florida'da tanıştık. İkimiz de tatildeyken.>>

<<Florida'ya gittiğini bilmiyordum canım>>

<<Kısa bir tatildi anne. Üzerinde durulmaya değmez>> neil'e yan gözle bakarak açıklamada bulunmaması için uyardı onu. Genç adam hafifçe gülümseyerek mesajı aldığını belirtti.

<<Bonnie'yle mi gitmiştiniz?>>

Carrie yutkunarak <<hayır o sırada o çalışıyordu>> diye yanıtladı.

Neil bir dilim daha kek alırken doğal bir ses tonuyla <<Bonnie kim?>> diye sordu.

Elizabeth <<Bonnie'le Carrie aynı evde oturuyorlar>> diye durumu açıkladı. <<Biraz daha limonata ister miydiniz Mr. Taylor?>>

Genç adam bardağını uzatırken <<Lütfen bana Neil deyin.>> diye rica etti.

Elizabeth Neil'e limonata koyarken konuşmayı sürdürdü. <<Carrie'nin tatile çıkıp gezdiğini duyduğuma çok sevindim. Mesleğinin sosyal yaşamını engellediğini düşünüyorum da. Öbür kızımız çoktan evlendi, bir de çocuğu var.>>

Carrie şaşırarak annesine baktı. Mesleğinden bir gün olsun yakınmamışlardı. Şimdi Carrie'den de bir aile ve çocuk beklediklerini duymak genç kadını düş kırıklığına uğratmıştı.

<<Kızınız öyle güzel ki, uzun süre yalnız kalamayacaktır Mrs. Moore.>>

Carrie hırsıyla genç adama baktı. Elinden gelse onu öldürebilirdi.

Elizabeth kibarca, <<Aslında biz de öyle düşünüyoruz>>dedi.

Carrie kendisi orada yokmuşçasına konuşulmasına kızıyordu. <<Ben hayatımdan memnunum.>>

<<Elbette canım, başka türlüünü denemedin ki.>> Sonra Elizabeth, Neil'e dönerek <<San Francisco'da mı oturuyorsunuz?>> diye sordu.

<<Burada bir evim var ama New York ve Houston 'da da birer tane var.>>

Carrie kendini boğulacakmış gibi hissediyordu. Neil'le San Francisco'da karşılaşmak başka şeydi, bir süre sonra kendisi ayrılıp gidecek belki bir daha onu görmeyecekti. Ama yaşamının bir bölümünü New York'da geçiriyor olması ürkütücüydü. Kim bilir belki bitişik bloklarda oturuyor olabilirlerdi. New York öyle kalabalık bir kentti ki kimin kiminle nerede karşılaşacağı kestirilemezdi.

O sırada Neil'in sözleri kulağına çarptı. <<...ve bugün öğleden sonra Carrie'yi yemeğe çıkarabileceğimi düşündüm.>>

Elizabeth sevinerek kızına baktı. <<Ne iyi bir fikir değil mi Carrie?>>

Carrie genç adamın davetini artık geri çeviremeyeceğini anlamıştı. Çünkü annesi onun da yapacak işi

olmadığını biliyordu. Hem annesi kabalık edilmesinden hiç hoşlanmayacaktı. Mecburen, <<Evet,öyle>> demek zorunda kaldı.

<<Öyleyse biz Neil’le konuşurken sen gidip giyinebilirsin.>>

Genç kadın terastan ayrılırken genç adamın gözlerindeki alaycı pırıltıyı görmezden gelemezdi. O da kızgın bir bakışla karşılık verdi ona. Genç kadın giyinirken nasıl davranacağına karar vermişti. İlgisiz ve umursamaz. Neil Taylor’ı kendisini aradığına pişman edecekti.

Neil genç kadını küçük bir Çin lokantasına götürdü. İçerisi kırmızı ve siyah renklerde döşenmiş, duvarlara ejderha resimleri asılmıştı. Burası San Francisco’nun en büyük bulvarının üzerinde bulunuyordu. Yollardaki insan kalabalığı nedeniyle trafik sürekli sıkışıyordu. Genç kadın buraya uzun zamandır gelmediğini düşündü. Pencere kenarındaki bir masaya yerleşmişlerdi.

<<Bu yol ne ilginç değil mi?>>

Carrie bakışlarını pencereden ayırarak, <<Evet, uzun süredir gelmemiştim.>> dedi.

<<Eve pek sık uğramıyorsun galiba?>>

<<Arzu ettiğim kadar değil.>>

Bu sırada gelen garson nedeniyle konuşma yarım kaldı. Carrie, Neil’in biçimli profiline bakarken onun neden kendisini yemeğe çıkarmış olduğunu düşünüyordu. Tek amacı intikam almak olabilirdi, oysa intikam almanın yolu bu değil, tersine hiç ilgi göstermemekti.

Neil, garson uzaklaşınca, << kaşların çatılmış>> dedi.

Carrie hemen konuya girmeye karar vermişti. <<Buraya neden geldiğimizi düşünüyordum>>

<<Nedenini bilmiyor musun?>>

<<Hayır>>

<<Florida’da olanlardan sonra bu soğukluğuna bir anlam veremiyorum.>>

<<Belki daha önce de başımdan geçmiştir.>>

<<Bunun yalan olduğunu kendin de biliyorsun.>>

Carrie elinde olmadan kızardı. <<Belki de düşünecek daha önemli sorunlarım var.>>

Neil arkasına yaslanarak Carrie’yi süzdü. <<dün gece dans eden duyarlı o kadınla senin bu halini bir türlü bağdaştıramıyorum. O kadın soğuk olamaz.>>

<<O bir oyundu, ya da oyunun parçası.>>

<<Yani sence herkes bu denli duyarlılıkla dans edebilir mi?>>

<<Ben sanatçıyım. Her oyunda, rolümün gerektirdiği kişiliğe bürünürüm.>>

O sırada yemekler gelince konuşma burada kesildi. Carrie dans konusunda ayrıntıya girilmesinden zaten huzursuz olmuştu. Çabucak tabağına eğildi.

<<Demek pek fazla sosyal yaşantın yok.>>

Carrie annesinin açık sözlülüğüne kızmadan edemedi. <<Annem benim her yaptığımı bilemez.>>

Neil gülümseyerek, <<Baletlerden her zaman kuşkulanmışımdır,>> dedi.

Genç kadın kızarak, << Hiç de sandığınız kadar kadınsı değildirler,>> diye çıkış yaptı. Gerçekten toplumda böyle bir önyargı vardı ve Carrie buna sinirleniyordu.

<<Peki ya senin partnerin olan adam?>>

<<Casimir mi?>> Carrie hafifçe içini çekerek, <<İnan bana o tam bir erkek,>>dedi.
Neil onun iç çekmesi üzerine hemen bir soru daha yöneltti. <<Onunla çıkıyor musunuz?>>

Genç adamın ses tonundan ilgisiz görünmeye çalıştığı anlaşılıyordu. Ancak Carrie eğer Casimir'le ilgisi varmış gibi davranırsa, Neil'in artık peşini bırakacağını düşündü.

Gözlerini önüne eğerek, <<Evet>> dedi.
<<Ama ilişkiniz yeterince ciddi değil>>
Carrie ona bakarak, <<Bu kaniya nereden vardın?>>
Neil omuz silkerek, <<Çünkü onunla yatmadın da ondan>> diye yanıtladı.
Genç kadın buz gibi bir sesle <<Seninle tanışmadan öncesi için haklısın, ama artık durum değişti,>>dedi.
<<Öyle mi?>>
Bu, hayatının belki de en güç yalanıydı. Ve içinden Carrie'yi engelleyen bir isyan yükseliyordu. Genç kadın gerçekte dürüstlüğü değer verir, kendi de öyle davranmaya çalışırdı. Ancak şimdi işler farklıydı, Neil'i kendisinden uzaklaştırması gerekiyordu. Genç adamın gözlerinin içine bakarak, <<Evet, öyle>> dedi.

19.02.2007 17:11
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Carrie'nin hamileliğini ilk fark eden Bonnie oldu. Bale topluluğu turnedayken o da Fransa'dan dönmüştü. Teni deniz ve güneşin etkisiyle iyice kararmış, Carrie'ye anlatacak sürüyle macera yaşamıştı. Yine alışveriş etmişti. Genç kadın Bonnie'nin gardırobuyla alay etmekten kendini alamıyordu.

<<Sen hayatında hiçbir şeyi atmaz mısın Tanrı aşkına?>>
<<Hayır, asla. Onlarla kurduğum ilişkiler ömür boyu sürer.>>
<<Bence bu tür ilişkileri insanlarla kursan daha iyi olacak.>>
<<Eğer erkekleri kastediyorsan ben giysileri yeğlerim. Seni terk edip ardından dedikodu yapmazlar hiç değilse.>>

Carrie, <<Sesinde acı bir ton seziyor gibiyim>>dedi.

Bonnie elbiselerini yerleştirmekle meşguldü. <<Acı bir ton mu? Yok canım, yalnızca gerçeği dile getirdim o kadar. Ama ben kısasa kısas olduğuna inanırım, Jean-Paul'le gazinodan içeri girdiğimde Pierre'nin yüzünü görmeni isterdim>>

Carrie arkadaşının Nice'deki maceralarını daha önce dinlemişti. Bonnie aynı anda iki erkeği idare edebilmişti. Bu arada çok eğlendiği anlaşılıyordu. Ama aynı şeyi Carrie yapmaya kalksa hem suçluluk duygusundan kurtulamaz hem de yüzüne gözüne bulaştırırdı.

Carrie yatağın üzerine uzanmıştı. Dirseği üzerinde doğrularak, <<İyi ki erkeklerin birbirleriyle düello yaptıkları çağda yaşıyoruz,>>dedi.

Bonnie bu sözler üzerine omuzlarını silktiler. <<Erkeklerin egosu gereğinden büyük olduğu için biraz yaralamanın hiçbir sakıncası yok.>>

Bonnie akşam gideceği partiye ne giyeceğini seçmeye çalışıyordu. Yatağın üzerinde üç gece elbisesi çıkarmıştı. Carrie onları incelerken bir yandan da Bonnie'nin bu umursamazlığının altında yatan gerçek nedenleri düşünüyordu. Belki de nedeni erken yaşta gerçekleşen ve düş kırıklığıyla sonuçlanan evliliği idi.

Bonnie elindeki elbiseyi havaya kaldırarak, <<Ne dersin?>>dedi. Bu leylak rengi ipek bir elbiseydi.

<<Bu elbiseni oldum olası severim>>

Bonnie yüzünü buruşturdu, <<Bunu giyince ölüye benziyorum.>>

<<Hiç de değil.>> bonnie bu elbiseyi geçen yılbaşında verilen bir partide giymişti. Carrie ona ne denli yakıştığını şimdi bile gayet iyi hatırlıyordu.

Bonnie elbiseyi üzerine tutarak aynada kendine baktı. <<Al senin olsun. Aldığım günden beri bana biraz küçük geliyordu.>> iki arkadaş hemen hemen aynı boydaydılar, yalnız Carrie'nin bedeni daha inceydi.

<<Ama...>>

<<Aması filan yok.>> Bonnie kararlı görünüyordu.<<Giy şunu görelim>>

<<İhtiyacım yok ki...>>

Bonnie arkadaşını baştan aşağı süzerek <<Rengi tam sana göre. Gözlerini daha belirgin kılacak.>> Carrie içini çekerek doğruldu. Bonnie'nin cömertliğini ne yapsa ödeyemezdi. Kaldı ki Carrie, onun kendisine verdiği elbiseleri kabul etmeyecek olsa bile ertesi gün hepsi bir hayır kurumuna bağışlanacaktı.

Genç kadın üzerindeki ev elbisesini çıkarıp Bonnie'nin verdiği başından geçirdi.<<Fermuarını çeker misin?>>

Bonnie arkadaşının dediğini yapmak istediye de bir süre sonra bunu başaramayacağını anladı. Kalça kısmı çok dar gelmişti. <<Sana uyması gerekirdi.>> dedi kaşlarını çatarak.

Carrie durumda herhangi bir gariplik yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Gündelik giysilerde böyle bir sorun henüz baş göstermediği halde göğüs ve kalça kısmının genişlediğinin farkındaydı. Ancak bunun henüz anlaşılabileceğini hesaplamamıştı.

<<Bir iki kilo aldım.Annemin nasıl yemek pişirdiğini bilirsin,>> diye şaka etmeye çalıştı.

Bonnie genç kadının çevresinde dönerek, <<Oysa çok zayıflamış olduğuna bahse girebilirdim. Yani yüzün öyle gösteriyor.>> Bonnie, Carrie'nin kalçasına ve göğüslerine tekrar bakarak, <<Carrie, yoksa...olamaz...>>

<<Hayır...yalnızca...>> Carrie bir şeyler söyleyip durumu kurtarmaya çalıştıysa da sözcükler boğazında düğümlenmiş gibiydi. Öyle ya hamileliğini ondan daha ne kadar gizleyebilecekti? Arkadaşı dikkatli bir kadındı ve Carrie, San Francisco'dan döndüğünden bu yana, nasıl olup da bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayamadığına şaşmak gerekirdi.

Bonnie dehşete düşmüştü. <<Sen hamilesin!>>

Carrie bir bakıma her şeyin ortaya çıkışından dolayı rahatlamıştı. Zaten daha fazla gizlemesi imkansızdı. Elleriyle yüzünü kapadı. Şimdiye kadar gerçeği gizleyebilmek için çevresine ördüğü duvar yıkılmış, her şey açığa çıkmıştı. Gözyaşları sel gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu.

<<Carrie!>> Bonnie arkadaşını yatağa oturttarak ellerini avuçlarının arasına aldı. <<Bebek Casimir'den mi?>>

Bu sözler carrie'ye öyle gülünç ve inanılmaz gelmişti ki genç kadın o haliyle bile gülmekten kendini alamadı. <<Tanrı korusun>>

<<Casimir değilse kim? Hiçbir yere gitmezsin, kimselerle çıkmazsın, hep evde oturursun...>> Birden sustu, anlamıştı. <<Tanrım, Florida'daki adam...değil mi?>>

Carrie başını evet anlamına sallayarak gözlerini yumdu.

Bonnie arkadaşına sıkıca sarılarak <<Hiç doğum kontrolü nedir bilmez misin sen?>> diye sordu. <<Hiç aklıma gelmemişti...ben sanmıştım ki...>> Sesi hıçkırıklara boğuluyordu. <<Ah, öyle aptalca davrandım ki Bonnie...>>

Fakat Bonnie artık yapılanın aptalca olup olamadığıyla ilgilenecek halde değildi. Onu bugün ilgilendiriyordu. <<Neredeyse dört aylık hamilesin. Artık aldıramazsın.>> Carrie başını şiddetle iki yana salladı. <<Aldırmak istemiyorum.>> Bonnie bir an sustuktan sonra, <<Gregory'ye söyledin mi?>>

<<Hayır>>
<<Bu sezon artık çalışamazsın>>
<<Biliyorum>>

Bonnie bir süre yanında ağlamakta olan arkadaşına sarılıp öylece kaldı. Carrie haftalardır içinde biriken, yükselen sıkıntıyı ağlayarak boşaltıyordu. Bonnie'nin kollarında aradığı huzuru bulmuştu, korunmaya muhtaç bir çocuk gibi ona sığınmıştı.

Carrie biraz sakinleşir gibi olup hıçkırıklar hafifleyince, Bonnie, <<Peki babası ne olacak?>>

<<Nasıl?>>
<<yani biliyor mu?>>
<<Elbette bilmiyor>>
<<Ona söylemeyecek misin?>>

<<Hayır.>> Carrie, san Francisco'da yedikleri o öğle yemeğinden sonra Neil'den hiç haber alamamıştı. Genç kadının Casimir'le ilişkisi olduğunu öğrencince onunla daha fazla ilgilenmemişti anlaşılan.

<<Peki, sence onun bilmeye hakkı yok mu?>>
Carrie şiddetle başını salladı.
<<Ya seni bulup hamile olduğunu öğrenirse?>>
<<Ona kendi adımı vermedim ki. Senin adını kullandım.>>
<<Ne?>>

Carrie genzini temizleyerek açıklamaya koyuldu. <<Kim olduğumu gizledim. Senin genç kızlık soyadını kullandım. Reklamcı olduğumu söyledim>>
Bonnie şaşkın şaşkın dinliyordu.
<<Benim kim olduğumu bilmesini istemedim, farklı biri olmak istedim.>>
<<iyi ama hamilesin işte. Hayal dünyasında, çocuk sahibi olmak gibi somut şeylere yer yoktur.>>
Carrie içini çekti. <<Bu konu onu hiç ilgilendirmez>>
<<Ama o çocuk ona da ait.>>

Carrie sırtını dikleştirerek oturdu. <<Onun için sıradan bir olaydı. Birlikte geçirilmiş, iki tarafa da sorumluluk yüklemeyen bir hafta sonuydu. İkimiz de bunun böyle olmasını istedik ve öyle oldu. Artık bitmiş bir olaydır.>>

Bonnie elini Carrie'nin bileğinin üzerine koyarak alçak bir sesle, <<Ama yeni başlayan bir yaşam var ortada...>>dedi.

Carrie ayağa kalkarak kararlı bir tavırla, <<Bebeğin sorumluluğu bana aittir, ona değil>>dedi.

Bonnie arkadaşının tutumuna bakarak, <<Peki>>dedi.<<Mademki babasının öğrenmesini istemiyorsun...>>
<<Hayır, istemiyorum>>
<<Öyleyse bu işi onsuz çözümlemeye çalışacağız>>

Bonnie'nin bebeği öğrenmiş olması Carrie'yi gerçekten çok rahatlatmış, omuzlarından ağır bir yükü kaldırmıştı. Saatlerce hamileliğin mesleği üzerindeki etkilerini ve doğum sonrası bakımı konuştular. Haberin, sanat çevrelerinde yaratacağı olumsuz izlenimlere değinmekten kaçınmaya çalışıyorlardı. Sonunda Bonnie, Carrie'nin aşırı çalışma nedeniyle fiziksel ve ruhsal bir depresyon geçirdiğini öne sürerek bale grubundan ayrılmasını önerdi. Yalnız Gregory'ye gerçeği söylemek yeterdi. Böylelikle hamileliğinin son aylarını gerilimlerden uzak geçirecek ve kendini, doğumun duyulmasıyla ortaya çıkacak olan fırtınaya hazırlayabilecekti.

Bonnie her şeyle ilgileniyordu. Gregory'yle konuşan ardından da basına, hem merak uyandırmayacak hem de anlamsız kaçmayacak bir açıklamada bulunan o oldu. Carrie'yi gereksiz konuşmalardan korumak amacıyla telefonu otomatik sekretere bağlattı. Genç kadın sadece dansçı dostlarının geçmiş olsun demek için açtıkları telefonlara yanıt veriyordu. Bir de Gregory'nin uzun telefonuna...yaşlı balet düş kırıklığını gizleyememişti. Carrie onunla görüştüktan sonra bir süre gözyaşlarını tutamayıp ağladıysa da sonra kendini toparlayarak eline örgüsünü aldı. Can sıkıntısını önlemek için kendi giysilerini kendisi dikmeye karar vermişti. Artık eski elbiselerine sığmak güçleşmişti.

Bu arada ailesinden endişeli telefonlar geliyordu. Bir süre için sahnelerden çekildiği haberi San Francisco'ya ulaşınca onlar da telaşlanmışlardı. Carrie aslında önemli bir şey olmadığını, turnede yorulduğu için doktorun bir süre dinlenmesini istediğini anlatmaya çalıştı. Elizabeth bir ara kalkıp New York'a gelmekten söz etmişti. Ama genç kadın bütün gün yemek yiyip yatmaktan başka bir şey yapmadığını, yalnızca dinlendiğini söyleyerek onu bundan caydırmayı başardı. Sonunda onları sık sık arayacağına, mektup yazacağına söz vererek telefonu kapattı.

İlk hafta oldukça sakin geçmişti. Carrie, Bonnie evde yokken yemek yapıyor, dikiş dikiyor dönüşünü heyecanla bekliyordu. Genç kadın geldiğinde de bale dünyası ve eski grubuyla ilgili tüm dedikoduları dinlemeye koyuluyordu. Carrie, Bonnie'nin mesleği gereği gittiği kokteyl partileriyle bile ilgilenmeye başladı. Aslında bu tür yerlere zamanında kendi de çok çağrılır, ancak işlerinin çokluğu ve yorgunluğu nedeniyle pek gidemezdi.

Carrie akşamüstleri sürekli uyukladığı için Bonnie bu tür partilerden döndüğünde onu uyanık bulurdu. Genç akdın soyunup makyajını silerken o da kanepeye uzanıp akşam olup biteni konuşurlardı.

Bir gece Bonnie, <<Bugün müthiş bir adamla tanıştım>>dedi.

Carrie bu sözleri çok duyduğu için gülümsemekten kendini alamadı. <<Başka bir yenilik yok mu?>>

<<Ama bu diğerlerinden farklı. Tam bir erkek>>
<<David için de böyle demiştin>> dedi bir önceki erkek arkadaşını hatırlatarak.

Bonnie yüzünü silmiş olduğu pamuğu çöpe atarak, <<David'in o güçlü görünüşü altında çok zayıflıkları vardı. Omzumda ağladığı olmuştur inan>>

<<Peki şimdi bu adamı anlat bakalım>>
<<Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Etkileyici bir ağzı var. Benim için önemlidir bilirsin.>>
<<Ne iş yapıyormuş?>>
<<Petrolle ilgili bir şeyler. Doğrusunu istersen uzun uzadıya soramadım.>>

Carrie elindeki kakaodan bir yudum alarak <<Peki bütün gece ne konuştunuz?>> diye sordu.
<<Yaptığım işten. Bu onu çok ilgilendirip etkilemiş benziyordu. Ve bale grubu bir de sen>>
Carrie esnedi.<<Belki vergi sorunu vardır>>
Bonnie saçlarını fırçalayarak, <<İnsanın bütün geceyi vergi iadesi konuşarak harcamak isteyeceği
erkeklerden değil o,>> diye karşılık verdi.

<<Onunla çıkacak mısın?>>
<<Perşembe gecesi>>

Carrie gülerek başını salladı. <<Hızlısın bakıyorum>>

Bonnie makyaj masasından dönerek Carrie'ye göz kırptı. <<Ancak kendimi yakalatacak kadar
hızlıyım.>>

Perşembe akşamı erkek arkadaşı geldiğinde Bonnie henüz giyinmiyordu. Carrie kapıcıya onu yukarı
göndermesini söyleyerek kapıda beklemeye başladı. Dairenin kapısı çalınca açtı. Karşısında duran geniş
omuzlu, iyi dikilmiş açık gri elbiseli erkeği görünce birden dalgınlıktan sıyrıldı.

<<Sen ha>> diye haykırarak kapıyı Neil'in yüzüne kapamaya çalıştı. Oysa genç adam çoktan içeri girmişti
bile.

<<Pek iyi karşılanamadığımı söylemeliyim.>>
<<Burada ne arıyorsun?>>

<<Bonnie'yi tiyatroya götürmeye gelmiştim. Hazır değil mi?>> Bir yandan da yatak odalarına giden
koridora bakıyordu.

<<Bonnie'ye bu yaptığın pek dürüstçe değil>>

Neil dönüp ona baktı. <<Dürüst olmayan da neymiş?>>

<<Onunla çıkman, yani gerçekten onunla ilgilenmediğin halde...>>
<<Seninle ilgilendiğimi söylemek istiyorsan yanılıyorsun, sana öyle geliyor. Bonnie'yi görür görmez ondan
hoşlandım.>>

Carrie birden yüreğine bir bıçak saplandığını hissetti. Soluğu kesilmişti.

<<Biz tesadüfen rastlaştık ve o hafta sonunu birlikte geçirdik o kadar, değil mi?>>
Carrie ,<<Evet>>dedi fısıltıyla.
<<Birbirimize karşı hiçbir sorumluluğumuz yok. Aynı yatağı bölüştük ve bundan zevk aldık.>>

Genç kadın kendini toparlayamayacak kadar yaralandığı hissediyordu. Yine de başını kaldırıp güçlükle,
<<Evet, birbirimize aşık olmadık,>>diyebildi.

Neil, carrie'yi baştan aşağı süzerek konuşmasını sürdürdü. Genç kadının üzerindeki elbise bedenindeki
genişlemeyi iyice örtüyordu.<<Ama seviştik. Kadınların neden bu ikisini ayırmaya çalıştıklarını hiç
anlamıyorum.>>

<<Çünkü farklı şeylerdir de ondan>> diye neredeyse bağırdı carrie.<< Aşksız cinselliğin bir anlamı
olamaz>>
<<Ama sen bunun tersini kanıtladın>>
<<Neil hayatım, umarım seni çok bekletmemişimdir, ama nedense bir türlü zamanında hazır olamam>>
Bonnie üzerinde gri ipekli, üstü bol elbisesiyle neşeyle içeri girdi. Bu gece mücevher de takmıştı.

Ortamdaki gerginliği fark etmeyerek, <<Görüyorum ki Carrie'yle tanışmışsınız>>dedi. Bir yandan da Neil'i oturtup içki ikram etmediğinden dolayı Carrie'ye sitem eder gibi bakmıştı.

<<Evet o şerefe eriştim,>>dedi Neil.

Bonnie portmantodan kürkünü çıkararak genç adama tutması için uzattı. <<Seni öyle merak ediyordu ki>>

Carrie, Neil' bakmamaya çalışarak, <<Yaa, öyle mi?>>dedi.

<<Balerinlere özel hayranlığım vardır. Yaptıkları işe öyle tutkuyla sarılırlar ki.>>

Bonnie genç adamın tuttuğu kürkü giydi. <<Ama bizim balerinimiz şu anda dinleniyor>>

Neil'in kashları hafifçe çatıldı.<<Artık dans etmiyor musunuz Miss Moore?>>

<<Ben...biraz rahatsızım da. Doktor birkaç ay dinlenmemi söyledi.>>

Bonnie sehpanın üzerinde duran küçük çantayı alırken, <<Aşırı çalışma sonucu>>diye açıkladı. <<Şu son turne oldukça yorucu geçmiş de>>

<<Ne yazık>>dedi Neil soğuk bir gülümsemeyle.<<Hayranlarınız sizi özleyeceklerdir>>

<<Onu hepimiz özliyoruz,>> diye söze karıştı Bonnie. <<Ama kısa süre sonra sahnelere dönecek.>>

<<En kısa süre bile benim için uzun olacaktır. Onu yeniden izlemek için sabırsızlanıyorum.>>

Carrie genç adamın nasıl olup da kendisini bu denli üzebildiğine, kırabildiğine şaşmaktan kendini alamadı. Buna neden karnında taşıdığı çocuk muydu? Neil'in söylediğı her sözcük iki anlamlıydı ve iğneleyiciydi. Ancak genç kadın kendini tutup bir şey belli etmemek zorundaydı. Carrie ona soğuk bir biçimde bakarak, <<İyi eğlenceler>>dedi.

Bonnie, Carrie'nin saçlarını okşayarak, <<beni bekleme>>dedi. <<Geç geleceğiz, değil mi canım?>>

<<Evet, bu gece kenti fethedeceğiz.>>

Ve o gece saat üçe kadar dönmediler. Carrie uyumaya çalışarak yatağında bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Karanlıkta yatarken gözlerini tavana dikerek Neil'le Bonnie'nin nasıl dans ettiklerini, güleştüklerini hayal ediyordu. Genç kız belki de onuncu kez saate bakarken, içinden Bonnie'nin bir erkeğe nasıl zevkli vakit geçireceğini çok iyi bildiğini düşündü.

Carrie, Bonnie'nin bu özelliğini imrenerek izlerdi ancak şimdi söz konusu erkek neil olunca iş değişmişti. Genç kadın bu ilişkiden çok rahatsız olmuştu. Telefonu açtığında onun sesini duymayı, akşamları kapıyı açtığında onu karşısında görmeyi istemiyordu. Ayrıca hamileliği iyice fark edilmeye başlayınca onunla karşılaşmak da hiç işine gelmiyordu. Tüm dileği genç adamın tümüyle hayatından çıkmasıydı.

Saat üçe çeyrek kala uyuma çabalarına bir son vererek yataktan kalktı. Geceliğıyle mutfığa gidip bir bardak kakao yapmaya niyetlendi. Cezvedeki sütün kaynamasını beklerken hafifçe ürperdi. Lambayı söndürüp sıcak fincanı ellerinin arasına aldı, duvara yaslandı. Dışarıda ayak sesleri duymuştu.

Camlı kapının ardında kalan holde iki gölge vardı şimdi. Biri uzun boyluydu...Mırıldanarak konuşuyorlar ancak sözler seçilemiyordu. Sonra uzun boylu gölge eğilip kısa boylunun dudaklarından öptü. Carrie bu sahneyi izlemeye dayanamayarak gözlerini kapadı. Yeniden açtığında uzun boylu gölge artık yoktu. Bonni'nin ayak sesleri yatak odasına doğru kayboldu. Carrie ayaklarının ucuna basarak odasına koştu ve kendini yatağa attı. Az önce gördüğü gölgeler bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Ve bu görüntü öylesine acı veriyordu ki... huzursuz bir uykuya daldığında gün ışımıştı.

Carrie göğsüne saplanan ağrı artıp da soluğunu kesmeye başlayınca doktora telefon etmek zorunda kalmıştı. Doktor, muayenenin sonunda, sağlığının yerinde olduğunu ancak kendini gerginliklerden koruması gerektiğini söyledi. Genç kadın eve döndüğünde bunun, söylenmesinin kolay, uygulanmasının ise güç olduğunu düşünüyordu. Neil, eve gelip giderken ve Bonnie onunla çıkarken nasıl sakin ve rahat olabilirdi?

Carrie genç adamla karşılaşmamak için elinden geleni yapıyor ancak bunda her zaman da başarılı olamıyordu kuşkusuz. Yine bir akşam Bonnie henüz işten dönmemişken Neil çıkagelmışti. Carrie gelenin postacı olduğunu düşünerek kapıyı açtığında genç adamla yüz yüze geliverdi. Bir elinde karton bir şapka, diğer alinde bir kutu çukolata tutuyordu.

Genç kadının onun içeri girmesi için yana çekilirken, <<Ne o doğum günün mü yoksa?>> diye sordu.

Neil bu şakaya gülmeden, genç kadına ters ters baktı ve salona girip oturdu. Carrie de tam karşısındaki koltuğu seçti. Bonnie gelene kadar onunla oturmak zorunda olduğunu biliyor ancak bundan hiç hoşlanmıyordu. Ellerini birleştirerek sessizce oturdu.

Neil elindeki şapkayla çukulataları bir kenara koyarken, <<Yeğenim altı yaşını bitirdi,>> dedi.

<<Bir yeğenin olduğunu bilmiyordum.>> Carrie bunu konuşmuş olmak için söylemişti.

Neil koltuğa iyice yerleşirken, <<İkiz kardeşimin oğlu,>> diye açıkladı.

Carrie ister istemez ilgilemişti. <<Senin bir ikizin mi var?>>

Neil alaylı bir şekilde baktı ona, <<Ne oldu,ürkmüş gibisin. Yoksa ikimizle birlikte başa çıkamayacağından mı korkuyorsun?>>

Carrie Neil'in de bir ailesi olduğunu hiç düşünmemişti. <<Burada bir kardeşin bulunduğunu bilmiyordum>>

<<Kendisi doktordur. Mükemmel bir kadınla evli ve üç de çocuğu var.>>

Neil'in sesinde bir imrenme sezinlemişti Carrie. <<Demek düzgün bir yaşantısı var>>

<<Bana hiç benzemediğini söylemek istiyorsun değil mi?>> Genç adam eğleniyordu sanki.

<<O kadar da değil>>

<<Aradığım kadını bulamadım.>>

Carrie bu sözdeki imayı anlamazlıktan geldi. <<Birçok kadın için gereği gittiğin yerlere gitmeyi istemeyebilir.>>

Neil omuzlarını silkti. <<Ben yolculuk etmek zorunda değilim ki. Ancak istediğim için bazı ülkelere gidiyorum.>>

Aralarında gergin bir sessizlik oluştu. Carrie konuşmayı sürdürmek için çaba göstermeye çalışıyordu. <<Ya ailen?>>

<<Babam işten çekildi. Annemle birlikte Kuzey Carolina'da oturuyorlar. Bol bol balığa çıkıyor.>>

<<İlginç>>

<<Ya öyle mi?>>

<<Ben yalnızca kibar ve uygar davranmaya çalışıyordum>>

Neil arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. <<Neden uğraşıyorsun? Benim rahatlığımdan nefret ettiğini itiraf etsene>>

<<Hiçbir şeyden nefret etmiyorum. Yalnızca...>> Sözlerini dikkatle seçiyordu. <<Seni pek görmemeyi yeğlerdim>>

<<Bence Bonnie'den biraz ders almalısın. Geçen gün bir yerde eski sevgiliyle karşılaştık. Durumu

öylesine başarıyla idare etti ki, gören gerçekten iki eski dost olduklarına inanabilirdi.>>

<<Bonnie benden daha tecrübelidir.>>

<<Öyle mi? Bense senin ona yetişmeye çalıştığını sanıyordum.>>

Carrie kızmıştı. Hırsla, <<Ne demek istiyorsun sen?>> diye sordu.

<<Erkek arkadaşın Casimir örneğin. Yoksa gruptan ayrılınca seni terk mi etti? Bonnie bana onun biraz havai olduğunu söyledi.>>

Carrie başını kaldırarak, <<Onunla sadece arkadaşız şimdi,>> dedi. Şu anda en uygun yanıtın bu olduğunu düşünmüştü.

<<Pek uzun sürmemiş anlaşılan.>>

<<Bu ikimizin de isteğine uygundu.>>

Neil oturduğu yerde öne doğru eğilerek, <<Yoksa artık rast gele cinsel ilişkiden hoşlanmaz mı oldun?>> diye sordu.

Carrie yine göğsünde bir sancı girdiğini hissederek ayağa kalktı. <<Şimdi senin için bir sakıncası yoksa telefon etmem gerekiyor.>>

Genç adam alaycı bir ifadeyle uzun uzun ona baktı. <<Hayır. Bonnie'yi burada tek başıma da bekleyebilirim.>>

Carrie'nin New York'dan ayrılması gerektiği apaçık ortadaydı. Bonnie'ye çocuğunun babasının Neil olduğunu söyleyemezdi. Arkadaşının onunla görüşmesini de engelleyemezdi. Kaldı ki Bonnie onun neil'den hoşlanmadığını fark etmişti.

<<O buradayken huzursuz oluyorsun?>>

<<Yalnızca aranızda, üçüncü kişi olmayı istemiyorum o kadar>>

<<Pek öyle sayılmazsın. Aramızda henüz bir şeyler geçmiş değil.>>

<<Doğru mu bu?>> carrie çok şaşırmıştı.

<<Galiba eski formumda değilim. Ya da Neil tüm görünüşüne rağmen yeterince seksi değil.>>

Bu konuşmadan sonra genç kadın odasına gidip başını yastığa gömerek uzun süre gülmüştü. Bir haftadır süren gerginliği böylece boşalmış oluyordu. Şimdi bir an önce buradan ayrılmak için plan kurmalıydı. Bonnie'ye durumu anlatamazdı. Ailesinin yanına da gidemezdi. Ama çok geçmeden Carrie'nin karşısına hiç umulmadık bir çözüm yolu çıkıverecekti.

Veronica bir aydır kent dışında olduğundan olayı yeni duymuş, Gregory'den de gerçeği öğrenmişti. Koşup Carrie'ye geldi.

Birbirleriyle iki eski dost gibi kucaklaştıktan sonra Veronica, carrie'ye bir göz atarak, <<Kötü görünüyorsun>> dedi. <<Çok zayıflamışsın>>

<<Artık midem bulanmıyor.>> Gerçekten bulanmıyordu ama eski iştahı yerine gelmemişti bir türlü. Doktorun verdiği temel gıdaların yanında başka bir şey yiyemiyordu.

Veronica yüzünü buruşturarak başını salladı. <<Yemek yemediğin gibi doğru dürüst uyku da uyuyamıyorsun anlaşılan. Eğer güzel bir bebeğin olsun istiyor ve yeniden baleye dönmeyi düşünüyorsan biraz kendine bakmalısın.>>

Carrie onunla birlikte salona girdi, kanepeye oturdular. <<Sen ve Bonnie annemden betersiniz.>>

<<Gruba yeniden döneceksin değil mi?>>

Carrie, <<Bilemiyorum,>> diye itiraf etti.

<<Ama diğer balerinler doğumdan sonra döndüler.>>

<<Biliyorum ama ben..>>

<<Senin aklın iyice karışmış, biraz temiz havaya, ferahlamaya ihtiyacın var.>>

Carrie minnet dolu bir ifadeyle Veronica'ya baktı. <<Evet burası bazen bana hapisane gibi geliyor.>>

<<Neden bir süre için benim Rockaways'deki yazlık evime gitmiyorsun? Hem konforludur, rahat edersin, hem de deniz havası alınca yüzüne renk gelir.>>

Carrie kararsızlıkla, <<Olur mu?>> diye sordu. <<Kışın orayı kapattığını sanıyordum.>>

<<Hayır, bu yıl hafta sonlarını orada geçiriyorum.>> Veronica eğilip genç kadının elini avucuna aldı.

<<Haydi kabul et, sana iyi gelecektir.>>

Veronica , Carrie'nin ne denli umutsuz olduğunu ve böylesi bir önerinin onun için ne sevindirici olduğunu bilemezdi doğal olarak. Genç kızın zihnini kurcalayan sorun kendiliğinden çözümlenmişti böylece.

<<Peki.>> dedi Carrie. <<Çok sevinirim.>>

BEŞİNCİ BÖLÜM

Carrie , Veronica'nın evinde geçirdiği ilk haftanın sonunda, bebeğin karnında kımıldadığını hissetti. Kumsal boyunca, koyu yeşil dalgaların durmaksızın beyaz kumu örseleyişini gözleyerek ilerliyordu ki o belli belirsiz ürpermeyi fark etti. Carrie titremenin geri gelmesini beklemişti ve nitekim birkaç dakikaya kalmadan o duyguyu bir daha tadabilmişti. Karnında bir canlı devinip duruyordu. Carrie, bebeğin o ufacık elleriyle yumruk atışını, tekmeleyişini düşündü. Heyecandan boğazı kısılmış, sevincinden boğulacak gibi olmuştu.

Rüzgarlığını, artık iyiden iyiye belli olan karnına yapıştırarak denli güçlüydü rüzgar. Carrie kotunun paçalarını kıvrımış, ayak parmaklarını kumun derinliklerine daldırarak yalınayak ilerliyordu. Kumsal boştu, martılar yiyecek bir şeyler bulma umuduyla onu peşi sıra izliyorlardı. Carrie sonunda oturdu, ellerini daldırarak kumu avuçladı, minik taneciklerin parmak aralıklarından nasıl sızdıklarına baktı.

Dalgaların köpükler saçarak kırılmalarını izliyordu ki birden, aylardır ilk kez mutlu olduğunu hissetti. Göğsündeki acıdan iz kalmamış, Neil'in varlığının baskısından kurtulmuştu. Bonnie'yle birlikte kaldıkları o evde boğulacak gibi oluyordu. Nedense bu uçsuz bucaksız deniz ve bu kumsal genç kadını seçtiği yolda daha güçlü kılıyordu. Çocuğu aldirmamak ve Neil'e babası olduğunu söylememekle doğru yolu seçtiğini düşünüyor, bu düşüncesine olan inancı gitgide pekişiyordu. Carrie, evrenin bu minicik köşesinde bir sonsuzluk duygusu yakalamış ve kendini o sonsuzluğun bir parçası gibi görmüştü.

Önündeki enginlik karşısında genç kadının sorunları iyice küçülmüştü sanki. Her an bir yığın bebek doğuyordu, onunkinin doğuşu da çok az şey değiştirecekti. Her şeye göğüs gerebilirdi; gazetecilerin onulmaz meraklarına, ailesinin düş kırıklığına, çocuğun babasız oluşunun zorluklarına bile. Onu baş balerin yapan kararlılığını ve gücünü yitirmeyecekti. Carrie tepesinden süzülen bir martıya bakarak yüksek sesle güldü, kendini ansızın mutlu hissetmişti. 'Çocuk' diye fısıldadı içinde tepinen o bilinmez varlığa: 'seninle harika bir beraberliğimiz olacak!'

Carrie'deki güzel duygu o günden sonra varlığını sürdürdü ve ondan sonraki hafta da genç kadını bırakmadı. Veronica'nın evi küçüktü, iki tane yatak odası vardı. Evin eşyaları eski ama rahattı. Banyo ve mutfak modern sayılamazdı belki ama rahatsız edecek denli ilkel değildi. Ayrıca, ev kumsala oldukça yakındı, o dar sokaktan okyanusa inmek beş dakika alıyordu. Evin önünde ise üstü kapalı bir sundurma yer alıyordu. Carrie tüm bunlardan özellikle hoşlanıyor, öğleden sonarları ceketine ve yorganına sarınarak eline

bir kitap alıyor, çoğunlukla da uyuyakalıyordu. Uyandığında da serin deniz havasının verdiği canlılıkla akşam yemeğini hazırlamaya koyuluyordu.

Yöre sakinleri kendi içlerine dönük, ancak dost canlısı insanlardı. Köşedeki küçük bakkal dükkanının başında duran Mrs. Jones ve kapı komşusu Mr. Finch, özellikle sevecendiler. Mrs. Jones, Carrie'nin tıpkı Miss Timberlake gibi balerin olduğunu öğrenince genç akdına ufak bir indirim yapmakta diretmişti. Carrie eline geçen parayla rahatça geçinebileceğini açıklamaya çalışmıştı, ama Mrs. Jones kararlıydı, bir yerlerden dansçıların çok çalışıp az kazandıklarını okumuştur. 'İyi beslenmek zorundasınız' demişti. Carrie de çekinerek kabul etmek durumunda kalmıştı. Parasız bale biletlerinden birkaçını, Veronica'yla da benzer bir anlaşmaya gidildiğinden kuşkulananarak, Mrs. Jones için ayırmaya karar verdi.

Mr. Finch ince uzun boylu, yaşlı bir adamdı. Saçları beyazlamıştı, dağınık ve kalın kaşlarının altından, gözleri keskin ve maviydi. Karısını yitirmiş bir adamdı ve en bayıldığı şey ön balkonunda oturup gelen geçeni gözlemektir. Şüphesiz Carrie'nin gelişinden de haberi vardı yaşlı adamın, kendisinin her gün her an nerede olduğunu, neler yaptığını artık iyice öğrenmiş olduğundan emindi. Genç kadının oraya varışının daha ikinci günü, rüzgarın etkisiyle balkon kapısı yerinden koptuğunda Mr. Finch elinde çekiciyle hemen belirlivermişti.

<<Sorun değil, sorun değil...>> diye mırıldanıyordu.

Carrie yana çekildi, adam kapıyı neredeyse takmıştı bile. Carrie, <<Çok sağ olun, çok naziksiniz,>> demişti.

<<Sizin durumunuzda bir hanımefendinin böyle işlerle uğraşması doğru olmazdı>>

Carrie şaşırmış, önce adama sonra karnına bir göz atmıştı. İnce bluzu ufak ancak kesin bir şişkinliği ortaya çıkarıyordu. Genellikle gebeliğini örtbas edecek kalın kazaklar ya da rüzgarlığını giyerdi.

<<Bizim altı tane olmuştu; hepsi de erkekti.>>

<<Ne mutlu.>>

Mr. Finch, ak saçlı başını kaşıyarak, <<O biraz çocuklara bağlı. Bizim dördü iyiydi, ötekiler haylaz,>> demişti.

<<Haylaz mı?>>

<<Evet, çalışmadılar. Osmanlı paşaları gibi devletten geçindiler.>>

Carrie gülümsemesine gem vurarak sormuştu: <<Gerçekten mi?>>

Birlikte kahve içmeye koyulmuşlar, böylelikle Mr. Finch de sevecenliği ve açık görüşlülüğünü sergileme fırsatı bulmuştu. Texas'taki çocukluluğunu, evlilik öyküsünü anlatarak genç kadını eğlendiriyordu. Miss Timberlake'le öteden beri dost olmuşlardı, onarım işlerinde özellikle becerikliydi ve eli her türlü onarıma yatkındı. Carrie'nin yaşantısını fazla sorgulamayarak genç kadının uydurduğu, kentte çalışan koca öyküsünü sorgusuz sualsiz kabul etmişti.

Veronica verdiği söze bağlı kalarak hafta sonları Carrie'yi görmeye geliyordu. Deniz havasının genç kadının üzerindeki sağlıklı etkisini hemen fark etti.

<<Evle iyi anlaşıyorsunuz>> dedi Veronica, kıvançlı gözlerle bakarak.

Carrie gülümsedi. Öğleden sonra kumsalda uzun uzun yürümüşler, şimdiye yemek hazırlıyorlardı. <<New York'tan gerçekten kaçmam gerekiyordu.>>

Veronica bir yandan domatesini dilimliyor bir yandan da Carrie'yi uzun uzadıya süzüyordu. <<Baba orada

mi?>>

<<Hayır... evet,>> diye kekelemişti Carrie, Veronica'ya yalan söylemek istemiyordu, o hep içten ve iyi olmuştu, hiç sıkıcı sorulara girişmemişti. <<Bebek üzerinde en ufak bir bilgisi yok. Onu görmüyorum.>>

<<Öyleyse Casimir değil.>>

<<Tanrı korusun!>>

<<Bence de. Sürekli seni konuşuyor. Onun için bir saplantı halindesin.>>

<<Onunla asla yatmam, çıldırmış olmalı.>>

<<Onun isteği işi hemen bitirmek,>> dedi veronica, yüz ifadesinden tiksinti okunuyordu.

<<O kadar da kötü biri değil canım,>> diye karşı koydu Carrie.

<<Yok be!>> Veronica neredeyse yere tükürecekti. <<Bir artist o, balet değil.>>

Bale üzerine konuşmalara daldılar. Gece ilerlemiş, Veronica dönmüştü ki Carrie ansızın günlerdir okulunu unutmış olduğunu fark etti. Balerin olup olmadığından bile emin olamıyordu sanki. Bale dünyası bir sis perdesinin ardına gizlenmişti. İşler dedikodular, saman altından su yürütmeler, hepsi, hepsi yabancılaşmıştı genç kadına.

Her geçen gün, bedenindeki değişiklikler ilgisini daha fazla çekiyordu. Bebeğinin hareketleri, göğüslerindeki şişkinlik dünyadaki her şeyden önemliydi. Gazeteleri artık pek okumuyor, radyoyu ise hiç açmıyordu. Carrie için zamanın akışı da yavaşlamıştı, kendini tam bir tembelliğin ortasında buluyordu.

Carrie'nin dış dünyayla bağları o denli kopmuştu ki bir telgrafın gelişi bile genç kadını yerinden kımıldatmadı. Telgraf bakkala gelmiş, Mrs. Jones da bir an önce ona ulaştırmaya çalışmıştı.

<<Telgrafınız var!>> diye bağırırmıştı kapıdan.

Carrie kapıyı açıp gülümsedi. <<Buyurun içeri girin.>>

Ancak gri saçlı ve tombul Mrs. Jones bir an için içeri giremedi, öyle bakakaldı. <<Tanrım, hamilesin sen'>> diye bir çığlık attı.

Carrie artık saklanamayacak gerçeğin ortaya çıkmasından tasa duymuyordu. <<Evet>>dedi. <<Kahve içer miydiniz?>>

Mrs. Jones genç kadınla konuşma fırsatını kesinlikle kaçırmak istemiyordu anlaşılın. Masaya geçti, telgrafi unutarak cebine koyuverdi ve bir yoğun soru sorarak genç kadından laf almaya çalıştı. Carrie New York'tan satın aldığı o altın yüzüğe doğrusu çok şey borçluydu. Daha önce Mr. Finch'e anlattığı öyküyü biraz daha renklendirerek bu kez de ona anlatmaya koyuldu.

<<Güzel de, bence kocan buralara daha sık gelip sana biraz ilgi göstermeli,>> diye konuştu Mrs. Jones. <<Benim de üç tane olmuştu.>>

<<Veronica ara sıra geliyor. Mr. Finch de burada.>>

Mrs. Jones , Mr. Finch 'in adını duyunca güldü. <<Howard çok iyidir, ama çocuk doğumundan hiç anlamaz.>>

Carrie de gülümsüyordu. <<Ama ben turp gibiyim.>>

<<Ne olacağını hiç bilemezsin ve...aman Tanrım, telgrafi unuttum'>>

Carrie telgrafi aldı ve şöyle bir göz gezdirdi yüzü sararmıştı.

<<Kötü haber mi?>> diye sordu Mrs. Jones.

<<Yani...>>Carrie derin bir nefes aldı, gülümsemeye çalıştı, başarmıştı. <<Kız kardeşim gelecekmış.>>

<<Aaa... ne güzel, sana bakmaya, arkadaşlık etmeye geliyor!>>

Anlaşılan Elizabeth Moore, Carrie için fazlasıyla tasalanmış ve Julie'nin New York'a gidip olup biteni öğrenmesi konusunda ayak diretmişti. Julie önce Bonnie'yi bulmuş, sonra da epeyce ter dökerek tabii bu arada Bonnie'ye de döktürerek izini yakalayabilmişti.

Julie, telgrafından bir gün sonra New York'tan kiralamış olduğu arabayla geliverdi. Carrie o gece uyuyamamıştı. Hayatında hiç olmadığı kadar sinirliydi. Kız kardeşi beş gün kalacaktı ve hamileliğini asla gizleyemezdi. Carrie dürüst ve dobra olmaya karar verdi. Kız kardeşi arabasından inerken paniğe kapılır gibi olmuştu, ama yine de kendini koy vermedi.

<<Julie,>> diye gülümsedi. <<Seni gördüğüme sevindim.>>

Julie dudaklarında sıcak bir gülümsemeyle sundurmadan geçerek içeri daldı. <<Carrie! Çok iyi görünüyorsun, biliyor...>> Julie'nin gözleri kardeşinin karnına takılınca konuşma hızı kesilmiş, sözcükler havada asılı kalmışlardı. <<Tanrım!>> diyebildi, kısık bir sesle.

<<Kesin belli artık değil mi?>> dedi Carrie.

Julie gözlerine inanamıyordu, iki eli yanaklarındaydı.

<<Ben çok mutluyum>> dedi Carrie kendini savunurcasına.<<çok mutlu>>

<<Peki ama kim?...>>

<<orası önemli değil.>>

İki kardeş birbirlerini süzüyorlardı. Biri sinirli, öteki şaşkındı. Julie bir kahkahayla ötekinin boynuna dolandı. <<Ortağız seninle>> dedi bir çırpıda. <<Ben de hamileyim!>>

Julie'yle sohbetleri Carrie'nin umduğundan çok daha kolay ve güzel olmuştu, ancak Carrie beklenmedik pürüzlerle de karşılaşmıştı bu arada. Önce gebelik üzerine uzun uzun konuştular. Belirtileri ve tecrübeleri kıyaslamışlardı. Sonra da özellikle iki konu üzerinde tartıştılar. İlk konu anne babalarıydı. Julie, Elizabeth'in de Joshua'nın da şaşırıp bozulmayacaklarında diretiyordu.

<<O kadar da gerici değiller.>> dedi Julie bir gün öğleden sonra kumsal boyunca yürürlerken. <<Cinsellik, sevgi ve bebekler gibi konuları az çok bilirler.>>

<<Ama ben evlenmeyi düşünmüyorum ki>>

<<Carrie seni seviyorlar. Elbet biraz bozulurlar ama seni reddetmezler. Ayrıca annem bebeklere bayılır. Ryan'ı öteden beri çok seviyor, yenisinin haberine de çok sevindi ve eminim ki ilk anın şaşkınlığını atlatır atlatmaz seninkine de bayılacak. Annemin bizimle nasıl böbürlendiğini düşünsene bir! Hele bir de üç torunu olunca kim bilir nasıl olur.>>

<<peki benim ilerisi için hiçbir şey düşünmeden birisiyle seviştiğimi öğrenince kırılmayacaklar mı?>>

Julie bilgiç bir tavırla sırtıyordu. <<Ben, David'le dört ay birlikte kaldım, daha evlenmenin sözünü bile etmemiştik.>>

<<Olamaz! Neden bana söylemedin?>>

<<Annem öğrenip de senin de öyle yapmak istemenden çekiniyordu.>>

<<İşte, demek ki hoşlanmamış.>>

<<Bak ama Carrie, sonuçta o kadar kötü olmadı. Babam da, bir seferinde evlilik öncesi birlikte yaşayıp, denemenin yararlı olabileceğini söylemişti. Çağdaş düşünmeye çalışıyorlar hiç değilse.>>

<<Bilemiyorum julie.>>dedi Carrie, gözlerini kardeşinden kaçırarak.

Diğer tartışma konusu da çocuğun babasıydı. Julie sorumluluğun Neil Taylor'ın olduğunu biliyordu, hemen anlamıştı. Carrie'nin Neil'e söylememesini ise son derece aptalca bulmuştu.

<<Neil öğrenmek isteyecek bir adamdır,>>diye açıklıyordu düşüncesini.

Carrie şaşırmıştı. <<Sen nereden biliyorsun bunu?>>

Şezlonglarda yan yana uzanmış güneşleniyorlardı. Julie kardeşinin yüzüne bakmak için hafifçe doğrularak döndü. <<Çünkü bir çok kez onunla görüştük.>>

<<Nasıl, nerede?>>

<<San Francisco'ya indiğinde anneleri görmeye gelir hep>>

Carrie iyiden iyiye şaşırmıştı.

<<Nasıl istersen öyle düşün ama sana karşı hiç de umursamaz davranmıyor,>> diye açıklıyordu Julie.

<<Ama sana Bonnie'yle çıktıklarını söylemedim mi?>>

<<Bu bir şey değiştirmez, yalnızca arkadaş olabilirler.>>

<<Hiç sanmam>>dedi Carrie.

<<Peki, ilişkileri derin mi, birlikte yatıyorlar mı?>>

Carrie bir süre susmayı tercih etti. Bonnie'nin Niel'in cinselliğe önem vermeyişindeki hoşnutsuzluğunu biliyordu. Oysa Bonnie sevişmekten özellikle hoşlanan bir kızdı.

<<Yattıklarını sanmıyorum.>>

<<Gördün mü!>> dedi Julie, zafer kazanmışçasına. <<Belki de Neil onunla salt sana yakın olabilmek için çıkıyordur.>>

Carrie'nin akli tüm bu önermelere oldukça yatmıştı. Ancak Neil'le son konuştuklarında, gözleri alaylı, tavrı soğuk olmuştu, bunları da unutamıyordu. Julie'nin söylediklerinde gerçek payı olamazdı... <<Neil'in bilmesine gerek yok, istemiyorum>> diye kestirip attı. <<Ve bir şey söylemeyeceğine söz ver bana>>

Julie elini bağrına basarak, <<Söz sana>> dedi.

Carrie kaygılı bir sesle, <<Çok ciddiğim,>> dedi.

<<Carrie,>> diye söze girdi Julie, sesi yumuşamıştı. <<Asla aranızda girmem.>>

Carrie rahatlamıştı. <<Biliyorum,>>dedi.

<<Ayrıca annemle babama da bir şey söylemeyeceğim. Çok iyi olduğunu ve bol bol dinlendiğini anlatırım. Sen sağlıklı ve hazır olunca onlara bebeği açıklarsın.>>

Carrie duygulanmış, Julie'nin elini elleri arasına almıştı. <<ne kadar iyi bir kardeş olduğunu biliyor musun?>> dedi.

Julie gülümsüyordu.

Julie ayrılınca, Carrie bir trene atlayıp Manhattan'a doktorunu görmeye gitti. Bebek sağlıklı bir şekilde geliyordu. Carrie geniş bir kazak ile büyükçe bir yağmurluk satın aldı. Okyanusun öfkesini, dalgaların saldırganlığını öylesine seviyordu ki kumsaldaki yürüyüşlerinden asla vazgeçemezdi...

Güzel bir restoranda Bonnie ile buluştu. Tepeden sarkan çiçeklerle koyu yeşil yapraklar arasında yemek yiyorlardı. Okul üzerine sohbetে koyuldular. Casimir evin çevresinde dolanıyor, Carrie'nin dönmesini bekliyordu o günlerde. Carrie bunu şaşkınlıkla karşılamıştı.

<<Dev istahlı bir adam,>> diye anlatıyordu Bonnie, son günlerde yemeklerde birlikte oluyorlardı Casimir'le. <<Kızlara ilgisinin azaldığı söyleniyor.>>

<<belki de artık daha oldun kadınlara merak sarmıştır,>> diye fikrini açıkladı Carrie.

<<Beni ima ediyorsan Carrie, lütfen bu düşünceden vazgeç. Zarifliği azgın bir boğaninkini andırıyor. Ayrıca senin de onu kırdığını öne sürüyor.>>

<<Yoksa bebeğimi biliyor mu?>>

<<Hayır hayır, merak etme,>> dedi Bonnie. <<Veronica Gregory ve benim dışımda kimse bilmiyor, sırrın emin ellerde.>>

Carrie çorbasını kaşıklamayı sürdürüyordu. Sıradan bir şey sorarmışçasına, <<Neil nasıl, hala çıkıyor musunuz?>> dedi. Bonnie'nin yüzüne bir şeyler yakalamak istercesine bakıyordu.

<<Haftalardır kentte değil.>>

Carrie Bonnie'nin terk edilmekten hiç hoşlanmadığını biliyordu. <<Başka biriyle çıkıyor musun peki.>> diye sordu.

<<Hayır, işte ara sıra Casimir'le televizyon seyrediyorduk,>> dedi Bonnie. Hafifçe güldü. <<neil'in bu gece dönmesi gerek, akşama buluşmayı umuyorum.>>

Bonnie'nin gözleri ışıltı ışıltıydı. Carrie göğsünde bir acı duydu. <<Güzel>> dedi, gözlerini tabağına indirmişti, neredeyse ağlayacaktı. Acının fiziksel bir neden olmadan da hissedilebileceğini daha önce hiç düşünmemişti, kıskançlık da ne denli keskin bir bıçaktı, kapanmış yaraları açan, acıları depreştiren.

Veronica'nın evine dönerken, Carrie pek umutsuzdu. Bonnie'yi kıskanmak istemiyordu. Üstelik Bonnie, Neil'le aralarında olup bitenleri de bilmiyordu. Bebekten de habersizdi. Söz konusu babanın Neil olduğunu bilseydi onunla hiç çıkmazdı.

Kıskançlığına engel olamıyordu. Neil'le sevişmeleri gözünün önüne geldi. Oysa şimdi, yitlik sevgilisi öbür kadına dokunuyor, öbür kadını okşuyordu. Ve Bonnie de çok daha yetenekliydi bu konuda. Onunla sevişmek Carrie'yle sevişmekten çok daha zevkli olmalıydı.

Okyanusun dingin, huzur dolu sesi bile Carrie'yi rahatlatamıyordu. Hiç böylesine kıskanç olmamıştı o güne dek. Yeni ve kötü bir duygu bu, ayrıca çok yıpratıcıydı. Carrie'nin yüreğini acılar sarmıştı. Bu, bebeği için de iyi bir şey değildi.

Carrie daha güzel şeyler düşünmeye zorluyordu kendisini, uyumak istiyordu artık. Ertesi gün neler yapacağını düşünmeye koyuldu. Sabahleyin güzel bir pasta yapar, içine ananas da koyardı, hem kendisi hem de Mr. Finch buna bayılırdı. Artık bale yapamadığı ve kilo verme kaygısı taşımadığı için bol bol tatlı yiyebiliyordu. Çukulatalı gofretler, muzlu kremalı rulolar, kekler, hepsi birer birer gözünün önüne geliyordu. Gözünde son canlanan bol çiçekli bir pasta oldu. Çilek mevsimi çoktan geçmişti, ama Carrie artık buna hiç aldıramayacak denli yorgundu ve uyuyakaldı.

Genç kadın ertesi sabah bir havuç tartını fırına koymakla yetindi. Havalarda artık iyice bozuyordu, bulutlar göğü kaplamış, rüzgar sertleşmişti. Carrie tarı fırınfan çıkardığında yağmur başlamıştı. Onu bir torbaya koyup, ağzını sıkıca bağladı ve Mr. Finch'e götürdü.

Carrie'nin de tahmin ettiği gibi Mr. Finch pek sevinmişti. Yaşlı adamın evi Veronica'ninkinden daha ufaktı ve

pırl pırlıdı.

<<Kahve alır mısın?>> diye sordu Mr. Finch.

<<Hayır, sağ olun.>> Carrie, Mr. Finch'in kahvesinden bir kez tatmıştı ve bir daha da tatmamakta kararlıydı. Mr. Finch kahveyi o kadar koyu yapıyordu ki içine kaşık konulsa dik dururdu. Böyle hazırlanmış kahvenin erkeklerin göğsündeki kılları daha gür yapacağına da inanırdı hep. Kim bilir, belki cinsel güce de artırıcı etkisi olurdu. <<Ben yürüyüşe çıkıyorum.>>dedi Carrie.

<<Ama oraları şimdi bu havada pek güzel değildir.>>

Carrie camdan dışarıya şöyle bir göz attı. <<Evet ama yağmur dindi ve...>>

Mr. Finch genç kadının yüzüne baktı ve sonra o da camdan dışarısını görme merakıyla başını uzattı. <<Bir dostun gelmiş>> dedi ve, <<Üstelik de pek yakışıklı.>>diye ekledi.

Arabanın rengi gümüşü gri, içinden çıkan genç adam da siyah saçlı ve geniş omuzluydu. <<Evet>> dedi Carrie kısık bir sesle.

<<Kocan olsa gerek, ne iyi olmuş da gelebilmiş.>>

Carrie adama tam yanıldığını söyleyecekti ki vazgeçti. Mr. Finch'in Neil üzerine düşündükleri ne fark edecekti ki? <<Gitsem iyi olur>> dedi onun yerine.

<<Peki kocanın tarttan istemeyeceğine emin misin?>>

<<Afiyet olsun Mr. Finch. Onu sizin için yaptım.>>

Neil'e yaklaştıkça Carrie daha beter sinirleniyordu. Önce Bonnie'ye yerini belli ettiği için kızdı. Sonra da Neil'e köpürdü. Onu görmek istemediği açıkken hangi yüzle karşısına çıkıyordu? Neil'in önünde beklediği sundurmanın girişine vardığında iyice hiddetlenmişti, <<Ne arıyorsun burada?>>

Neil şaşırmıştı, ama alttan alıyordu. <<Ne güzel karşılıyorsun seni görmeye gelenleri>> Durdu. <<İçeri girebilir miyim?>>

Carrie umursamaz bir tavırla omuz silkti. <<İstiyorsan gir. Ben kumsala yürümeye gidiyorum>> içeri girmek, kazağı çıkarmak demekti, bu da hamile olduğunu açıkça belli etmek olurdu.

Neil tartışmaya girmedi. <<Ben de geliyorum. Bekle ceketimi alayım.>>

Neil kot giymişti. Ayağında geyik yavrusu derisinden çizmeler vardı. Rüzgar Carrie'yi bir öne bir arkaya sürüklerken Neil bundan hiç etkilenmiyordu. Carrie acıyla bebeğine baba arasaydı Neil'i seçeceğini düşündü. Bu koyu renk gözlü, keskin yüz hatlı adamın çocuğu da kuşkusuz çok güzel olurdu. Carrie düşüncelerine gem vurarak başını öne eğdi ve sessizce adımlarını sürdürdü.

<<Sık sık yürüyüşe çıkar mısın?>> diye sordu Neil, elleri ceplerindeydi.

<<Her gün>> dedi Carrie kısaca.

<<Hoşuna gidiyor olmalı bu. Pek sağlıklı görünüyorsun>>

Carrie bir şey söylemedi.

<<Yakında baleye döneceksin değil mi?>>

<<Bilmiyorum>>

<<Naıl yani, artık kariyerinden vaz mı geçiyorsun?>>

<<Hayır, bir süre ara veriyorum.>>

<<Neden?>>

<<Öyle gerekti>> dedi Carrie kısaca.

Kumsala vardıklarında Carrie ondan uzaklaşarak suyun yanında yürümeye başladı. İyice gerginleşmişti.

Konuşmak da istemiyordu. Neyse ki dalgaların çıkardıkları ses herhangi bir sohbeti engelleyecek denli güçlüydü. Ancak Neil genç kadının elini tutarak kulağına eğildi, konuşmayı sürdürmek istiyordu anlaşılan, <<Burası bana çocukluğumu hatırlattı.>>

Carrie yapmacık bir merakla baktı ona. <<Öyle mi?>>
<<Hamptons'da büyüdüm ben.>>

Genç kadın oraları biliyordu. Long Island'ın güneydoğu kıyısıydı ve orada hep varlıklı aileler otururdu. Ön bahçeleri doğrudan doğruya okyanusa açılırdı.

<<Erkek kardeşimle ben sudan çıkmazdık. Her tür numarayı denedik diyebilirim, diz boyu sulara daldık. Sonunda ben ciğerlerimi üşüttüm, kardeşim de sopa yedi.>> Neil olanları hatırladıkça gülüyordu. Carrie iki siyah saçlı oğlanın dalgalarla boğuşmalarını ve kayalardan kayalara atlayarak diz boyu sulara dalıp çıkmalarını gözünün önüne getirmeye çalıştı.

<<Annenlerin de hoşuna gidiyordu böylesi, değil mi?>> diye sordu carrie.
<<Alıştılar. Hep başımıza bir şeyler gelirdi. Ben ufakken herkesin yılda iki üç kez kemiklerini değıştirdiğini sanırdım.>>

Carrie karnındaki çocuğun da böyle bir çlgın mı olacağını düşündü. <<her yıl bir kemik mi gidiyordu yoksa iki üç tane birden mi?>>

<<İki üç tane de oluyordu. Bölgedeki doktorların ve hemşirelerin çoğı bizi tanırdı. 'işte dehşet ikili geliyor' derlerdi.>>

<<Belki de kemikleriniz bağıışıklık kazanmıştı.>>

Neil bir kakhaha attı, kakhahasını rüzgar alıp götürdü. <<Hayır,>>dedi. <<Kızlarla karşılaştıktan sonra başıma öyle bir şey gelmedi.>>

<<Kaç yaşında başladın kızlarla karşılaşmaya?>> diye sordu Carrie sertçe. <<On iki mi?>>

Neil ona döndü, bakışlarından bozulduğu belli oluyordu. <<Benim hakkımda çok kötü düşünüyorsun.>>ded.

<<İyi mi düşünmeliyim?>> diye sordu.

<<Biliyor musun ki kadınlara verdiğim her sözü tuttum ve onlarla her zaman kavga etmeden ayrıldım.>>

Carrie Neil'in geçmiş sevgililerini düşünmek istemedi. Kaç sevgilisi olmuştu acaba? Beş,on,yirmi, yoksa yüz mü? <<Bu kadar çok dostun olmasına sevinmiyor musun?>> diye sordu alayla. Kendisi için hiç de böyle olmadığı apaçık ortadaydı.

<<Öyle pek de fazla dostum olmadı.>>diye yanıt verdi Neil ağır bir ciddiyetle. <<Ben tek kadına bağlanmak isterim, gelip geçici ilişkiler ilgimi çekmez.>>

<<Peki ama evlenmek de sana göre değil?>>

Neil ciddiliğini bozmadan konuşuyordu. <<Şöyle diyelim; Ben evliliğı ciddiye alırım. Sevgi, saygı ve karşılıklı sorumluluk isteyen bir kurumdur. Evlenmeye karar verdiğimde, bu ayrılmamak üzere olacaktır.>>

Carrie genç adamın tüm bunları neden anlattığını merak ediyordu. <<Florida bu koyduğun kuralların dışında mı kaldı yani, onu mu demek istiyorsun?>> diye sordu.

Neil düşüncelere dalmıştı.<< Florida'da olup bitenlerden hoşlanmıyorum>> dedi yavaşça. <<Benim istediğim gibi olmadı.>>

Carrie dudaklarını ısırıyordu. Anlaşılan Florida serüveni kimsenin istediğı gibi olmamıştı. Neil için en çok bir

hafta sonu eğlencesi olmuştu. Carrie'nin yaşamı da önündeki okyanus kadar karışık ve fırtınalıydı. Carrie karnındaki çocuğun kimildiğini hissetti. Bu, kendisiyle yanındaki o uzun boylu, genç adam arasında yadsınamaz bir bağıdı.

<<Üzgünüm>> dedi sesi beklediğinden daha dokunaklı çıkmıştı.

<<carrie?>> Neil genç kadını durdurdu, eliyle kolunu tutmuştu. Denizden esen rüzgar Carrie'nin saçlarını dağıtıyor, gözlerine girmesine neden oluyordu.

<<New York'a dönsen iyi olur>> dedi genç kadın.

<<Seninle konuşmak, dertleşmek istedim. Sanıyordum ki...>>

Carrie bakışlarını genç adamın koyu siyah gözlerinden kaçırdı. <<Seninle konuşmak istemiyorum.>>

Neil genç kadının omuzlarını kavradı. <<Hafif bir kadın olmadığını biliyorum. Olup bitenlere önem vermeyecek bir olmadığını da biliyorum. Ve Florida'da o hafta sonunun hiç önemi yokmuş gibi davranıyordun!>>

Carrie zorlanarak Neil'in yüzüne döndü. <<evet, hiç önemi yoktu, mesleğim vardı ilgilenilecek, herhangi bir sevgiliye de gerek görmüyordum.>>

Neil yutkundu. <<Ama şimdi hiç ilgilenmiyorsun baleyle ve kariyerini sürdürüp sürdürmeyeceğini bile bilmiyorsun>>

<<Zamanla belli olur o>>

<<Carrie.>>

Adını büyük bir yumuşaklıkla söylemişti. Tek parmağını aynı yumuşaklıkla genç kadının dudaklarının çevresinde gezdiriyor, kıvrımlarına hafifçe dokunuyordu. Carrie suskundu, kalbi hızla atmaya başlamıştı. Neil eğildi, az önce parmağının dokunduğu yere bu kez dudaklarını değdirdi. Neil'in dudakları yumuşacıktı. Genç kadının elleri nasılsa onun boynuna dolanmıştı. Carrie genç adamın bedenini daha önce hiç yaşamamışçasına yakın hissetti kendine, onun fiziksel varlığını gerçekten unutmuş olmalıydı.

Neil'in dudakları ılık ve tatlıydı, ağzında deniz tadı vardı. Ona daha da sokuldu Carrie, daha sıkı sarılabilmek için ayak uçlarına basıyordu. Elleriyle Neil'in başını okşuyor, parmaklarını onun saçlarına daldırıyor, nemli tutamlarda parmak uçlarını gezdiriyordu.

Gözlerini kapadı, benliğini değişik duygular kaplamıştı. Dalgalar kulağının dibinde büyük bir gürültü çıkıyor, rüzgar onu sarsıyordu. Ancak Carrie'nin bütün hissettiği, Neil'in ağzının , dilinin hareketleri, ellerinin sırtından aşağı doğru okşayarak kayışı ve uzun boyunun kırılmaz gücü, bütünlüğüydü.

Neil'in ağzı sonunda onunkinden ayrıldı, şimdi kulak memesini emiyor, sıcak soluğu Carrie'nin yanağını okşuyordu. <<Hep bu anı beklemiştim, biliyor musun?>> dedi. <<Hiç seni...>>

Bir anda Neil'in soluğu kesildi. Elleri genç kadının iki yanından yukarı, göğüslerine doğru çıkarken yarı yolda karnı hizasında kalakalmıştı. Neil ani bir hareketle geri çekildi. Carrie ne olduğunu anlayamamıştı, baş dönmesinden kurtulması çok güçtü.

<<Hamilesin>> Duygusuz, vurgusuz bir sesle söylemişti bunu. Ama gizlerinden ateş püskürüyordu.

Carrie yutkunamadı bile.<<Evet>>

<<Neden söylemedin bana?!>> dedi kabaca.

Yalan söylemek Carrie için zor olmadı. Belki de o kabusu gördüğü gece kafasında yer etmişti. Ateşli ve korkulu bir düştü. Neil, Carrie'nin şeffaf karnının içindeki bebeği görmüş, incecik zarı yırtarcasına dersini parçalamış, bebeği koparıp çıkarmak için elini atmıştı. O gece uyandığında çarşaflarını terden sıırılsıklam bir

halde bulmuştu. Kalbi hızlı hızlı atıyordu.şimdi de tıpkı o geceki gibi kalbi atıyor, dalgaların gürültü patırtısına rağmen, bu atışları kulaklarında duyabiliyordu.

<<Bebek senin değil>> dedi Carrie, sesi buz gibiydi.

Neil bir süre öyle sessiz kalakaldı. Gözleri genç kadının yüzünden bir anlam çıkarmaya çalışıyor, onunkilerin ta içine bakıyordu. <<Gerçeği mi söylüyorsun?>>

<<Casimir Rudenko'nun bebeği. Baleyi bunun için bıraktım. Öğrenmesini istemiyordum.>>

Neil ansızın yumruk yaptığı ellerini kaldırdı. Kızgınlığından genç kadına bir yumruk savuracak gibi olmuştu. Carrie korkarak geri çekildi. Neil genç kadının bu korkusunu görmüş, sinirden gülüyordu. <<Kadınlara vurmam>> dedi dişleri kenetlenmişti.<<Tanrının cezası bir beyefendi olayım diye yetiştirmişler beni>>

<<Üzgünüm...>> diye söze başladı Carrie.

<<Cehennemin dibine kadar yolun var, biliyorum öylesin.>> dedi Neil, yüzü iyice solmuştu.

Neil dönüp gerisingeri yürümeye koyuldu. Ağır ve güçlü adımları kumda derin izler bırakıyordu. Carrie, Neil'in ardından uzun uzun baktı, artık genç adamın geniş omuzlarını seçemez olmuştu. Sonunda bakmaktan vazgeçip, başını önüne eğdi. Ne denli kolay yalan söyleyebilmişti? Neil'e aşık; o otelde onu ilk gördüğünde ona tutulmuştu. Bu duygu her şeyi açıklamaya yeterdi. Neil ona ne zaman yaklaşırsa o içten gelen gizli güce karşı koyamıyor, Neil'in çekiciliğini kendi içinde yadsıyamıyordu. Aşk hep orada olmuş, yüreğinde kök salmıştı, yaşantısının derinliklerinde gizlice geliyor, büyüyor ve Neil'in dudaklarının tutkulu dokunuşuyla çiçek açmayı bekliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Carrie o gece acılar ve ağrılar içinde uyandı. Önce yalnızca bir aynı ağrıyordu. Daha sonra ağrılar her yanını kaplayarak genç kadını acılara boğdu. Carrie'nin bütün umursamama çabaları boşa gidiyordu, ağrılar fazlasıyla somuttu. Soluğu kesilmiş, elleri sımsıkı kenetlenmişti. Ellerini sıkıkça tırnakları avucunun derisini deşiyordu. Direnmesinin acıyı arttıracaklarını sezdii. Yatağında dönüp duruyor, acıyı en asgariye indirecek biçimde uzanmaya çalışıyordu. Bu ağrıların da ne anlama geldiğini bilmiyor değildi, daha gebeliğinin altıncı ayındaıydı. Böylesine erken doğacak bir bebeğin yaşayamayacağı kuşku götürmezdi.

Carrie'nin tüm umudu tükenmişti. Günün ağarmasıyla yatağından kalktı ve yavaşça Mrs. Jones'ın dükkanına doğru yürümeye koyuldu. Veronica'nın evinde telefon olmayışına ilk kez üzülüyordu. Yolda sık durmak zorunda kalıyordu. Her kasılmada ya bir duvara ya da sokak lambasına yaslanıyordu. Derin nefes alıyordu, alnı ter içinde kalmıştı. Bu dramatik görüntünün hiçbir tanığı olmaması Carrie'nin tek sevindiği şeydi.

Mrs. Jones dükkanının üzerindeki dairede otururdu, kapıyı açmaya indiğinde üzerinde gecelik vardı. Zilin üzerine dayanmış Carrie'yi görünce gözleri şaşkınlıkla iri iri açılmıştı.

<<Aman Tanrım!>> diye bağırdı kadın Carrie'nin bembeyaz yüzünü görünce.

<<Bebek geliyor>> dedi Carrie kısık bir sesle ve yere çöktü.

Bundan sonraki olaylar Carrie'nin belleğinde belli belirsizdi. O yörede bir hastaneye götürülmüştü. Başının üzerinde insan yüzleri görüyor, birtakım heyecanlı sesler oluyordu. Doktorlar erken doğan çocuğu kurtarmaya çalışıyorlardı.

Carrie saatler boyu uyudu. Akşamın son ışınları camdan içeri süzülürken, genç kadın camın kenarında

birinin durduğunu gördü.

<<Neil?>> diye sordu Carrie zayıf bir sesle.

<<Hayır>> Karanlık görüntü yatağa yaklaştı, kibar yüzlü tombul bir hemşireydi bu. Soğuk bir el alnına değdi. <<Nasılsınız?>>

Carrie düşünmeye çalışıyordu, kafası allak bullak olmuştu. <<Uyuşmuş gibi>> dedi sonunda.

<<Öyle olması gerekirdi. İzin verin yatağınızı düzeltayim.>>

Küçük bir odada, beyaz bir örtünün altında yatıyordu. Carrie üzerindeki giysinin sırtını kaplamadığını fark etti.

<<Burası hastane mi?>> diye sordu.

<<Evet canım>> Hemşire yastıkları düzenliyor, örtüyü Carrie'nin üzerine çekiyordu.

Bir önceki gecenin olayları Carrie'nin kafasında korkunç imgeler canlandırdı. <<Bebek!>>

Carrie doğrulmaya çalışırken hemşire onu yavaşça yeniden yatırdı. <<Birazdan doktor bey gelecek>>

Carrie ansızın heyecanlanmıştı. <<Ne olur söyleyin bebeğim yaşıyor mu?>>

Doktor kapıyı açıp içeri girdi. Kısa boylu, beyaz saçlı, kahverengi gözlü bir adamdı. Carrie ne o yüzü ne de o ifadeyi yıllar boyu unutamayacaktı.

<<Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Mrs. Moore?>>

<<Bebek, bebeğim, ne?...>>

<<Kız yaşamadı>> diye yanıtladı doktor sesi yumuşaktı. <<Yaşatmaya çalıştık ama çok erken doğmuştu>>

Carrie sustu, karşısındaki duvara öylece bakıyordu.

<<Neden böyle olduğunu tam anlayamadık>> diye konuşmasını sürdürüyordu doktor. <<Çok nadir görülen bir şeydir. Bu bir sonraki çocuğunuzda daha dikkatli olmanızı gerektirir, ancak güzel sağlıklı çocuklar doğuramayacağınız anlamına gelmez>>

Carrie bakışlarını duvardan ayırmıyordu.

Carrie bakışlarını duvardan ayırmıyordu. Doktor içini çekti. <<Kocanızla görüşmek isterdik Mrs. Moore >>

<<Kocam... yurt dışında>>

Doktorla hemşire birbirlerine bakındılar. <<Başka görmek isteyeceğiniz biri var mı?>>

Carrie başını 'hayır' anlamında salladı.

<<Mrs. Jones adında biri var. İçeri buyur edelim mi?>>

Carrie başını bir daha salladı. <<Hayır, onu sonra görürüm.>> Tek isteği yalnız kalmak ve doya doya ağlamaktı.

<<Oldu.>> Doktor ayağa kalktı, hemşireye çıkması için işaret etti. <<Birkaç gün daha kalırsanız sevinirim, gözetim için.>>

<<Peki olur>> dedi Carrie aldırmadan.

<<Güzel, yarın sizi görmeye gelirim.>> Doktor mesleğinin verdiği alışkanlıkla gülümsüyordu.

Gözyaşları genç kızın göğsündeki acıyı dağıtıyordu. Daha sonraki günlerde, Carrie bir yandan iyileşirken, bir yandan da ne denli mutsuz olduğunun bilincine varıyordu. Bebeği öleli beri yaşamında tat kalmamıştı.

Carrie yaşamında ilk kez ölümle karşılaşılıyordu. Daha önceleri ancak adını duymuş, kendisini hiç yaşamamıştı. Erken doğan kızını hiç görmemiş, hiç dokunmamıştı ona. Böyle olmuş olmasına seviniyordu Carrie, bebeği görmüş olsaydı çok daha kötü olurdu. Ve yine de, yüzünü ancak düşlerinde kurduğu bebeği için yas tutuyordu...

Doktor ve hemşirelerin bütün çabaları bir yana, Carrie bunalımdaydı. Genç kadını alabildiğince uzun bir süre taburcu etmediler. Doktor, Mrs. Jones'a, Carrie'nin ruhsal bir bunalım geçirdiğini söylemişti. Genç kadın kendisini ziyarete gelenlerle ilgilenmiyor, konuşmuyordu.

Carrie sonunda hastaneden ayrılmıştı. Kumsalda uzun yürüyüşlere çıkıyordu. Köpüren ve hızla kıyıya vuran dalgalar genç kadının hoşuna gidiyordu. Carrie evden getirdiği ekmekleri martılara fırlattı. Denizin nemini taşıyan rüzgar yüzüne şiddetle vururken, Carrie bu acının yüreğindeki ıstırapı bastırabileceğine inanıyordu. Kendine hiç acımıyordu, bebeği karnındayken sağlıklı ve güçlü olmuştu, yavrucağın hiçbir suçu yoktu, bütün beceriksizlik ve bütün suç kendisindeydi.

Carrie, Mrs. Jones ile Mr. Finch'e yine aynı öyküyü, kocasının yurt dışında olduğunu anlattı. Kocasını çok değişik yerlere iş gezisine çıktığı için ona haber ulaştırmanın mümkün olmadığını, Veronica ya da başkasına da telefon etmeye gerek görmediğini söyledi. <<Veronica'nın işleri çok yoğun, engel olmayayım>> demişti.

Yılın son ayı şiddetli bir kar fırtınasıyla birlikte gelmişti. Veronica'nın evi pek ısınmıyordu, odaları buz gibi olmuştu. Carrie kazak üstüne kazak giyiyor, ellerinin donmaması için eldivenlerle dolaşıyordu. Sundurmanın altı da dahil olmak üzere her yer karla kaplanmıştı. Carrie rüzgarlılığını kafasından geçirdi, çizmelerini giydi ve evin girişindeki basamakları kardan temizlemeye koyuldu. Sonra da kumsala doğru yola çıktı. Havada kar tanecikleri uçuşurken gri bulutların arasından görünen güneş, cansız donuk sarıydı. Carrie eve geri döndü. Yola çıktığında temizlemiş olduğu basamaklar yeniden karla örtünmüşlerdi. Carrie doğa insan emeğini acımasızca yok ediyor, yaşantıların izlerini silip süpürüyor diye düşündü içinden acıyla.

Çizmelerinin her yanı kar ve buz olmuştu. Ayaklarını paspasın üzerine silken Carrie evin kapısını açar açmaz beklenmedik bir ılıklıkla karşılaştı. Mutfığa bakındı, şaşırmıştı. Fırın kapağı ardına kadar açık, yanıyordu, içindeki ızgaraların kızılığışı görünüyordu. Carrie Mr. Finch'in gelmiş olabileceğini düşünerek, <<merhaba>> diye seslendi.

<<Nereye gitmiş olabileceğini düşünüyordum>> diye yanıt verdi bir ses.

<<Yürüyüşe>> dedi Carrie umursamadan. Neil'in varlığı bile onun umursamazlığını yok edememişti. Oysa genç kadın biraz olsun canlanabilmeyi umardı. <<Araban nerede, göremedim>>

Neil mutfakta oturduğu yerden kalktı, dikkatle genç kanda bakıyordu. <<Bu yola inemedim...çok buz vardı>>

Carrie konuşmadan çizmelerini çıkarıp, dış kapının yanına bıraktı. Saçlarından karları silkti. O sabah taranmaya üşenmişti. Kumral perçemleri darmadağın olmuş, gözlerinin altı çukurlaşmış, zayıflamış ve solmuştu. Yanakları kızarmıştı, ama sağlıklı bir kızarıklık değildi bu. Carrie günlerdir aynaya bakmıyordu bile.

<<Kahve içer misin?>> diye sordu, Neil'in yanından geçerek.

<<İyi olurdu.>>

Carrie ona sırtını dönerek suyu ateşe koydu. Son derece berbat bir halde olduğunu biliyordu. Pantolonunun rengi atmış, kazağı delinmişti. <<Süt ve şeker istiyor musun?>> diye sordu.

<<hayır sağ ol.>>

Fincanlar bir değildi, üztelik de uyumsuzdu. Birinde Manhattan Bale Yüksek okulunu öven tanıtıcı bir yazı, öbüründe ise bir horoz resmi vardı.

Neil yorgun görünüyordu. Carrie ise ona hiç ilgi göstermiyor, tümüyle umursamaz davranıyordu.

Neil,<<Bonnie bebeğinin öldüğünü söylüyor>> dedi.

Carrie'nin ilgisi biraz olsun uyanmıştı. <<Nasıl öğrenmiş ki?>>

<<Veronica söylemiş.>>

Carrie olayların gelişimini kafasında canlandırabiliyordu. Mrs. Jones dayanamayıp Veronica'yı aramış, Veronica Bonnie'ye anlatmış, Bonnie de Neil'e iletmmişti. Bundan daha doğal ne olabilirdi?

<<Ayrıca geçenlerde bir partide Casimir Rudenko'ya satladım.>>

<<Öyle mi?>> Carrie'nin soluğu kesilivermişti. Genç adamın gözlerinde korkunç bir şeyler vardı.

<<Ona bencil ve kaba bir herif olduğunu söyledim>>

<<Bundan pek hoşlanmadı herhalde.>>

<<Hayır, herif neden söz ettiğimi anlamadı ki>>

Carrie heyecanla Neil'in açıklamalarını bekliyordu. <<Bebeği hiç bilmiyordu ki, söylemedim mi sana, ona hiç...>>

Neil sinirleniyordu. <<Bana ne söyleyip ne söylemediğini biliyorum. Seni arayıp bulmamasının çok adice olduğunu düşünüyordum. Eğer siz iki sevgili olsaydınız, gelip seni bulması ve seni sorması, en azından seninle konuşması gerekirdi.>>

<<Ama o zaman...>>

<<Ancak gel gör ki siz birbirini seven bir çift değilsiniz. Öyle diyor.>>

Carrie açıklamaya çalışarak <<Casimir okuldaki bütün kızlarla yatmıştır.>>dedi.

<<Bir tek senin dışında. Ve bu eksikliğini de en kısa zamanda gidermek niyetinde.>>

Carrie susuyor, gözlerini ısrarla bardağının dibinden ayırmıyordu.

<<Bana yalan söyledin.>> Neil'in sesindeki suçlama belirgindi.

Carrie daha fazla yalan söylemenin yersiz olacağını anladı. Bebek öldükten sonra, neyin önemi vardı ki?

<<Evet>>

<<Neden?>>

Carrie söyleyecek söz bulamıyordu. <<Yalan söylemek sorundaydım...>>

<<Benim bebeğim olduğunu öğrenmemi neden istemedin?>> Neil'in masaya indirdiği yumrukla bütün fincanlar devrildi.<<Neden?>>

<<Çünkü senden korktum>>

<<Neden korktun?>>

<<Evlenmede diretmeden ya da bebeği istemenden korktum. Sana söylememekle daha güvenli olacağımı sandım. Eninde sonunda bu benim yaşamımdı, senin değil.>>

<<Ama bebek benim de bebeğimdi. Bunu hiç düşünmedin mi, benim de bilmek isteyeceğimi hiç düşünmedin mi?>> Carrie çocuğunun babasını bir an için olsun unutmadığını ona nasıl anlatabilirdi ki?

<<Üzgünüm>> diyebildi sadece.

<<Üzgünüm!>> Neil genç kadının söylediğini tekrarlarlarken tükürecek, kusacakmış gibiydi adeta.<<Üzgünmüs'>>

<<Başka ne diyeyim?>> diye sordu Carrie, artık yorulmuştu. <<Geçti gitti zaten>>

Uzun bir sessizlik oldu. Carrie, Neil'in onu incelediğini seziyordu. Genç kadının başı eğikti. Neil az önce hiddetle kalkmış olduğu masaya yeniden oturarak, <<Bebek ne kadar yaşadı?>> diye sordu.

<<Birkaç saat, o kadar>> Bebeğini her hatırlayışta carrie'nin yüreğine bir bıçak saplanıyordu.

<<Kız mıydı, erkek mi?>>

Carrie merakla Neil'e baktı, bütün bunlarla neden ilgilendiğini anlayamıyordu.<<Kız>>

<<Neden öyle oldu?>>

<<Nasıl öyle oldu?>>

<<Neden erken doğdu?>>

<<Bilmiyorum>> dedi Carrie gözlerini kaçırarak. <<Erken doğurdum, doktorlar da anlamadı>>

<<Bebek sağlamdı değil mi, sakatlığı yoktu, değil mi?>>

<<Evet!>> diye bağırdı Carrie ansızın. Sinirlenmişti. <<Senin başbelası genlerin yüzünden erken doğmadı, benim yüzümden öyle oldu. Geceleri yatağında rahat uyuyabilirsin.>>

<<Carrie...>>

<<Benim yüzümden öldü anlıyor musun, benim yüzümden! Bebeğin hiç suçu yoktu!>> Genç kadın ağlamaya başladı.

Neil'in yüzündeki sertlik yok olmuştu. <<Carrie, ben sana...>>

Tam o sırada ön kapı büyük bir gürültüyle kapandı. <<Kimse yok mu?>> diyen bir ses duyular.

<<Carrie? Çatıya bakmaya geldim, çok eskimişti.>> Mutfak kapısının eşiğinde Mr. Finch göründü, üzerinde eski bir deri ceket vardı. Yaşlı adam konuşmasını sürdürüp sürdürmeyeceğinden emin değildi. Dönüp Neil'e baktı.

Carrie hemen ayağa kalktı. <<Buyurun>> dedi gülümsemeye çalışarak.<<Neil, Mr. Finch , komşum geldi.>>

<<Tanıştığımıza memnun oldum>> Mr. Finch eldivenini çıkarıp elini uzattı. <<Gelmene de gerçekten sevindim. Karın son günlerde epeyce kötü görünüyordu.>>

Neil Carrie'ye şaşkınlığını belli edercesine dönüp baktı. Ama yeniden Mr. Finch'e döndüğünde kendini toparlamıştı genç adam. <<Öyle mi?>> diye sordu.

<<Bebeği öldü öleli...>>

<<Kahve Mr. Finch?>> diye araya girdi Carrie, tedirgin olmuştu.

<<Hayır, sağ ol>> Yaşlı adam konuşmasını sürdürmeye kararlıydı. <<Carrie için çok, çok zor oldu ve

yemeden içmeden de kesildi, inan bana.>>

<<İnanıyorum>> dedi Neil. <<Ben de öyle diyordum.>>

<<Zatürree olmadığına da şükretmeli zira kızcağız saatlerdir dışarıda>>

Neil de oyunun kurallarına uymaya karar vermişti anlaşılan. <<Carrie>> dedi, karısını azarlayan bir koca pozuyla. <<Dikkat etmelisin, hasta olmanı istemem tatlım>>

Carrie önce anlamsız bakışlarla Neil'e baktı, sonra dönüp bir daha sordu.<<Kahve istemiyor musunuz Mr. Finch?>>

<<Hayır, sizi tutmayayım>>

Carrie yaşlı adamın kalmasını istiyordu. <<Neil biraz sonra New York'a gidecek. İsterseniz kalabilirsiniz, çatı da pek kötü şu sıralar.>>

<<O zaman, Mr. Moore gitmek üzereyse...>>

<<Gitmek üzere,>> dedi Carrie, kararlıydı, Neil'e dönerek sordu.<<Öyle değil mi... canım?>>

Carrie ile Neil o sırada bakışlarıyla sessiz bir savaş veriyorlardı. Carrie, Neil'in gitmesini o anda her şeyden çok istiyordu. Onunla daha fazla tartışabilecek durumda değildi.

<<Peki ama... canım kendini iyi hissetmiyorsan sen de benimle New York'a dönmelisin.>>

<<Evet Carrie, bence kocan haklı, üstelik burada havalar gitgide bozacak artık.>>

Carrie iki adama ayrı ayrı baktı. Mr. Finch içtendi. Neil ise, kızgınlığını yalnızca gözlerinden belli ediyordu. <<Kent yaşantısına dönmem için çok erken bence>> dedi sonunda. Güzel gerekçe uydurmuştu.

Mr. Finch <<Anlıyorum>> dedi. <<Ben de kente ayak uyduramam.>>

Carrie , Neil'e dönerek, yalvaran gözlerle, <<Yakında dönerim.>> dedi.

<<Yalnız kalmanı istemiyorum>> dedi Neil. Kumsal yanındaki evin mutfağı tam bir tiyatro sahnesine dönmüştü, yalnızca seyircileri eksikti. <<Hafta sonu... işten ayrılabilirsem yine gelirim canım.>>

<<Elbette, ara sıra gelin, karınızı görün.>> Mr. Finch'in Neil'den hoşlandığı ve ona saygıyla yaklaştığı belliydi.

<<Tanıştığımıza sevindim Mr. Finch. Benim için Carrie'ye göz kulak olursunuz değil mi?>>

Yaşlı adam böyle bir sorumluluk edinmekten hoşnut görünüyordu. <<Sorun değil.>> dedi.

Neil Carrie'ye döndü. <<Beni kapıya kadar geçirir misin, canım?>>

Carrie onun bu isteğine boyun eğmek zorundaydı. Neil paltosunu giydi. <<İyi günler Mrs. Moore>> dedi.

<<Yalan söylerken senin adını hiç kullanmadım>>dedi Carrie alçak sesle. <<O seni görünce kocam olduğunu sandı.>>

<<Bu da onlara anlattıklarına pek uygun düştü değil mi?>> diye sordu Neil. Gözü genç kadının parmağındaki alıyanstaydı.

<<Tamam, tamam>> dedi Carrie, zorunlu açıklamalardan bıkmıştı. << Konu komşunun gayri meşru ilişkiler içinde olan bir kadın olduğumu sanmalarını istemedim.>>

<<O zaman sana bir koca gibi davranmama terslenmezsin.>>

<<Nasıl yani?>>

<<Böyle>> dedi neil genç kadına doru eğilerek.

Neil'in öpüşünde ve okşamalarında sevecenlik ya da sevgi ifadesi yoktu. Bu düpedüz bir sömürüydü. Neil'in dudakları öç alırcasına sert, okşamaları canını acıtmak istercesine kabaydı. Carrie, Neil'i kötü yola düşürülmüş bir erkek gibi düşündü. Bir bakıma onu suçlayamıyordu, suçlu olan kendisiydi. Carrie Neil'in gittikçe daha da sertleşen okşamalarını hiçbir tepki göstermeden karşıladı.

<< Ne oldu, bana sarılmayacak mısınız Mrs. Moore? Eskiden benimle yatmak için can atardınız, değil mi?>>

<<O eskidendi>>

<<Geçti mi yani?>>

<<Evet, bitti artık!>>

<<Bitti demek kolay.>> Neil tehdit edercesine konuşuyordu. <<Görürüz ne kadar dayanacağını>>

Carrie bezgindi. Neil gitmiş, gece olmuştu. Erkenden yattı ve ertesi gün öğleye kadar uyudu. Bir şeyler atıştırıp yeniden yattı. Geceyarısı uyandığında tuvalete girdi, bir şeyler daha yedi ve yatağa geri döndü. Sürekli uyumak istiyordu. Neil gelmeden önceki günler hiç uyumamıştı, bebeğin ölümünün üzüntüsü onu hep ayakta tutmuştu. Oysa şimdi gözünü açmıyor, kendini derin, düşsüz uykulara kaptırıyordu.

Ertesi sabah ev buz gibi olmuştu, sobayı yakamamış, Mr. Finch'i çağırmaya da üşenmişti. Üzerine bir yığın yorgan daha çekerek yeniden uykuya daldı. Veronica geldiğinde sokak kapısını ardına kadar açık buldu. Mutfakta bir bardak dolusu süt donmuştu. Carrie bir yığın yorgan, kazak ve örtünün altına gömülmüş uyuyordu.

<<Carrie! Kalk Carrie!>> Veronica genç kadını sarsıyor bir yandan öbür yana döndürmeye çalışıyordu.

<<Gitsene be>> diye homurdandı carrie,

<<Kalk! Hemen şimdi, hadi bakalım!>>

Carrie gözlerini zorla açabildi. <<Çok yorgunum>>

<<Saçmalama! Saat üçü geçti ve görüldüğü kadarıyla da günlerdir uyuyorsun>>

<<Ama çok soğuk>>

<<Sobayı yaktım. Kahve de koydum, kalkıp içeceksin>>

<<Birazcık uyuyayım ne olur...>> carrie'nin gözleri kapanıyordu.

Veronica bütün yorganları genç kadının üzerinden çekti. <<Bunalımdasın sen>>

<<Nedenmiş o?>>

<<Böyle uyumandan belli işte. Şimdi kalk, yıkan ve beş dakika içinde mutfakta ol.>>

Carrie gözlerini ovuşturdu. <<Neden orduya yazılıp subay mubay olmadın sen Veronca? Yanlış meslek seçmişsin>>

<<Seni yönetmek daha güzel. Şimdi hadi bakalım kalk!>>

Carrie homurdanarak kalktı. Aynadaki görüntüsü içler acısıydı. Gözleri uykudan şişmiş saçları topak topak birbirine geçmişti. Yüzünü yıkadı, saçlarını bin bir güçle açmaya çalıştı. Bebeğin ölümünden beri kendine hiç bakmamış, birazcık olsun önem vermemişti kendisine.

Carrie saçları taralı, üstünde temiz bir bluzla mutfığa döndü. Veronica onu görünce <<daha iyi oldun böyle>> dedi.

<<Kusura bakma, sanırım gelişini pek iyi karşılamadım.>>

Veronica Carrie'nin önüne bir tabak dolusu yemekle buharı tüten bir bardak dolusu kahve koydu.

<<yesene>> dedi. <<Çok kötü görünüyorsun>>

Carrie söz dinleyerek yemeğini yedi ve tabağını titizlikle sıyırdı. Veronica sevinmişti.

<<Şimdi bebeğini anlat bana>> dedi.

<<Anlatacak bir şey yok>>

<<vardır, anlat. Bilmek istiyorum.>>

Carrie en başından alarak her şeyi anlattı. Neil'i, hastaneyi, bebeğin ölümünde duyduğu acıyı, hiç göremediği o varlığa beslemiş olduğu sevgiyi... sözü bittiğinde, Veronica bir süre ses çıkarmadı, sonunda, <<ve yaşam sürüyor>> dedi.

<<Ne yapayım yani?>>

<<Kariyerini sürdür en azından>>

<<Kariyerim yok benim>>

<<Hayır, var>>

<<formumu yitirdim... çirkinleştim>>

<<Onu kısa zamanda hallederiz, istekli olursan>> dedi veronica ve <<Ya Neil, o ne olacak?>> diye ekledi.

<<nasıl ne olacak?>>

<<Çocuğunun babasıyla hiç ilgilenmeyecek misin?>>

Veronica'yla konuşurken içten olmamak elde değildi. <<Emin ...emin değilim?>>

<< belki de duyguların daha derindir, olamaz mı?>>

<<Öyle olsa bile bir şey değişmez. Bonnie'yle çıkıyorlar.

<<O halde onu tanıyorum. Uzun boylu, esmer, yakışıklı mı?>>

<<yakışıklı mı? Dalga mı geçiyorsun?>>

<<Bonnie'yle aralarında bir şey olduğunu mu sanıyorsun?>> diye sordu Veronica gülümseyerek.

Carrie çaresizliğini belirten bir biçimde omuzlarını kaldırdı. <<Bonnie çok çekici bir kızdır>>

<<Bonnie söz konusu babanın Neil olduğunu biliyor mu?>>

<<hayır. Ve lütfen ona söyleme olur mu? Neil'le aralarına girmek istemiyorum.>>

<<Bence Neil'le Bonnie'nin ilişkileri hiç önemli değil.>>

<<Öyle mi dersin?>>

<<Evet. Ayrıca çok aptalca davranıyorsun. İlgi gösterdiğin bir adamı kazanmak için savaşmalısın.>>

Carrie şaşırıyordu. Veronica gençliğini güzelliğini hala yitirmemiş bir kadındı. Onun ne gibi aşklar yaşamış olabileceğini düşündü Carrie. Eski baş balerin hiçbir şeyi eksik yapmazdı. Büyük aşklar yaşamış olmalıydı. Niçin bugün hala yalnız yaşıyordu? Carrie'nin bildiği kadarıyla Veronica böyle olmasını kendi yeğlemişti.

<<peki ama ben Bonnie'yle didişmek istemiyorum.>> dedi carrie.

<<Bonnie bu konuda dengesiz. Neil'e ne denli sarılırsa sarılsın, geçici olur, çabuk sıkılır.>>

<<Dönmek zor olacak.>> Carrie Bonnie'yle yüz yüze geleceği günleri düşünüyordu. Eski formunu bulmak için çok çalışması, ter dökmesi gerekliydi.

<<evet çok zor olacak ama sen başarırısın.>>

<<Bana moral veriyorsun, sağ ol.>>

<<Bale topluluğunda seni izledim ve daha beş yıl önce baş balerin olacağına inandım. Seni gördükçe hep günün birinde pabucumun dama atılacağını hissettim, biliyor musun?>>

<<Veronica, ben seni yerinden etmek?...>>

<<Boşver hayat bu. Eskiler gider, yeniler gelir ve bale dünyasında bu işler çok hızlıdır. Bırakmak senin için çok yanlış olur. Sürdürmelisin hem bu sana çok güç verir.>>

Carrie kendisini bekleyen yaşantıyı düşünerek içini çekti. Hem fiziksel açıdan, hem de düşünsel açıdan zor olacaktı. Kaslarını o pelteklikten kurtarmalıydı. Bonnie'yle baş edebilmeliydi. Kıskançlığını nasıl yenecekti? <<Döner miyim bilemiyorum>>dedi sonunda.

<<Hiç zorluk çekmedin ki Carrie>>

<<Hiç zorluk çekmedim mi?>> Carrie bir an çılgın bu Veronica diye düşündü. Kolay mı olmuştu, günler boyu bale çalışmaları, Neil'le sorunları, bebeğin ölümü?

<<Hayır, çılgın değilim>> dedi Veronica, sesi olağanüstü sakindi. <<Ailen son derece rahat, güvenliydi. Doğal yeteneğini kullanarak yükseldin, başarılı oldun. Aradığın erkeği bir gecede buldun!>>

<<Aradığım erkek...>>

<<Aradığın erkekti Carrie, bunu kabul et. Onu ilk gördüğünde aşık oldun. Daha henüz yitirmiş de sayılmazsın. Neil de senden hoşlanıyor olmasaydı senin böylesine peşinden koşuşturmazdı.>>

<<Neil yalnızca bebeğinin peşinde koşuşturuyordu, benim değil.>> diye karşı çıktı genç kadın.

Veronica , carrie'nin bu sözlerine aldırmadı. <<Yaşamında tek gerçek zorluğu bugün yaşıyorsun. Ve bu gerçeği sonuna dek yaşayacağına günlerce yatıp uyuyorsun>>

<<Belki biraz süre gerekli bana>>

Veronica beklenmedik bir kızgınlıkla elini masaya vurdu. <<Kendine artık daha çok süre tanıyamazsın. Elinden gelmeyen tek şey bu. Öyle düşünüyorsan gerçekten aptalsın. Artık süren müren kalmadı. Bu ülkenin en gözde balerinlerinden biri olma yolundaydın ve eğer o yolu yeniden seçersen, yeniden çalışırsan o yolda yükselirsin, bunu er geç başarırırsın.>>

<<Başarır mıyım dersin?>>

<<Carrie>> diyordu Veronica, anlamlı bakışlarıyla <<Dön benimle. Seni yeniden baleye kazandırırım>>.

YEDİNCİ BÖLÜM

Carrie'nin New York ve bale dünyasına dönüşü beklediğinden kat kat zor oldu. Eski gücünü ve esnekliğini yeniden kazanmanın ne denli yorucu olacağı apaçık ortadaydı. Boynundan ayaklarına dek bedenindeki tüm kaslar isyan ediyor, genç kadın aralıksız günde sekiz saat çalışıyordu.

Her akşam pestili çıkmış bir halde ve ağrıları içinde eve dönüyor, bir şeyler atıştırıp kendini yatağa atıveriyordu.

Dönüşünde gazetecilerle basın eleştirmenleri onu çetin bir soru yağmuruna tutmuşlardı. Bunun dışında herkes dönüşünü sıcak karşılamıştı. Bale topluluğu genç kadının evine özenle yapılmış bir demet çiçek yollamıştı.

Aslında carrie için asıl zor olan düşünsel disiplindi. Düşüncelerini ve duygularını sürekli denetlemek zorundaydı. Her an dizginleri elinden kaçabiliyordu. Bebeğini yitirişinin üzüntüsü ansızın üzerine çöküveriyor, genç kadını yasa boğuyordu. Böyle durumlarda genellikle ağlardı. Ona yakın olanlar genç kadının bu durumunu, araya girmeden sessizlikle karşılar, anlayış gösterirlerdi. Bebeğinden kimseye Bonnie'ye bile söz etmemişti.

Bonni'nin de daha önce söylediği gibi Casimir evlerine sürekli uğruyordu. Carrie'nin dönüşüne çok sevinmişti. Genç kadın da onun arkadaşlığından hoşnut oluyordu.

Bir gece Casimir mutfakta ter dökerken. <<Yemelisin lapuşka>> dedi. <<Enfes Rus mutfakçı

ataryollarındaki kanı kan yapar.>> R'leri abartarak söylüyordu.

<<Ona ataryol değil atardamar denir>> diye düzeltmişti Carrie.

<<Dengeli beslenmelisin ki kasların güçlensin>> dedi Casimir, bir yandan da bir yığın sebze doğruyordu.

<<Sıska çıtalarla dans etmekten bıktım usandım>>

<<Kimmiş sıska çıta?>>

<<Marien. O kadar etsiz ki bir gün kemiklerinin ellerimi keseceğinden korkuyorum>>

<<Marien'un yetenekli olduğunu, işi bitirebileceğini sanıyordum.>>

<<Sizin kadar değil, milaya, sizin kadar asla değil>>

Casimir'in gülümseyişi de konuşması gibi kendine özgüydü. Carrie onunla birlikte olmanın kendine canlılık verdiğini fark etti.

<<Tanrım! Yine mi o garip özgün bileşimler peşindesiniz>> diye haykırdı Bonnie, mutfak kapısının eşiğinde yüzünü buruşturarak onlara olumsuz bakışlar fırlatıyordu.

<<Enfes Rus borsch'u>> diye yanıtladı Casimir elindeki sebze yığını tencereye boca ederek. <<Tıpkı anacığımın yaptığı gibi>>

<<Ne olurdu sanki Fransa'dan göçmüş olsaydın?>> diye sordu Bonnie paltosunu asarak. <<O zaman hiç değilse Fransız yemeklerini katlederdin.>>

<<Biz Ruslar yemek katletmeyecek denli incelikliyizdir.>>

<<Evet beceremediğiniz bir şeyi nasıl katledebilirsiniz ki?>> diye sordu Bonnie, düelloyu terk etmek niyetinde değildi.

<<Hadi hadi kıskanma Rus mutfağını>>

Bonnie Carrie'nin yanına geçerek anlatmaya başladı. << Ne biçim adamlar var be! Kafası atmış işadaminin biri telefonda iki saat zırladı, neymiş efendim, bin dolarlık bağışta bulunuyormuş, nisan ayındaki gala için ön sıralardan yer istermiş...>>

Yer kapmak da, bağış toplamak da göze göz dişe diş mücadele etmeyi gerektiren şeylerdi. Bağışların niceliklerine göre ön sıralar ayrılırdı ve bin dolarlık bağış bu bağlamda hiç de önemli değildi. Manhattan Bale Yüksek Okulu'nu destekleyenlerin arasında önemli iş çevreleri, kuruluşlar da vardı ve nisan galası için ön sıraların bu kuruluşlardan birine ayrılmıştı bile.

Casimir, Bonnie'ye bir dilim ekmek uzattı. <<Nereye koyayım bunu?>> diye sordu Bonnie.

<<Hayır, ye onu>>

<<Böyle yağsız tuzsuz mu?>>

<<Yağsız ye, yağın yararı yok. Pek iyi görünmüyorsun Bonnie. Geveleri biraz erken yatsana, uykusuz kalıyorsun.>>

<<Geceleri hep dışarıdayım, geziyorum diye kıskanıyor musun yoksa? Yoksa bir lise müdürü olup genç kızların özel yaşamlarını düzenlemeye mi merak saldın?>>

Bonnie ile Casimir arasında sürüp giden bu söz düelloları hiç bitmeyecek gibiydi. Öte yandan, Carrie, Casimir'in Bonnie'nin sağlığı konusunda yerinde bir saptama yapmış olduğunu fark etti. Bonnie gerçekten iyi görünmüyordu. Eskisine göre durgun ve biraz da üzüntülü bir hali vardı ev arkadaşının.

Carrie'nin bildiği kadarıyla, Neil Bonnie'yi sık sık arıyor, iş çıkışları buluşup yemeğe gidiyorlardı. Geceleri döndüğünde Carrie hep derin uykuda oluyordu. İlişkilerinin ayrıntılarını bilmiyordu, öğrenmek de

istememişti.

Carrie üzüntülerinden çekindiği kadar kıskançlıktan da çekiniyordu. Orada burada kol kola ya da sevişen çiftler görünce yüreğini bir kıskançlık dalgası kaplıyordu. Sevgiyi, aşkı bir hastalık gibi düşünmeye çalıştı. Ümitsizce aşık olduğu için kendi kendine kızılıyordu genç kadın.

Veronica ona sevdiğini kazanması için savaşması gerektiğini söylemişti ama, genç kadın ortalıkta savaşılacak bir meydan görmüyordu. Dönüşünden beri Neil'i görmemişti, genç adam ondan kaçıyor olmalıydı. Neil'le son görüşmelerinde genç adam onun peşini bırakmaya hiç niyetli görünmüyordu. Ancak Carrie daha sonra Neil'in karar değiştirmiş olabileceğinden kuşku duydu. Ona çok kötü davranmıştı, Neil'in anımsayacağı tek şey yalanlar olurdu. Artık Neil hiçbir şeyden sorumlu tutulamazdı.

Carrie daha da büyük bir tutkuyla kendini baleye verdi. Nerede geniş omuzlu, uzun boylu, siyah saçlı birini görse soluğu kesiliyordu. Hiçbir şey bale bile buna engel değildi. Kimi günler Bonnie'den nefret ediyordu. Sonra da hızla bu duyguyu bastırmaya çalışıyordu. Bonnie suçsuzdu.

Carrie, Casimir ile çıkmaya başladı. İlişkileri genç kızın hiç ummadığı bir biçimde saf ve dostça oldu. Çoğu çıkan çiftlerin yaptığı gibi sağda solda eğleniyorlar, diğer dansçılarla birlikte sohbet toplantılarına katılıyorlardı. Böyle toplantılarda Casimir genç kadını kollarına alarak konuşmasını sürdürür, etkileyici sohbetiyle ilginin merkezini oluştururdu. Birbirlerine böylesine dostça davranan bir çift olarak öyle ilgi çekmişlerdi ki, haklarında dedikodular olağanın dışında boyutlara ulaşmıştı. İlişkilerinin çok ciddi olduğu ve pek yakında evlenecekleri söylenip duruyordu.

Tüm bu dedikodular Carrie'yi fazlasıyla eğlendiriyordu. Dedikoduların bir bölümü doğruydı. Carrie'nin yaşamında başka erkeklerde olacaktı ama, öte yandan Casimir artık gerçekten başka kadınlara ilgi göstermiyordu. Carrie'nin beklediğinden çok farklı bir insandı o. Yumuşak, düşünceli ve anlayışlıydı. Belki özellikle bana karşı öyle davranıyor diye düşünüyordu genç kadın. Carrie böyle olmasına sevinmişti, ama durumun her an değişebileceğini de seziyordu. Casimir'le birlikteliğini diğer insanların birlikteliğiyle sınırlamıştı, onunla yalnız kalmaya çekiniyordu.

Bir gece New York'un nezih ve seçkin bir semtinde bir gece kulübüne gittiler. Yanlarında her zaman olduğu gibi bir grup dansçı daha vardı. Bir balerinin doğum günü, bir çiftin evlilik yıldönümleri ve bir baletin sınavdaki başarısı kutlanıyordu. Carrie işlemeli fildişi bir rob giymiş, kumral saçlarını açık bırakmıştı. Herkes yüksek sesle konuşuyor, kahkahaları kulübün her köşesinden duyuluyordu. Carrie rahattı, Casimir'in omzuna yaslanmış, gelen geçene gülüyordu.

Yemeğin sonuna doğru, masaları boş şampanya şişeleriyle dolmuştu. Carrie içkinin etkisini üzerinden atamayacak denli çok içmişti ve her konuşulan şeye gülüyordu. Bir ara yanlarındaki masaya şöyle bir göz attığında şık giyimli bir grup insanın arasında Neil'in kendisini süzdüğünü fark etti.

Carrie hemen başını çevirdi. Kalbi küt küt atmaya başlamış, içini bir titreme kaplamıştı.

<<Üşüdün mü?>> diye sordu Casimir genç kadına daha sıkı sarılarak.

Carrie'nin artık üşüdüğü pek söylenemezdi. Anlık titremesi yerini ateşe bırakmıştı. Yanaklarının al al olmuş olacağını düşündü genç kadın. Bütün bunlara rağmen Casimir'e daha sıkı sarıldı, sanki kaçmak, sığınmak istiyordu.

Işıklar söndü, gece gösterisine başlandı. Carrie skeçlerden de şarkıcıdan da sıkılmıştı. Oysa bütün masadakiler kahkahalarla gülüyor, dikkatle dinliyorlardı. Dans müziği çalmaya başladığında Carrie iyice sıkılmış, gitmeyi önermişti. Herkes ona şaşkın şaşkın baktı ve kimse ciddiye almadı.

<<Bizler dansçınız, öyle değil mi?>> diye biri seslendi Carrie'ye.

<<Casimir çok yorgunum ve bence...>>
<<Seninle dans etmek istiyorum, lapaşka. O sıkı Marien'den bıktım.>>

Casimir, Carrie'yi piste sürükledi. Carrie, Neil'den yana bakamıyordu, ama genç adamın gözlerinin üzerinde olduğundan emindi. Sinirlerinin iyiden iyiye gerildiğini hissetti.

<<Hımm, seninle dans etmeyi seviyorum Amerikalı milayam benim. Gregory'e bizim için yeni bir pas de deux ayarlamasını söylemeliyim>> Burnuyla Carrie'nin boynunu gıcıklıyordu.

<<Casimir!>> diye karşı koydu carrie geri çekilerek.
<<Sen Juliet ol ben de Romeo>> Genç kadının kulağını öpüyordu.
<<Lütfen!>>
<<Ya da Odette ol ben de Siegfried>> Genç kadının dudaklarını öptü.

Carrie sinirlenerek başını çevirdi. Casimir eski bildiği Casimir olmuştu. <<Kes artık! Hoşlanmadığımı bi...>>

<<Özür dilerim, aranızda girebilir miyim?>> Neil karşılarında duruyordu. Yüzü traşlı saçları taralıydı. Üzerindeki koyu renk takım çekiciliğini bir kat daha arttırıyordu.

Casimir önce Neil'e sonra da Carrie'ye baktı, kalakalmıştı.<<Ne diyorsun lubimaya?>> diye homurdandı.

Carrie herkesin ortasında olay çıksın istemiyordu. <<Sorun yok.>> dedi Casimir'in koluna dokunarak <<Pamela'yla dans edebilirsin, bak tek başına oturuyor orada.>>

Carrie durumu iyi kotarmıştı. Casimir yanlarından ayrıldı ama Carrie'nin gerginliği hala geçmemişti ve Neil de bunu ilk anda fark etmişti. <<Senin sinirini bozuyorum değil mi?>>

<<Yoo... casimir için kaygı duyuyorum>>
<<Kıskanır mı?>>
<<Deli gibi>> Carrie ne zaman Neil'le olsa yalan söyleme gereğini duyuyordu. Bunun da neden böyle olduğunu bilmiyordu. Genç adamın ondan uzak durması için Casimir'le aralarında bir şey olduğunu uydurması hiç de gerekli değildi. Belki de Neil'e dokunmasıyla eski anıları tazelenmiş, eski tepkileri gelişmişti.

<<Casimir amacına ulaştı mı?>>
<<Ne amacı?>>
<<Seninle yatma amacı?>>
<<Bunun seni ilgilendirecek bir şey olduğunu hiç sanmıyorum>> dedi Carrie genç adama ateş püskürüyordu.
<<Merak ediyorum yalnızca, eski sevgililerime neler olduğunu hep merak ederim.>>
<<O halde senin için üzgünüm. Ben sevgililerimi yabancılarla tartışmam.>>

Bu kez ateş püskürme sırası Neil'deydi. <<Pek yabancı sayılacağımızı sanmıyorum>>

Tam o sırada müzik durdu. Carrie kaçabileceğini ummuştu ama Neil ısrarla genç kadını kendi masasındakilerle tanıştırmak istiyordu. Çoğu nazik ve soylu görünümlü insanlardı. Carrie'yi sahnede izlemişlerdi. Genç kadın yine alışık olduğu o övgülerle karşılaştı. Dinlemeye hazır insanlara baledeki son yenilikler üzerine yorumlar yapmaya koyuldu. Neil'in yanındaki kumral, zümrüt gözlü kadın, Carrie'nin ilgisini çekmişti.

<<Daha önce karşılaşmıştım Miss Moore.>> diye söze girdi Leona Sole, <<San Francisco'da perde arkasında>>
<<Aaaa evet>> dedi Carrie. O gece Neil de onun dansını izlemişti. Şimdi Leona Sole'un New York'ta daha

ne kadar kalacağını merak ediyordu. Bonnie'nin durgun görünmesinin nedeni bu kadının New York'ta olması mıydı?

<<O gecedan beri sahneye çıkmıyorsunuz, öyle değil mi?>>
<<Evet, çok yorgundum ve birkaç ay izin aldım>>

Leona'nın yeşil gözlerindeki ifade yadsınamayacak kadar içtendi. <<Hamile kaldığınızı duymuştum?..>>

Carrie birden gerginleştğini hissetti ancak bozuntuya vermedi. << Öyle mi? Neler uydurmuşlar bu dedikoducular?>>

Leona Neil'e döndü. <<Babamın nereden duyduğunu biliyorsun değil mi canım...>>

<<Bence Miss Moore pek hamile görünmüyor>> diye atıldı Neil. << Tam tersine kilosu oldukça yerinde.>>

<<Dinlendim ve baleye döndüm>>

Neil <<Büyük bir istekle kuşkusuz>> dedi.

<<Bütün dansçılar büyük istekle çalışrlar, canım, öyle değil mi Miss Moore?>> Leona bunu söylerken Carrie'ye dönmüştü.

<<Kesinlikle>> dedi Carrie. Neil'in söylediklerini can kulağıyla dinlediğini iyi biliyordu. Genç kadın yaşamına yön verecek seçimini yapmıştı. Bu Neil'i de ilgilendirirdi kuşkusuz.

<<Hiç yaşamınızın başka türlü de olabileceğini düşündünüz mü Miss Moore? Evlilik, çocuklar, bir yuva?>>
Bu sözleri Neil söylemişti.

Carrie genç adamın acımasızlığı karşısında çok bozulmuştu. Bunu böyle uluorta yanında sevgilisi sanılabilecek bir kadın varken nasıl sorabilmişti?

<<Hayır>> diye yanıtlarken ses tonu soğuktu, gözleri Neil'inkilerin içine bakıyordu. <<Bir ara öyle düşürdüm, artık istemiyorum, evlilik meslek hayatıma engel olur.>>

<<Görüyorsun ya Neil>> diye araya girdi Leona. <<Bir balerinle evlenmek bir erkek için aptallık olur, kariyerlerinden başka bir şey düşünmüyorlar>>

Carrie bu harika fikrin nereden kaynaklandığını anlayamamıştı. Neil'i yine görmesinden olabilirdi. Belki de yüreğinin derinliklerinden gelmişti. Kafasında koreografisiyle birlikte üç perdelik bir bale ansızın canlanıvermişti. Önce haftalarca olayı kafasında evirip çevirdi, bu arada kimseye bir şey söylemiyordu. Tek tük koreografiler yazdığı olmuştı daha önceleri, ancak hiç böylesine kapsamlı bir işe atılmamıştı. Bu cesaretine kendisi de şaşıyordu. Yaşamındaki tüm acı ve tatlı duyguları sahneye aktaracak, başrolü kendi oynayacaktı

Bu fikirden ilk haberdar olan Veronica oldu. Eski baş balerin Gregory'yle işbirliği yapmasını önerdi ona. Gregory ise duyar duymaz bu fikri beğenmiş Yönetim Kurulu'na sunmuştu. Birkaç hafta içinde yeşil ışık yandı ve Carrie bir bale olayını yönetmeye ilk adımını attı. Başlangıçta tema yalnızca bir öfke anında çocuğunu öldürüp mahkum olan ve karısını çifte yasa iten bir kocadan oluşmuştu. Sonraları, Gregory ile temayı geliştirdiler, bir diğer adam, kadının eski sevgilisi eklendi ve öykü karmaşık ve dramatik bir yapı kazandı.

Deneme çalışmalarına başlanınca dansçıların önerileri ve karşı çıkışlarına göre olayı geliştirdiler. Carrie kendi rolünü, özellikle çocuğun ölüm sahnesini uzun uzadıya çalışıyordu. Kurul 'Öç Örgüsü' adını alan balenin açılışını galaya yetiştirmeye kararlaştırmışlardı. İşler giderek hızlanıyor ve yoğunlaşıyordu, kostümler tasarımlanacak, setler kurulacak, dansçılar seçilecekti.

Bonnie sonunda Carrie'yi stüdyoda yakaladı. <<Tanıtım işlerinin sırası geldi. Bir saatini alacağım. Telgraf yollamayı düşünmüştüm önce ama, sanırım postacılar da seni pek bulamazdı.>>

<<O kadar kötü mü?>>

<<Yavrucuğum, seni haftalardır göremiyorum>> Carrie, Bonnie'nin haklı olduğunu biliyordu. Aynı evde oturuyor olabilirlerdi ama, birbirlerini sık sık görürler anlamına gelmezdi bu, gelemezdi. Carrie, Bonnie'nin hala Neil'le çıkıp çıkmadığını da biliyordu. Bilmek de istemiyordu, böylesi daha az acı veriyordu.

<<Şimdi Gregory'yi görmeye gidiyordum, beni bekliyor.>> dedi Bonnie'ye

<<Bir saat içinde ofisime gelebilir misin?>>

Carrie <<Olur>> diyerek hızla uzaklaştı. Son günlerde sürekli koşuşturuyordu. Böylece, acılarıyla yüz yüze gelmesine fırsat kalmıyordu. Veronica bir ayda formuna kavuşacağını söylemişti ve yanılmamıştı. Artık antrenmanları bırakmış, kendini sadece dansa adanmıştı.

Öç Örgüsü balesi genç kadının gücünü yiyip bitiriyordu. Bir baleyi sahnelemekle uğraşmak ona çok zorlamıştı. Olayın tüm duygusal yönü salt kendi deneyimlerinden kaynaklanıyordu sanki. Carrie acılarının tazeliğiyle yüklü bu öyküyü, seyirci önünde oynayıp oynayamayacağından tam olarak emin değildi.

Casimir ona hem yardım ediyor hem de destek oluyordu. Sonunda balede birbirlerinin eşi olmuşlardı ce Casimir koca rolünü harika oynuyordu. Ancak sarkıntı olmaktan vazgeçmemişti hala. Carrie onun durup dururken kendisine sarıvermesini, öpmesini engelleyemiyordu. Bu yüzden olsa gerek o gün, Bonnie'nin ofisine doğru ilerlerken, Carrie onun kendisini görüp de hiç aldırmadan yanı başından geçip gitmesine hiçbir anlam veremedi. Çok kızgındı, kendi kendine homurdanıyordu ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Carrie durup ardından Casimir'e baktı, neye ya da kime bu denli sinirlenmiş olabileceğini düşünüyordu.

Bonnie ise masasının başında parmaklarıyla sinirli bir tempo tutuyordu.

<<Ne oldu, casimir'le birbirinize mi girdiniz?>> diye sordu Carrie masanın yanındaki bir sandalyeye oturarak.

<<O..... o köpek herif kendini kadınlara Tanrı'nın bir lufu olarak mı görüyor!>>

<<Sana sahip çıkmaya çalıştı, değil mi?>> diye sordu Carrie gülümseyerek. Bonnie Carrie'nin Casimir'le özel bir ilişkisi olmadığını bilen ender insanlardan biriydi.

<<O o kadar sorun olmazdı.>> dedi Bonnie yüzü hala kızarıktı. <<Hayır, oturup hayatının kadınlarını anlatması gerekti bana. Şikayet kutusu muym ben yani?>>

<<Yani isimlerini mi verdi?>>

<<O kadarıyla yetinse neyse, üstelik bir de hepsinin özelliklerini anlatıyordu.>>

Carrie Bonnie'nin neden böylesine tiksindiğini merak ediyordu. En bayağı şakalara bile katlanırdı ev arkadaşı. <<Biraz içini dökmek istemiştir belki de, olamaz mı?>>

<<Bütün bunları sana hiç anlatmadı mı?>>

<< Sanırım onların hepsini zaten biliyorum>>

<<Yani... çok tuhaf biri.>>

Carrie Bonnie'ye merakla bakıyordu. Arkadaşının bütün olup bitenleri anlatmadığını kestirmek güç değildi.

Casimir'in tokat yemiş olduğu kesindi ve Bonnie öyle kolay kolay çileden çıkıp da bir insana tokat atacak birisi değildi. <<Siz ikiniz gerçekten geçinemiyorsunuz.>>

<<Evet, iğimiz de patlayıcı maddeleriz.>>

Carrie Bonnie'nin ağzından bir şeyler kapmaya çalışıyordu. << Bu belki de aranızda bir tür çekimdir.>> dedi.

Bonnie şaşkın bir yüzle Carrie'ye baktı. <<Sağmalıyorsun>>

<<Eh hiç değilse çekicidir Casimir. Bunu ben bile görebiliyorum.>>

<<Çekicilik bir yığın kas, güzel bir surat ve durmak bilmeyen bir çift el değildir.>>

Genç kız dilinin ucuna kadar gelen soruyu sormadan edemeyecekti. <<Neil öyle mi?>>

Bonnie başını kaldırıp dikkatle Carrie'ye baktı. <<Neil çok seksi bir adam>>

<<Yaa>> dedi genç kadın. <<Demek hala görüşüyorsunuz.>>

<<Bozduğumuzu mu sanıyordun?>>

<<Şey, hayır yalnızca merak etmiştim. Son zamanlarda pek oturup konuşamadık da..>>

<<Neil'le sık sık görüşüyoruz>>

Carrie güçlükle yutkundu. <<Yani ilişkinizde ciddi misiniz?>>

<<Belki. Şimdi şu yeni oyun için basına...>>

Carrie Bonnie'nin anlattıklarını duymuyordu bile. Şu anda tek düşünebildiği Neil iel Bonnie'nin aralarında cinsel bir uyum sağladıkları ve aylardır yattıklarıydı. Bunu aklından geçirmek bile genç kadını hasta etmeye yetiyordu.

Bonnie başını kaldırıp, <<Carrie iyi misin?>> diye sordu arkadaşına.

<<Şey.. iyiyim. Kostümlerden mi söz ediyordun?>>

<<Öyle güzel olmuş ki bence oyundan önce birkaç fotoğraf çekilse iyi olur... >>

Bonnie konuşurken Carrie Neil ile onun aslında birbirlerine çok uygun olduklarını, yakıştıklarını düşünüyordu. Gerek yaşam biçimleri, gerekse çevreleri birbirlerinininkilere kolayca alışabilecekleri biçimde benzerdi.

<<Carrie söylediklerimin tek kelimesini bile duymadığından eminim.>>

<<şey dalmışım da... Özür dilerim.>>

<<O zaman lütfen bunu olsun dinle. Dün New York Times'ın sanat eleştirmeni aradı ve...>>

Carrie birden Leona Sole'u hatırladı. Genç kadın Neil'in koluna sahip olur bir tavırla nasıl da girmişti. Eğer Neil ile Bonnie iyi bir ilişki içindeyseler Leona'nın New York'a gelişi tatsız olaylara neden olmuş olabilirdi. Carrie bu kez kendi acısını unutup Bonnie için üzüldüğünü fark etti.

Birden <<Neil'i Leona Sole ile birlikte gördüm.>> deyiverdi. <<Bir ay önceydi...>>

<<Ben o meseleyi biliyorum.>>

Carrie doğruldu. <<Yaa öyle mi?>>

<<Evet. Neil ile dört yıl önce ilişkileri olmuş. Ama o kadar.>>

Demek Neil geçmiş ilişkilerinden ona söz etmişti. Bu bile ne kadar ciddi olduklarının bir göstergesi sayılabilirdi. Carrie biraz daha yaralandığını hissediyordu. <<Ama bana o kadar gibi görünmedi.>>

<<Çünkü zamanında ilişkiyi bitiren Neil olmuş.>>

<<Ama yine de birlikteler.>>

<<Çünkü Neil ile Leona'nın babası birlikte iş yapıyorlar.>>

<<Peki ama birlikte olmaları seni rahatsız etmiyor mu?>>

Bonnie bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıtıysa da susmayı yeğledi. Bakışlarını Carrie'den uzaklaştırarak, <<Biz Neil ile birbirimizi iyi anlıyoruz.>>

Genç kadın huzursuzluğunu belli etmemeye çalışarak <<Yaa>> dedi.

<<Bak Carrie sana durumu şu anda pek açıklayamam ama... >>

Carrie çabucak başını salladı, hiçbir şey duymak istemiyordu. <<Tamam tamam, bana bir açıklamada bulunmak zorunda değilsin.>>

Bonnie bir an kararsız kaldı. <<Bak canım doğrusunu istersen bu kararı ben vermedim... >>

Carrie ayağa kalktı. <<Lütfen Bonnie. Zaten işinize karışmamalıydım. Neil ile olanlar senin bileceğin iş. Umarım .. birlikte mutlu olursunuz.>> Genç kadın odadan çıkarken gözyaşlarını güçlükle tutuyordu. Bonnie'nin mutlu ve rahat olduğu belliydi. Yani en azından Neil ve Leona konusu onu huzursuz etmiyordu. Carrie arkadaşı namına sevinmeliydi.

Sonunda ağlamamayı başarak provaya katıldı. Yine mükemmel bir dans çıkarmıştı. Veronica bile bunu belirtmekten kendini alamadı. Ancak Carrie bunun nedeninin düşüncelerinden kurtularak kendini yalnızca dansa vermek olduğunu biliyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Carrie Bonnie'yle Neil'in ilişkisinin gerçek anlamda ciddileştiğini öğrenince, bir gece Casimir ile çıkmayı kabule etti. Bu diğer çıkışlarından farklıydı. Çünkü şimdiye kadar hep diğer dansçılarla birlikte grup halinde gezmişlerdi. Oysa bu gece baş başa yemeğe gideceklerdi. Üstelik özel bir gündü. Carrie yirmi üç yaşına basmıştı. Casimir bunu, birlikte çok lüks bir restoranda kutlamalarını istemişti. Burası yemekleriyle olduğu kadar müşterileriyle de ünlü bir yerd. Oymalı tavanları ve kocaman vitray pencereleriyle çok şık bir yapıydı. Masa örtüleri şam ipeğinden, çatal bıçak takımıysa halis gümüşlendi.

Carrie şef garson ve restoran yöneticileri tarafından tanınmaya alışıkta ama burada tüm yemek yiyenler kültür düzeyleri yüksek insanlar oldukları için sanatla yakından ilgilediler. Dolayısıyla şu anda oradaki herkesin kendisinin kim olduğunu bildiğinden şüphesi yoktu. İçeri girerken salonda şöyle bir gezdirmekle bile ünlü bir artisti, bir müzisyeni ve son hafta ekonomi dergisine kapak olmuş bir işadamını görmüştü. Aslında Carrie bu tür yerlere gelmezdi pek. Hem fiyatlar çok yüksekti hem de her an rejim yapmak zorunda olduğu için bu tür kaliteli yemekleri sık sık yemezdi.

Köşedeki iki kişilik masaya oturdular. Servis birkaç garson tarafından yapılıyordu ve mükemmeldi. Casimir genç kadını sıkılamaya özen gösteriyor, ancak ilgisini üzerinden eksik etmiyordu. Carrie onun koyu mavi elbisesiyle oldukça yakışıklı göründüğünü düşünüyordu.

Genç adam Rusya'da geçen çocukluğunu ve Kirov Balesi'ne girişini anlatıyordu. Carrie onun ailesinin ne denli yoksul olduğunu ve iltica etme kararını vermeye ne denli zorlandığını daha önceden bilmiyordu. Casimir geçmişini anlatırken yer yer olayları şakaya vurup gülüyordu ama yurdunu, evini özlediğini fark etmemek olanaksızdı. Carrie onun Amerika'ya ne denli alışmış olursa olsun yine de yurt özlemi çektiğini anlayabiliyordu. Genç adamın ailesi Rusya'da kalmıştı ve buraya geldiğinden bu yana onlardan haber alamamıştı. Kendine güvenen, rahat görünüşünün altında çok yalnız olmalıydı.

Ardından konu Carrie'nin çocukluğuna geldiğinde Casimir kendisinden beklenmeyen bir ilgiyle dinlemeye başlamıştı. Carrie ona ilerde koreograf olmak istediğinden söz edişine kendi de şaşırdı. Çünkü bu kendi kendine bile açıkça söylemediği bir tasarıydı. Balerinlerin dans yaşamı pek uzun süremezdi. Genç kadın

kendini Veronica gibi bale öğretmenliği yaparken düşünemiyordu. Konuşma derinleştikçe birçok konuda görüş birliği içinde olduklarını fark etti. Eve döndüklerinde Carrie, Casimir'i bir içki içmek için içeri çağırırdı.

Kanepede oturup şömineden yükselen alevleri izlerken genç adam elindeki likör kadehini kaldırarak <<Doğum günün kutlu olsun>> dedi.

Carrie bacaklarını iyice uzatarak rahat bir biçimde oturuyordu. <<İyi bir geceydi>> diye mırıldandı. Üzerinde rahat, bol yünlü bir elbise vardı. Saçlarını genellikle balerinlerin yaptıkları gibi tepede topuz biçiminde toplamıştı.

Casimir genç kadına yaklaşıp topuzunun tokalarını çıkarmaya başladı. <<Ben son doğum günümde sarhoş olmuştum>>

Carrie güldü. <<Hatırlıyorum tabii. Rezalet bir haldeydin.>>
<<Rezalet mi? İnsan güzelim Rus votkasını içip de nasıl rezil bir halde olabilir?>>

Carrie arkasına, dolayısıyla da Casimir'in koluna yaslandı. Genç adam ceketini ve kravatını çıkarmıştı. <<şu votkayı nasıl içebildiğini anlamıyorum. Bana sorarsan ilaç gibi kokuyor.>>

Casimir Carrie'nin omuzlarına dökülen saçlarını düzeltirken, <<Bunu anlamak için Rus olman gerekir canım>> dedi.

Carrie gözlerini yumarak genç adamın kolunun altına doğru kıvrıldı. Çevresindekileri etkilemeye çalışmadığı zamanlarda huzur veren biri oluyordu genç adam. Ve sevecen. Genç kadın, onun başını okşadığını hissedince kendini iyice gevşemiş hissetti. Genç adam yavaşça yanağını okşamaya başlamıştı şimdi de. Dudakları birleştiğinde Carrie şaşırmadı ve kendini bıraktı.

Yumuşak ve zevkli bir öpüşmeydi. Carrie de karşılık vermişti. Genç adam ona sıkıca sarılmış, parmaklarıyla boynunu okşuyordu. Dudakları bir süre kadının kulak memesinde oynadıktan sonra yeniden öpüşmeyi sürdürdüler. Bu kez daha arzulu, daha istekli

25.02.2007 15:39

Carrie bu sakin ve huzurlu sevişme biçiminden hoşlanmış, Neil dışında birinin kendisini uyarıp uyaramayacağı öğrenmek istiyordu. Kollarını Casimir'in boynuna dolayarak ensesindeki saçlarla oynamaya başladı. Yakışıklı ve çekiciydi, üstelik genç kadın ona aşık olabilmeyi öylesine istiyordu ki... Neil saplantısından kurtulması gerekiyordu...

Ancak birkaç dakika sonra bu çabaların boşuna olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Casimir yavaşça başını kaldırıp ona baktığında Carrie içini çekti.

<<Olmuyor değil mi?>>
Carrie başını iki yana sallayarak <<Özür dilerim>> dedi.

Casimir doğrulup arkasına yaslandı. <<Bazı yeteneklerimi kaybediyorum galiba>>
Genç kadın onun kolunu okşayarak <<Senden çok hoşlanıyorum>> dedi. <<Ama aramızda dostluktan öte bir ilişki olacağına da inanmıyorum.>>
<<Yani bu durum sence önemli değil mi?>>
<<Aramızda daha ileri bir ilişki olabileceğini sanmıştım.>> Böylece Neil konusunun değerini yitireceğini düşünmüştü doğal olarak. <<Bazı konularda birbirimize öyle çok uyuyoruz ki>>

Genç adam Carrie'nin yanağını okşadı. <<Aslında birbirine uyacak insanlar değiliz biz. Yıldızlarımız uyumuyor. Aslında ben de daha fazla şeyler ummuştum. Belki de sana kur yapmak bende bir alışkanlık

haline geldi de ondandır.>>

Carrie ona bakarak gülümsedi. <<Bu günlerde pek mutlu değilsin değil mi?>> Genç kadın aslında bunu soru sorar gibi değil bir olguyu açıklar gibi söylemişti. Çünkü son haftalarda dans ederken keyifsiz ve neşesiz görünmüştü gözüne Casimir.

Casimir acıklı bir tavırla genç kadına baktı. <<Yüzümden belli oluyor mu?>>

Carrie bağdaş kurarak oturduğu yere yerleşti. <<Eskiden gruptaki kızlarla ilişkilerin öyle hızlı olurdu ki sayılarını ben bile şaşırdım. Oysa birdenbire artık kızlar seni ilgilendirmiyormuş gibi bu işleri bıraktın. Artık seni tanıyamıyorum.>>

<<sıkıldım>>

<<Bense şey sanmıştım...>> Zihninde beliren kuşkuyu açıklayıp açıklamamakta kararsızdı. <Şey, Bonnie yüzünden olduğunu sandım.>>

Casimir homurdanarak kollarını dramatik biçimde iki yana açtı. <<Ona aşık oldum>>

Bu sözler Carrie'yi hiç şaşırtmamıştı. <<Anlıyorum>> demekle yetindi.

<<O kadın beni deliye döndürdü. Ben, Casimir Rudenko, kendisine aldırış etmeyen bir kadına aşık olsun, inanılır şey değil.>>

<<Ama senden hoşlandığına eminim.>>

<<Hoşlanmak mı?>> Casimir bu sözcüğü tiksintiyle söylemişti. <<Onun benden hoşlanmasını istemiyorum. Onun yüzünden tüm kadınları bir yana bıraktım. O ise, yaşadığımın bile farkında değil.>>

Carrie gülmemek için kendini güç tutuyordu. Casimir'in bu hallere düşmesi gerçekten komikti. <<Peki neden ona duygularını açıklamadın?>>

Casimir toparlanmaya çalıştı. <<Açıkladım. Ona aşık olacak kadar aptal bir olduğumu söyledim. O da kalkıp yüzüme bir tokat attı ve bana şey dedi...Zam...>>

<<Zampara>>

<<Onun bana bunu söylemeye hakkı var mı? Ya kendisi nasıl bir kadın? Vota içer gibi erkeklerle ilişki kuruyor>> Carrie genç adamın bu sözlerine karşı çıkmadı. Casimir sözlerini sürdürüyordu. <<Ben de onu kıskandırmak için... >> Susup suçlu suçlu genç kadına baktı.

<<Önemli değil>> dedi Carrie. <<Ama korkarım işe yaramadı.>>

Casimir somurtur gibi bir ifade takınmıştı. <<Şu geçen gece kulübünde seninle dans eden adamla çıkıyor, biliyorum>>

Carrie başını öne eğerek parmaklarıyla ilgilenmeye başladı. Casimir'in yüzünü görmesini istemiyordu.

Herkes Bonnie ile Neil'in ciddi bir ilişki içinde olduğunu biliyordu anlaşılan. <<Evet>>

Casimir genç kadının yüzündeki mutsuz ifadeye bakarak <<Ona aşık mısın?>> dedi.

Carrie başıyla onayladı.

Şöminede yanan odunları seyrederek aralarında uzun bir sessizlik oldu. Carrie öylesine mutsuzdu ki yaşamının neredeyse bir trajediye konu olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Casimir ile iyi bir çift oluşturlardı doğrusu.

Casimir de aynı şeyleri düşünüyordu kuşkusuz. Birden ayağa kalkarak gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. <<Şu anda bize ne gerek biliyor musun?>>

<<Ne?>>

<Güzel bir Rus votkası>>

Casimir sarhoş olmuştu ve genç kadının elinden de bir şey gelmezdi. Birkaç hafta önce eve bir şişe votka almış ancak o zamandan bu yana şişeye el sürülmemişti. Genç adam onu açıp sonuna kadar içti. Carrie ona katılmadıysa da oturup onu bekledi. Sonunda Casimir sızacak bir duruma geldi ve kanepeye uzanıp horlayarak uyumaya başladı.

Casimir, Bonnie'ye neden aşık olduğunu bir türlü çözemiyordu, ama Carrie onların pek çok ortak noktalarının bulunduğunu görebiliyordu. İkisi de yaşamaktan zevk alan keyifli, enerji dolu insanlardı. Karşı cinse bakış açıları bile benziyordu. Casimir, Bonnie'ye aşık olana kadar kadınları güzel bir oyuncak gibi görürdü. Bonnie'nin erkekler hakkındaki görüşleri biraz daha karmaşık olmakla beraber pek de farklılık göstermiyordu.

Carrie genç adamın üzerini örttükten sonra lambaları kapadı. Casimir kanepede iyice kıvrılmıştı. Ayaklarını uzatmaya kalksa kendini yerde bulabilirdi. Cari gülümseyerek, Casimire bağlanmış olduğunu düşündü. Bonnie'yi kıskandırmak için kendisiyle çıkmasına kızmamıştı. Kaldı ki kendi de bunu hak etmişti. Çünkü o da Casimir'i Neil'in yerini dolduracak biri olarak görmüştü. Yavaşça salondan çıkarken artık gerçek iki dost olduklarına seviniyordu.

O sırada sokak kapısının kilidinde anahtarın döndüğünü duydu. Genç kadının yerinden kımıldamasına fırsat kalmadan kapı açılmıştı. Neil ile Bonnie gülüşerek içeri girdiler. Carrie acı acı birbirlerine ne çok yakışıklılarını düşünmeden edemedi.

Neil'i haftalardır ilk kez görüyordu ve onu kafasından çıkarıp attığını düşünmekle ne denli yanıltılmış olduğunu anlaması zor olmadı. Göz göze geldiklerinde genç kadının kalbi küt küt atmaya başladı.

Güçlkle konuştu. <<İyi bir gece geçirdiniz mi?>>
<<Ya sen canım? Bence sorulması gereken soru bu olmalı?>>

Carrie bir an kendisinin ne halde olduğunu unutmuştu. Öyle ya saçları dağılmış, elbisesinin yakası hafifçe açılmış, eteği buruşmuştu. Eliyle düzeltmeye çalışırken <<Çok iyiydi.>> dedi. <<Casimir ile yemeğe gittik>>

O sırada salondan garip sesler gelmeye başlamıştı.
Neil <<Bu da ne böyle>> diye söyleniyordu.

Bonnie lambayı yakınca Casimir'in uyku sersemi kanepede doğrulmuş Rusça bir takım küfürler savurduğunu duydular. Öyle dağınık bir görünümü vardı ki ona ve Carrie'ye bakan herkes geceyi sevişerek geçirdiklerini düşünmeden geçemezdi.

Neil genç kadının kolunu kavrayarak <<Burada neler oluyor?>> diye sordu.
<<Doğum günümü kutluyorduk>>
Neil Carrie'yi tutarak dikkatle yüzüne baktı.<<Sarhoş musun?>>
Carrie başını kaldırdı. <<Hayır değilim>>
<<Ama arkadaşın sarhoş, sense hırpalanmışa benziyorsun.>>
<<Sandığın gibi bir şey olmadı.>>
<<Ben olabileceklerin en kötüsünü düşünmüştüm.>>
<<Her zaman yaptığın gibi.>>

Birbirlerine bir süre öfke saçan gözlerle bakiştılar. Carrie keşke her karşılaşmamızda böyle kavga etmesek diye geçirdi içinden. Hiçbir konuda uyum sağlayamıyorlardı.

O sırada Bonnie'nin sesi duyuldu. <<Seni aptal>> Dönüp bakınca Casimir'in genç kadına sarılmış bir halde

sallandığını gördüler. <<Hayatımda gördüğüm en kaba adam sensin>>

<<Kaba ne demek? Seni seviyorumun İngilizcesi mi?>>

Bonnie genç adamın kollarından kurtulmaya çalışarak <<Sağmalama>> dedi. <<Dünyadaki tek erkek kalsan yine de seni sevmem>>

Bonnie iel Casimir ağız dalaşı yaparken Neil'in hiç karışmaması Carrie'yi şaşırtmıştı. Ona bakmak için dönünce genç adamın gözlerini kendisine dikmiş olduğunu fark etti. <<İşte ne tür bir adam seçtiğini gör.>>

<<Canım ne isterse onu yaparım>>

<<Müstakbel çocuğunun babası o mu olacak?>>

Carrie öfkeden patlayacak gibiydi. <<Casimir çocukları sever>>

<<Benim sevmediğimi mi söylemek istiyorsun?>>

<<Tek düşüncen onun babalık hakkını almaktır>>

Neil'in yüzünde bir adale seçirmeye başlamıştı. <<Onu en az senin kadar istiyordum>>

<<Onu yitirdikten sonra konuşması kolay>> Genç kadın Neil'i kırmak üzmek istemişti, ancak sözler ağzından çıkar çıkmaz genç adamın yüz ifadesinde meydana gelen değişikliği görünce söylediklerine pişman oldu.

<<Seni sürtük seni...>>

<<Neil canım>> Bonnie 'nin sesi tartışmayı yarıda kesmişti. <<Bu sarhoşu aşağıya indirip bir taksi çağırabilir misin? Yoksa yolunu bulamayacağından eminim.>>

Neil, Bonnie'ye yardıma giderken son kez Carrie'ye zehir gibi bir bakışla baktı. Ardından Casimir'in kolunu boynuna dolayarak kapıya doğru ilerledi.

Bonnie kapıyı açarken, <<Yarın beni ara>> dedi.

Casimir bu sözleri üzerine alınarak <<Elbette canım, seni seviyorum>> diye söylendi.

Bonnie arkalarından kapıyı kapatıp öylece kalakaldı. Yorgun görünüyordu, paltosunu bile çıkarmaya fırsat bulamamıştı. <<Tanrı aşkına ona ne yaptın?>> diye sordu.

Carrie'nin eli ayağı titriyordu. Toparlanmak için duvara yaslanmak zorunda kaldı. <<Neil'i kızdırmak istememiştim, ancak...>>

<<Neil'i sormadım. Casimir'den söz ediyorum. Onu hiç böyle görmemiştim>>

<<Bize almış olduğu votkayı sonuna kadar içmek istedi de...>>

<<Yalnızca onu mu? Oysa tüm barı içmiş gibiydi.>>

Carrie Casimir'in sırrını vermemeye kararlıydı. <<Doğum günümü kutladık>>

Bonnie ayakkabılarını çıkarırken <<Öyle aptalca davranıyor ki>> diye söylendi. Ama Carrie bu sözlerde bir sıcaklık bir sevecenlik sezinlemişti.

<<İyi bir insan ama>>

<<Çocukluktan kurtulursa daha iyi bir insan olabilir. Tanrım ne kadar sıkıldım. Eğer bir kez daha böyle bir kokteyle gidecek olursam sıkıntıdan öleceğim>>

Genç kadın yatak odasına doğru giderken Carrie onu kolundan tutarak <<Geceni mahvettiğim için özür dilerim>> dedi.

Bonnie omuzlarını silktili. <<Senin ne suçun var, parti çok kötüydü.>>

<<Ben Neil'i kastetmiştim>>

Bonnie durup, garip garip baktı ona. <<Neil'e ne olmuş?>>

<<Gitmek zorunda kaldı... Casimir yüzünden... Yoksa daha kalacaktı...>>

<<Hiç önemi yok>>

Carrie şaşırmıştı. <<Önemi yok mu?>>

<<Tabii yok>> dedi Bonnie rahat bir tavırla. <<Bizim zamanımız bol canım>> Ardından odasına girdi.

Carrie'nin boğazına bir yumru tıkanmıştı. Kıskançlık yüreğini bir kurt gibi kemiriyordu.

Sahneye konulan yeni oyunun ilk gecesi yaklaştıkça sinirler iyice geriliyordu. Provalarda kimisi bağırıyor, kimisi sinirden ağlayacak hale geliyordu. Carrie kostüm provası için Mrs. Martinelli'nin yanına indiğinde artık giysilerine mükemmel bir biçimde sığdığını gördü. Bu arada Bonnie sürekli telefonla konuşuyor, son düzenlemelerle ilgileniyor, Gregory ise bir odadan öbürüne gidip gelerek her an her yerde bir sorun çözülemeye uğraşıyordu. Tüm binada en sakın yer Veronica'nın odasıydı. Carrie akşamüstü provalar bittiğinde onun yanına gidip konuşmaktan her zaman huzur duyardı. Carrie o gün yine ona uğramıştı. <<Bugünkü provayı izledin mi?>> diye sordu.

<<Hayır, dersim vardı. Nasıl geçti?>>

<<Gregory'e yakında kalp krizi gelmezse hiç şaşırmam>>

<<Çok çabuk telaşa kapılıyor, kendisine bir asistan gerektiğini söyledim ona. Ancak beni dinlemiyor.>>

Carrie bunu başıyla onaylayarak oturduğu iskemleye biraz daha yerleşti.

Veronica masada duran gazeteyi genç kadına uzatarak, <<Bunu gördün mü?>> dedi.

Carrie açık duran sayfadaki dedikodu sütununa bakınca Bonnie ile Neil'in bir partiden ayrılırken çekilmiş resmini gördü. Altında da yazısı vardı. 'Sosyetenin ünlülerinden Bonnie Devit Hughes ,yine ünlü bekar milyonerlerden Neil Taylor ile her yerde birlikte görünüyor. Ufukta bir evlilik görüldüğü söylentileri...>>

Carrie gazeteyi Veronica'ya uzattı. Genç kadın <<Doğru mu yazılanlar?>> diye sordu.

<<Öyle sanırım>>

Carrie gerçekten de çok mutsuzdu. Ve bunun nedeni yitirdiği bebekten çok Neil'di. Oyunun galası yapıldıktan sonra Bonnie'ye söyleyip artık kendine başka bir daire aramaya başlamaya karar vermişti.

Veronica <<O partide ben de vardım>> diye söze başladı. <<Neil ile Bonnie'nin birbirlerine bir damlacık bile aşık olmadıklarından eminim>>

<< Öyle mi dersin?>>

<<Çok iyi iki dost olduklarını söyleyebilirim. Ama aşık değiller.>>

<<Bonnie bana mükemmel anlaştıklarını söylemişti.>>

<<Peki sence bunun anlamı nedir?>>

Carrie Veronica'nın sesinde alaylı bir ifade sezinlemişti. Şaşıracak baktı. <<Bilmiyorum>>

Veronica öne doğru eğildi. <<Neen gidip Neil'le konuşmuyorsun. Ona duygularını açıklarsan belki bu saçmalığa bir son verebilirsin.>>

<<Ama... anlayacağını sanmıyorum>>

<<Neyi anlayacağını?>>

Carrie sözlerini özenle seçmeye çalışıyordu. <<Bebek hakkındaki duygularımı. Ona bir şey ifade etmiyordu da.>>

<<Yani sence çocuğuna hiç üzülmeyi mi?>>

<<Hayır>>

Veronica bir an sessiz kaldı. <<Onu seviyor musun Carrie?>>

<<Evet>>

Sonunda Veronica kararlı bir sesle konuştu. <<Peki o zaman neden onun elinden kaçıp gitmesine izin veriyorsun?>>

Carrie <<Ama o özgür bir adam>> diye karşı çıktı. <<Bonnie'yle çıkmasını engelleyemem ki>>

<<Bir zamanlar ben de birini sevmiştim ve yitirdim>>

Carrie onun yüzüne baktığında şu an hissettiği acıyı gözlerindeki ifadeden anladı. <<Özür dilerim...

bilmiyordum>>

<<Ama ben onu bir başka kadın yüzünden değil, kanser yüzünden yitirdim. Bence kadından beter bir şeydi. Daima aramızda üçüncü kişiydi sanki. Bir an için olsun onu unutmak mümkün değildi. Ancak yine de savaştım. Ona baktım, elimden geleni yaptım. Öldüğünde doktorlar Maurice'nin beklenenden çok daha fazla yaşamış olduğunu söylediler>>

<<Maurice mi?>> Genç kadın irkilmmişti.

<<Evet>> Veronica acı acı gülümsemişti. <<Maurice de Launay benim sevgilimdi.>>

Carrie, <<Hiç bilmiyordum>> diye fısıldadı. Maurice de Launay gelmiş geçmiş en ünlü baletlerden biriydi. Ve dans dünyasında bir çığır açmayı başarmıştı. Carrie, Veronica'nın onunla dans ettiğini biliyordu ama ilişkileri olduğu bir an bile aklından geçmemişti. Genç adam evliydi ve mesleğinin doruğundayken sahnelerden ayrılmıştı.

<<Otuz beş yaşındaydı.>> diye sürdürdü konuşmayı Veronica. <<Ölmek için çok gençti. Yıllardır karısından ayrı yaşıyordu. Hasta olduğunu öğrenince bana geldi. Ben de onu basından, çevreden gizledi. Carrie, onun yaşamasını ne kadar istediğimi bilemezsin. Onun yerine soluk almam mümkün olsa bunu seve seve yapabilirdim.>><<İşte bunun için Neil konusunda mücadele etmeni istiyorum>>

<<Ya mesleğim?>> Carrie'nin aklı iyice karışmıştı. <<İkisi birlikte yürümez ki>>

<<Eğer duygusal yaşantın boş olursa, mesleğin de boş olacaktır. Bunu Maurice öldükten sonra anladım. İşte bu yüzden sevdiğin adamdan vazgeçmene karşı çıkıyorum.>> Gazeteyi alıp yırttı, kağıt parçalarını çöpe attı. <<Ve bu saçmalıklara da inanmıyorum.>>

<<Ona... ona ne diyeceğimi bilemem>> dedi Carrie kararsızlıkla. <<Sanırım benden nefret ediyor>>

Veronica bir an genç kadını süzdü. <<Neden kendi koreografini yaptın?>>

<<Bana acımı dans ederek dışarı vurmamı söylemiştin. Balenin anlamı bu.>>

<< Peki çocuğun ölümünden neden babayı sorumlu tuttuğunu hiç düşündün mü?>>

Carrie dudaklarını ısırды. <<Bilmem... bana iyi bir öykü olur gibi geldi.>>

<<Evet. Son sahneyi oynarken Casimir'e nefretle yaklaşıyorsun. Hırsın, kızgınlığın her halinden anlaşılıyor.>>

<<Acı çekiyorum>>

<<Ama hırsın, öfken acını gölgeliyor. Öfke bölümünü daha iyi oynuyorsun>>

<<Ama babası bunu hak ediyor. Çünkü çocuğu o öldürdü.>>

<<Ve rolün, gerçek yaşamını simgeliyor>>

<<Hayır!> diye bağırdı Carrie. <<Neil'in bununla ilgisi yok>>

<<Yok mu?>>

<<Yok. O gün gelmişti ama... Yani bilinçaltında Neil'i suçladığımı mı söylemek istiyorsun?>>

<<Belki. Belki de ona ihtiyacın olduğunda yanında olmadığı için suçluyorsun>>

<<Ama onu yanımda istemedim... >> diye karşı çıkacak olursa da bir an düşününce hastanede gözlerini açar açmaz Neil'i görür gibi olduğunu anımsadı. Evet, Veronica haklıydı. Neil'i yanında istemişti, aramıştı. O gece...

Veronica <<İstedin kuşkusuz. Çocuğunun babasıydı ve orada bulunmasını istemen için her türlü neden vardı.>> Carrie'nin ellerini avuçlarına aldı. <<O senden nefret etmiyor yavrucuğum. Tersine seni sevdiğinden eminim. Neden suçlandığını bilmediği bir davada onu mahkum ediyorsun. Onu suçlamaktan ve cezalandırmaktan vazgeç. Yoksa onu tümüyle yitireceksin.>>

Sonunda gala gelip çatmıştı. Bu arada son dakikada bir sürü aksilik de çıktı doğal olarak. Dansçılardan biri hastalandı, yerine çok heyecanlı bir dublör geçirildi... kostümlerden biri askıdan indirilirken yırtıldı... Telefonlar sürekli çalıyor, bir kargaşalıktır sürüp gidiyordu. Carrie sabah Casimir ile birlikte bir televizyon programının çekiminde bulunmuştu, öğleden sonraysa basın toplantısı yapılacaktı. Carrie kendine ayıracak birkaç dakika bile bulamamıştı o gün. Televizyon çekiminden sonra eve gidip San Francisco'dan gelen ailesini bekleyecekti. Oysa havanın bozuk oluşu nedeniyle uçak rötar yapmıştı. En iyi olasılıkla oyun saatinde burada olacaktı. Genç kadın evde yalnız kalmaktansa oyunun sahneleneceği salona gitmeyi kararlaştırdı. Bu saatte orada kapıcı ve teknisyenler dışında kimse olmazdı.

Salon karanlık ve sessizdi. Carrie'nin adımları bu sessizlikte dev yankılar yaratıyordu. Perde henüz inmemişti, dekor loş ışıklar altında hayal meyal seçiliyordu. Bu ilk sahnenin dekoruydu. Penceresinde mavi perdeler bulunan sıradan ve rahat bir mutfak hazırlanmıştı. Duvardaki çengellere tencere ve tavalar asılmış, tahta masanın yanına yine tahtadan yapılmış bir beşik yerleştirilmişti.

Carrie sahnede ilerleyerek eşyalara tek tek dokundu. Sonra yüzünü izleyicilerin oturacağı salona çevirdi. Balkonların üzerinden büyük avizeler sarkıyordu. Burası çift balkonu olan büyük bir tiyatro salonuydu. Carrie koltuk bileti alacak parası olmayanların en üst balkondan oyunu nasıl izleyebildiğini oldum olası merak ederdi. Bu nedenle hareketlerinin belirgin olmasına dikkat ediyordu, ancak yüz ifadesinin seçilemeyeceği kuşkusuzdu.

Salon öylesine sessizdi ki iğne atılsa duyulacaktı. Sahnenin ortasına gelerek bir bale figürü yaptı. Ardından durup kendi ayak sesini dinledi. Sonra teker teker ilk sahnenin figürlerini tekrarlamaya başladı.

Müziği ta içinde duyabiliyordu. Gitgide hızlanarak dans etmeye başladı.

Birden bir alkış sesi duyuldu. Ses, bomboş salonda çınlıyordu. Genç kadın karanlıktan kimseyi göremiyordu. Öne çıkarak <<Kim var orada?>> diye seslendi.

<<Gregory>>

<<Yaa>> Rahatlamış gibiydi. <<Beni biraz korkuttun>> Şimdi karanlıkta onun beşinci sırada oturduğunu görebiliyordu. <<Nasıldım?>>

<<Bu oyun klasiklerin arasına girecektir, eminim>>

<<Ne zamandan beri bu denli iyimser oldun?>>

Gregory ciddi bir sesle yanıtladı. <<Sen aramıza dönmeye karar verdiğinden beri>>

<<Çok özür dilerim>> genç kadın gruptan ayrılırken onu ne denli düş kırıklığına uğratmış olduğunu biliyordu. Ama Gregory bunu bir gün olsun yüzüne vurmamış, tersine dönüşünü yine dostça karşılayarak sevincini belli etmişti.

Gregory alaycı bir tavırla <<Bak kızım sana ikinci bir şans daha tanıyorum.>>dedi.

Carrie güldü. <<Sağ ol, elimden geleni yapacağım ben de.>>

Gregory ayağa kalkarak. <<Ama bana söz vereceksin olur mu?>>

<<Tabi>>

<<Artık erkek yok. Erkeklerin neye yaradığını biliyorsun.>>

<<Konsantrasyonu bozuyorlar>> diye tamamladı Carrie onun yerine.

<<Güzel, ne demek istediğimi anlamışsın. Haydi sonra görüşürüz>>

Carrie , Greory'nin uzaklaşmasını izlerken bir yandan da adamın sözlerindeki gerçek payının ne denli büyük olduğunu düşünüyordu. Konsantrasyonunu çok kolay yitiriyordu ve dans ederken Neil'i aklına getirmemek için kendini zorluyordu.

Veronica'yla yaptığı konuşmayı binlerce kez kafasında yineleyip durmuştu. Ta ki aklı iyice karışana değin.

Neil'in her girişimini olumsuz karşılayarak onu çıkış yolu göstermediğini pekala biliyordu. Genç adamın kendisi üzerinde hak iddia etmesinden korktuğu için bebek konusunu ondan gizlemeye özen göstermişti. Bebeği yitirdikten sonra bile Neil'e yalan söylemeyi sürdürmüştü, genç adamı kırmak, incitmek için elinden geleni yapmıştı. Nefret aşkın bir başka biçimidir derlerdi, ama Carrie o güne kadar buna inanmamıştı. Artık Neil'e karşı doğal davranamayacak kadar yıpranmıştı. Onun her davranışına ters tepki gösteriyordu.

Evet, Neil'i suçluyordu. Takınmış olduğu soğuk, sert maskeyi kırıp ardındaki benliğini göremediği için... Oysa şimdi, geçmişi düşününce, genç adamın kendisine yaklaşmak için he yolu denediğini anlıyordu. Şimdi Neil teselliye Bonnie'de arıyorsa bunun sorumlusu Carrie'nin ta kendisiydi. Veronica onların birbirlerine aşık olamadıklarını söylüyordu ama kendisi bu kanıda değildi. Ve Bonnie'nin bu konuda yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu.

<<Uyan artık canım>>

Carrie gözlerini açtığında Bonnie'nin kendisini dürtmekte olduğunu gördü. <<Saat kaç?>>

<<Oyuna iki saat kaldı. Seni her yerde aradık.>>

<<Annemle babamlar geldi mi?>>

<<Hayır. Haydi kalk ve toparlan>>

Carrie doğrulup gözlerini ovuşturdu. <<Hiç bu kadar uyuyacağımı tahmin etmemiştim>>

<<Demek ihtiyacın varmış>> Bonnie tuvalet masasının taburesine oturarak çantasından bir kağıt mendil çıkardı. Hafifçe burnunu çekiyordu.

Carrie bacaklarını kanepeden aşağı sallandırarak gerindi. <<İyice uyuşmuşum>> Ardından arkadaşının hafifçe hıçkırarak içini çektiğini duyunca gözlerine inanamayarak Bonnie'ye baktı. <<Tanrı aşkına neyin var?>>

<<Ben... şey, doğrusunu istersen çok mutsuzum>> Genç kadın burnunu silerken Carrie'ye bakıp gülümsemeye çalıştı. <<Üstelik makyajım da bozulacak>> Bonnie siyah uzun bir gece elbisesi giymişti. Carrie oyundan sonra yakındaki bir otelde kokteyl parti verileceğini hatırladı. Kendisi de mavi ipekli elbisesini getirmişti yanında.

Carrie kuşkuyla <<Neil mi?>> diye sordu.

<<Hayır, Casimir. Tanrım o adam için ağlayabildiğime şaşıyorum.>> Bir başka kağıt mendil alarak gözlerini kurulamaya başladı. <<Onun yüzünden rimellerim akıyor>>

Carrie endişeyle arkadaşına bakıyordu. <<Ne olmuş Casimir'e? Sakatlandı mı? Yoksa bu gece dans edemeyecek mi?>>

<<Elbette dans edecek, neden etmesin?>>

<<Öyleyse neden...>> Carrie birden sustu. Şaşkın bir halde kalakalmıştı.

<<Evet>> diye itiraf etti Bonnie. <<O kaba, ukala, kadın avcısı adama aşık oldum...>>

<<Ama ben sanıyordum ki... yani sen demiştin ki... Neil...>>

<<Biz yalnızca arkadaşız>>

<<Ama...>>

<<Sana çok önce söylemeyi istedim ama Neil bana söz verdirdi. Şimdi senin hiç aldırmadığını görünce artık fark etmez diye düşündüm.>>

Carrie'nin şaşkınlığı geçmemişti. <<Ona ne konuda söz vermiştin?>>

<<Sana onunla sadece arkadaş olduğumuzu söylemeyecektim>>

<<Peki ama neden?>>

Bu kez şaşıрма sırası Bonnie'ye gelmişti. <<Neil'in bebek olayına çok üzüldüğünü bilmiyor musun?>>

<<Ama o seni seviyor>> Bonnie karşılık olarak olumsuz anlamda başını sallayınca Carrie, <<değil mi?>> diye sordu. <<Yani sen ve Neil hiçbir zaman... sen hiç Neil'den hoşlanmadın mı?>>

Bonnie hüzünlü bir bakışla <<Mükemmel bir erkek o. Elbette başlangıçta kendisinden çok hoşlanmıştım. Hangi kadın hoşlanmaz ki?>>

Carrie bu kez sözlerini çok dikkatli seçerek sürdürdü konuşmayı, <<Ona aşık olmadığından emin misin?>>

<<Asla. Benimki geçici bir ilgiydi. Ve bana senin hakkındaki duygularını anlatınca o da kalmadı tabii.>>

Carrie oturduğu yerde kımıldamaya korkar gibiydi. Arkadaşının her sözü, üzerinden büyük bir yükü kaldırıyordu sanki. <<Benim hakkımdaki duyguları mı?>>

<<Neil seni deli gibi seviyor. Sen Rockaways'e gittiğinde dayanamayıp bana açıldı. Onunla ilişki kurmayı istediğimi senden gizlemeyeceğim. Ancak o, sana yakın olabilmek için benimle birlikte olduğunu söyledi. Seni kıskandırmayı istiyordu. İşin aslı bu işte.>> Bonnie bir kahkaha attı. <<Ancak ona bunun pek yararı olmadığını, onunla hiç ilgilenmediğini söyledim. O ise bu konuda ısrar etmeyi sürdürdü.>>

Carrie umursamaz tavırlarının böylesine gerçek gibi görüldüğüne inanamıyordu. Demek herkesi kandırmayı başarmıştı. Bonnie'yi bile. <<İnanamıyorum>> diye fısıldadı.

Bonnie ona doğru eğilerek <<Bak Neil'i çok beğeniyorum. O gerçek bir erkek ve böylesi bugünlerde az bulunur.>>

<<Benimle ilgilenmiyor>> diye diretti Carrie. <<Florida'da onu aldattığım için gururu kırıldı. Ona bebek konusunda da yalan söyledim>>

<<Onu çok kırdığın gerçek, ama yine de tek istediği sensin>>

Carrie akıllı karmakarışık olmuş bir halde, parmaklarıyla oynuyordu. <<İstemek yeterli değildir.>>

<<Cinselliğin ilişkideki rolünü küçümseme Carrie. Ortada sürüyle platonik ilişki var, ama arzulu, coşkulu ilişkiler bence daha değerli. Örneğin Casimir'i ele alalım... >> Bonnie yeniden ağlamaya başlamıştı.

<<Tanrım şu halime bak. Onu ne zaman düşünsem deliler gibi ağlıyorum>>

<<Peki ama neden ağlıyorsun?>> Genç kadın Casimir'in Bonnie'ye nasıl yaklaşmaya çalıştığını çok iyi hatırlıyordu.

<<Çünkü hiç de bana uygun bir tip değil. İlk kocam Mark'ı hatırlatıyor, ona benziyor. Hep aynı tür erkeklere mi aşık olacağım ben?>>

<<Senin Mark'la anlaşılamadığını sanıyordum>>

<<Anlaşılamıyorduk. Benimkisi bir çocukluk aşkıydı ama evlilikten umutluydum. Biraz idealisttim o zamanlar. Ama Mark tüm hayallerimi yıktı.>> Genç kadın acı acı omuzlarını silktiler. <<Evlendiğimiz gece bir başka kadınla çıktı gitti.>>

Carrie öyle şaşırılmıştı ki güğlkle yutkundu. <<Hiç söz etmemiştin>>

<<Kimseye söz etmedim. Bir kadının bunu anlatmaktan hoşlanacağını sanmıyorsun ya?>>

<<ve Casimir'in de aynı şeyi yapacağından kuşkulanıyorsun öyle mi?>>

Bonnie gülümsemeye çalıştı. <<Pek temiz bir sicili yok onun da.>>

<<Ama seni seviyor>>

Bonnie alayla, <<Evet öyle söylüyor>> dedi.

<<Seni etkileyebilmek için elinden geleni yaptı zavalılık, bir amuda kalkmadığı kaldı. Doğum günümde de üzüntüsünden öylesine içip sarhoş olmuştu ki... >>

<<Onunla uzun süreli bir ilişki kurabileceğimizi düşünmüyorsun ya?>>

Carrie arkadaşına gülümsedi. <<Denemenin bence zararı olmaz>>

Bonnie şaşkınlıkla ona baktı. <<Yani evlenmemizi mi öneriyorsun?>>

<<Belki ikinizin de ciddi kararlar alma zamanınız gelmiştir artık>>

Bonnie sinirli bir biçimde güldü. <<Düşünmek bile beni ürkütüyor>>

Bu sırada kapı vuruldu. Gelen dansçılardan biriydi. <<Carrie, Gregory seni görmek istiyor>>

<<Şimdi geliyorum>>

Kapı kapanınca Bonnie ayağa kalkıp elbisesini düzeltti. <<Neil konusunda seni aldattığımız için beni bağışla. Ama anlaşılan zaten pek önemi yokmuş>>

Carrie acı bir biçimde gülümsedi. <<Önemi yok mu? Ben ona aşığım Bonnie. Ve bu ta başından beri öyleydi.>>

Bonnie duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı ona. <<Şaka mı ediyorsun? Öyleyse ... sana çok acı çekirtmiş olmalıyız>>

<<Evet,bu, yılın özdeyişi olarak tarihe geçebilir>>

<<Ahh, Carrie , çok özür dilerim. Ama o da seni seviyor, eminim, çünkü.... >>

Yeniden kapıya vurulmuştu. <<Carrie , Gregory hemen seni görmek istiyor>>

Carrie <<Geliyorum>> diye seslenerek kapıya doğru ilerledi.

Bonnie Carrie'yi kolundan tutarak <<Lütfen konuştuklarımızı oyunun sonuna değin düşünmemeye çalış. Yoksa...>>

<<Konsantrasyonumu yitiririm. Biliyorum>>

Carrie bundan sonraki üç saat boyunca bale dışında bir şey düşünecek halde değildi. Çok uzun zamandır böylesine rahat ve huzurlu bir şekilde dans etmemiştir. Eğer Bonnie gerçeği söylememiş olsaydı, Carrie asla Veronica'nın sözlerine dayanarak Neil'i onun elinden almaya kalkışmazdı. Oysa şimdi üzerinden tonlarca ağırlık kalkmışçasına özgür hissediyordu kendini. Bonnie'nin söz sözleri yüreğini umutla doldurmuştu. Çünkü uzun zamandır Neil'in kendisiyle ilgilenmediğini sanıyordu. Ve gelecekle ilgili hayaller kurmaktan bile çekiniyordu artık. Şimdi her şey değişmişti. Yeniden hayata dönüp umutlanmaya başlamıştı. Ancak bu gece dans etmek zorundaydı, mutluluk bile bunu engellememeliydi. Yine de Neil'in salonda bulunduğundan emindi ve bazı anlar yalnızca onun için dans etti Carrie.

İlk iki sahne rahat oynanmıştı. Şimdi sıra üçüncü ve sonuncu bölümdeydi. Genç kadın kuliste bir bardak su içerek sırasını bekliyordu.

Omzuna dokunan bir elin teması ile döndü. Karşısında Casimir duruyordu. <<Hazır mısın?>> O da Carrie gibi koyu renk bir kostüm giymişti. Durduğu yerde kaslarını yumuşatmaya çalışıyordu.

Carrie, <<Ne o bacağı mı kırdın?>> diye takıldı ona.

Casimir ise genç kadının saçlarını okşayarak, <<Haydi sahneye çık ve onlara dans etmenin ne olduğunu göster>> dedi.

Carrie yavaşça <<Bonnie bugün bana bir itirafta bulundu.>> dedi.

Casimir birden içinde bulunduğu gevşeklikten sıyrılarak <<Hangi konuda?>> diye sordu jerakla.

<<Seninle ilgili bir konuda>> Gülümsedi Carrie. <<Sana aşık olduğunu söyledi>>

Casimir'in yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. <<Canım>> diyerek genç kadını kollarına alıp, havalara kaldırdı. Ancak fazla bir şeykonuşmalarına fırsat kalmadan sahne görevlisi yanlarında belirivermişti. <<Miss Moore? Sıranız geldi.>> Carrie sahne girişine doğru ilerleyerek davulun sesini beklemeye başlandı. Bu sahne, o güne değin oynadığı en önemli sahne olacaktı.

O gece Casimir ile Carrie olağanüstü bir oyun çıkardılar. İkisi de rahatlamamanın verdiği huzurla her adımın, her duygunun hakkını veriyorlardı.

Finalde onlar kucaklaşırken perde ağır ağır inmeye başlamıştı. Gregory sahnenin kenarından zafer işaretleri yapıyor, veronica beğeniyle başını iki yana sallıyordu. Casimir yavaşça Carrie'nin sırtına vurdu. Ardından el ele tutuşarak perdenin yeniden açılmasını beklediler. İzleyiciler ayağa kalkmış coşkuyla alkışlıyorlardı. Carrie sahneye atılan çiçeklerden birini alarak gülümsedi. Ancak yine ürperim titremeye başlamıştı. Bu başarı anı kendisini ürkütüyordu. Elindeki çiçekle eğilip reverans yaptı.

Casimir onu ayağa kaldırırken <<Tebrikler>> diye fısıldadı. Carrie kollarını onun boynuna dolayarak dudaklarından öptü. Casimir olmasa kendi dansının bir anlamı olamazdı, bunun bilincindeydi genç kadın. Sonra el ele selam verdiler. Genç adam da en az Carrie kadar olağanüstü bir oyun çıkarmıştı.

Perde son kez indiğinde sahne arkası sevinç içindeki dansçılarla doluydu. Carrie kimini kutladı, kimine teşekkür etti. Tek başına hiçbir şeyin başarılamayacağını bilirdi. Herkes de kendisini son sahnedeki başarısından dolayı kutluyordu. Carrie yavaşça kalabalıktan sıyrılarak soyunma odasına gitti. Şu sırada dansçıların hepsi partiye hazırlanmakla meşguldüler. Ve soyunma odalarına kimse giremezdi. Yalnız Veronica, Carrie'yi kutlamaya gelmişti.

Carrie otele geldiğinde partinin çoktan başlamış olduğunu ve canlılıkla, neşeye sürdüğünü gördü. Partinin düzenlendiği salon bale motifleriyle süslenmişti. Örneğin avizelerden birine bale ayakkabıları asılmış, soğuk mezeleri durduğu masaya balerin biçiminde buzdan bir heykel yerleştirilmişti. Duvar da son oyunun büyük bir afişi asılıydı. Bu Carrie ile Casimir'in birlikte oynadığı bir sahneden alınma tam boy bir fotoğraftı.

Genç kadın bir an konuklara bakarak kapıda durdu. Üzerindeki ipek giysi tek omzunu açıkta bırakıyordu. Ayağında gümüş rengi yüksek topuklu sandaletler vardı. Önceleri kimse ona bakmadığından olacak yalnız kaldıysa da fark edilmesi uzun sürmedi. Çevresi bir anda hayranlarıyla kuşatıldı. Gülümseyerek kalabalığın arasında kendine bir yol açmaya çalıştı. Amacı ailesini bulmaktı. Oyuna zamanında gelip gelmediklerini bile bilmiyordu. Oysa birden Leona Sole'la yüz yüze geliverdi. Genç kadın uçuk mavi şifon bir elbise giymiş, tüm güzelliğiyle karşındaydı.

<<Miss Moore, her zamanki gibi göz kamaştırıcıydınız>>

<<Sağ olun>> Carrie kibar davranmaya çalışıyordu, ama gözleri Leona'nın ardındaki kalabalıktaydı.

<<Neil'le ben bir loca bulabildiğimiz için kendimizi şanslı sayıyoruz>>

Neil adı Carrie'yi dalgınlığından kurtardı. <<Neil sizinle miydi?>> Nedense onun galaya Bonnie ile geldiğini düşünmüştü.

<<New York'a geldiğim zamanlar daima benimle birlikte olur>> diye açıkladı genç kadın.

Carrie, Leona'nın gözlerinin içine baktı. <<Yaa, öyle mi?>> diye sordu. Tüm sevinci yavaş yavaş uçup gidiyordu.

<<Öyle değil mi canım?>> dedi Leona. Kendilerine doğru ilerlemekte olan genç adama bakarak konuşmuştu. Neil gelip yanlarında durdu.

<<Ne öyle değil mi?>>

<<New York'a geldiğimde benimle birlikte değil misin?>>

Neil genç kadına yanıt vermeden Carrie'ye baktı. <<Olağanüstü dans ediyorsunuz>> Sesi buz gibiydi.

Carrie soluğunu tutarak ona baktı. Kızdıracak ne yapmıştı ki?

Leona kolunu Neil'in koluna yaslayarak, <<Partneriniz için de aynı şeyi söylemeliyiz>> dedi. <<Bir nişandan söz edebilir miyiz Miss Moore?>>

<<Nişan mı?>> Carrie şaşkındı.

Leona alaycı bir tavırla <<Öpüşmenizden söz ediyorum Miss Moore>> dedi. <<O da başlıbaşına bir gösteriydi>>

Carrie Neil'e kaçamak bir bakışla baktıktan sonra <<Sevincimi göstermek içindi yalnızca>> dedi. Neil anlamamış mıydı yoksa? O öpüşmenin dostluktan öte bir anlamı yoktu ki...

Leona bir kahkaha attı. <<Ben de bundan sonra sevincimi böyle göstereceğim. Sen ne dersin hayatım?>>

Carrie genç adamdan gelecek yanıtın kırıcı olacağını biliyordu. Ancak korkuyla sinip beklerken Gregory'nin sesi onu bu güç durumdan kurtardı. <<Carrie neredesin? Her yerde seni aradım. Gel, seninle tanışmak isteyen bir sürü insan var burada.>> Neil ile Leona'ya şöyle bir bakarak genç kadının bileğini kavradı. <<Carrie'yi biraz yanınızdan uzaklaştırmamın sakıncası yok ya?>>

<<Yok tabii>> Genç adamın sesi soğuk çıkmıştı <<Buyurun sizindir>> dedikten sonra arkasını dönerek kalabalığa karıştı. Giderken kolunu Leona'nın beline dolamıştı.

Carrie yüreği burkulmuş bir halde, çaresiz Gregory'i izledi. Tüm coşkusu, sevinci bir anda yok olmuş, yeniden zifiri bir karanlığa gömülmüşçesine umutsuzluğa kapılmıştı. Gregory genç kadını bale gruplarını finanse eden işadamlarının yanına götürdü. Gala gecelerinde hepsi birbirlerinin oyunlarını izlemeye giderlerdi, bu doğaldı. Carrie, sanki kafasındaki tek şey oyunun başarısıymış gibi davranmaya çalışarak onlarla tanıştı, el sıkıştı ve onlara gülümsedi.

<<harikaydınız Miss Moore>>

<<Gerçek bir sanatçı>>

<<Sizi izlemek büyük bir zevkti>>

<<Bir başka oyun daha tasarlıyor musunuz?>>

Carrie tüm iltifatlara karşılık vermeye, yöneltilen soruları yanıtlamaya çalışıyordu. Ancak şu sıra tek istediği şey, bir an önce kalabalıktan sıyrılıp bir köşeye saklanmaktı. Nasıl da Bonnie'nin sözleriyle umutlanacak

kadar aptallık etmişti. Neil kendisini sevmiyordu, tersine... Üstelik Carrie, davranışlarıyla, tutumuyla genç adamı Bonnie'ye değil Leona'nın kollarına itmişti anlaşılır. Neil'e zamanında söyledikleri aklına geldikçe kendinden başka suçlayacak kimsenin olmadığını anlamak güç değildi. Gece kulübünde karşılaştıklarında genç adama eblenmeyi ve çocuk sahibi olmayı istemediğini söylememiş miydi? Öyleyse şimdi Neil'in bu ters davranışlarına neden üzülüyordu?

Carrie kalabalıktan sıyrılıp koridora çıktığında iyice çökmüş bir haldeydi. Birden karşısında çevrenin farkında olmadan birbirlerine sımsıkı sarılmış öpüşen bir çift çıktı. Dikkat edince bunların Bonnie ile Casimir olduğunu fark etti. Bunca tatsız işin arasında hiç değilse bu, sevinilecek bir olaydı.

<<Carrie, seni arayıp durduk, neredesin?>>

<<Anne>> Carrie annesinin kollarına atıldı. <<Ne oldu? Oyuna yetişebildiniz mi?>>

<<Bir harikaydın canım. Oyun da öyle.>>

<<Yetişebilmenize sevindim. İçerideki insanlarla tanışmak istiyor musunuz?>>

<<Elbette>> dedi babası. <<Haydi girelim>>

Carrie annesiyle babasını grubun tüm üyeleriyle tanıştırdı. Şampanyalarını içerlerken genç kadın onların da yorgun olabileceklerini düşünerek çıkmalarını önerdi. <<Benimle eve geliyorsunuz değil mi?>>

<<Hayır>> dedi Elizabeth <<Otelde kalacağız>>

<<Ama neden?>>

Bu kez babası söze karıştı. <<Farzet ki, ikinci balayımızı yaşamak istiyoruz>>

O sırada Elizabeth birini görmüştü. <<Neil seni gördüğüme çok sevindim>>

Genç adam eğilip Carrie'nin annesini yanağından öptü. Ardondan Carrie'yle hiç ilgilenmeden babasıyla sohbe başladı. Elizabeth <<Yalnız mı geldin?>> diye sordu.

Neil bir arkadaşı ve onun ailesiyle birlikte geldiğini, ancak onların uçağa yetişmek için erken ayrıldıklarını açıkladı.

<<New York'tan ayrılmadan seni görebilecek miyiz?>>

Neil <<Tabii, sevinirim>> diyerek cebinden kartını çıkardı. <<Adresimi ve telefonumu vereyim>>

Onlar konuşurken Carrie'ye de sigara içmek düşmüştü. Bir yandan da Neil'in ailesine samimi olmaya hiçbir hakkının bulunmadığını düşünüyordu. Genç adam onunla vedalaşırken ancak belli belirsiz başını sallamakla yetinmişti. Genç kadın o gittikten sonra çevresine bakındı. Derin derin içini çektiğinde annesiyle babasının bakışlarının farkında bile olmadı. Elizabeth ile Joshua birbirlerine anlamlı anlamlı baktıktan sonra babası izin isteyerek yanlarından ayrıldı. Annesi de onu beklemek için koridora çıkmalarını önerdi.

<<Neil ile aranızda ne oldu?>>

<<Hiçbir şey>>

Elizabeth yumuşak bir sesle <<<Biz bebek konusunu biliyoruz>> deyiverdi birdenbire.

Carrie kulaklarına inanamıyordu. <<Julie mi söyledi?>> diye fısıldadı.

<<Hayır canım, Neil söyledi.>>

Carrie <<Tanrım>> diyerek yüzünü elleriyle örttü.

Annesi sırtını okşayarak << Üzülme canım, babanla benim için sandığın gibi bir yıkım olmadı.>> dedi.

Carrie ellerini iki yana açarak <<Bağışlayın. Bir hata yaptım, aptallık ettim>>

<<Herkes hata yapar, üzülme. Ama bize güvenmiş olmanı isterdik. Bebeği yitirdiğinde yanında olurdum. Çektiğin acıyı anlayabiliyorum>>

<<Nasıl?>>

<<Julie'den önceki hamileliğim düşükle sonuçlanmıştı. Yaşasaydı bir erkek kardeşin olacaktı.>>

<<Ama bize hiç anlatmamıştın>>

<<Bu zevkle anlatılacak bir şey değil ki. Üstelik her düşündüğümde içimden ağlamak geldi. Hiçbir kadın bu tür bir olayı unutamaz ama ne yapalım ki doğanın işi bu>>

<<Bütün suç bendeydi. Yoksa bebek sağlıklıydı>>

<<Aslında seninki sağlıklı bir hamilelik değildi. Bence olaya böyle bakmalısın>>

Carrie içini çekti. <<Size açılmadığım için beni bağışlayın. Güvenmem gerekirdi.>>

Annesi Carrie'nin elini okşadı. <<Biz seni çok seviyoruz ve mutluluğunu istiyoruz. Bu nedenle de Neil konusu üzerinde duruyoruz>>

<<Düşünmeniz gerekmez. Geçici bir ilişkiydi bizimki.>>

<<Kimin açısından?>>

<<Her ikimiz açısından da. Beni sevmiyor, nasıl davrandığını gördünüz>>

<<Carrie biliyor musun sen ona tam bir cehennem azabı çektirdin>> Elizabeth'in sesi yumuşak olmakla beraber, bakışları sözlerindeki kesinliği ortaya koyuyordu.

<<Sanırım ona bebekten söz etmeliydim. Ama işe yaramazdı. Beni sevmiyor ki>>

Elizabeth hayret dolu gözlerle baktı kızına. <<Sen onu seviyor musun?>>

<<Evet. Her şeye rağmen.>>

<<O da seni seviyor canım. Ve anlaşılan bunu ailede bilmeyen bir tek sen kalmışsın. Ve bebeği de seviyordu.>>

Carrie inanmaz gözlerle annesine baktı. <<Anneciğim sen Neil'i pembe gözlüklerin ardından görüyorsun sanırım. Bebeğin sağlığıyla değil babalık hakkıyla ilgileniyordu o. Gurur sorunu yapmıştı o meseleyi>>

Elizabeth kızından biraz uzaklaştı. Yüz ifadesi sertleşmişti. <<Nasıl bu denli kalpsiz olabiliyorsun?>>

<<Kalpsiz mi?>>

<<Hayatımda Neil kadar çocuk isteyen bir erkek görmedim. Bize bebeği yitirdiğini anlatırken ağladı. Anlıyor musun Carrie, bizim salonun ortasında oturup ağladı!>>

ONUNCU BÖLÜM

Carrie, annesiyle babasının kendisini Neil'e gitmeye nasıl ikna ettiklerini bilmiyordu ama bir anda kendini arabanın içinde yola koyulmuş bir halde bulmuştu. Elinde Neil'in babasına verdiği kart vardı. Saat gece yarısına yaklaşıyordu, geçti, ama Elizabeth bunun önemli olmadığını defalarca söylemişti. Genç kadın bir ara yolda arabaya kendi evinin adresini vermeyi düşündüyse de sonra Bonnir ile Casimir'in orada bulunduklarını hatırladı. Onların keyfini bozmaya hakkı yoktu.

Anlaşılan aslının inine gitmek zorundaydı, artık gidecek yeri de bulunmadığına göre bundan kurtuluş yoktu. Dışarıda işleyen trafiğe ve bu saatte bile koşuşturup duran insanlara boş gözlerle baktı. Öyle uzun zamandır New York'da yaşıyordu ki artık kentin gürültüsünü ve hareketliliğini doğal karşılamay başlamıştı. Bu da kentin özelliklerinden biriydi. Böylesi hızlı bir yaşantıya bu denli çabuk alışmış olmasına kendi de şaşıyordu.

Taksilerin fren ve korna sesleri Carrie'yi daldığı düşüncelerden ayırdı. Genç kadın geçtikleri caddelerdeki yapıları incelemeye koyuldu. Neil, Central Park'ın batısında iyi bir mahellede oturuyordu. Carrie'nin bulunduğu taksi bir dizi faytonun yanından geçiyordu. Köşeyi döndükleri zaman görkemli bir binanın önünde durdular. Kapıda üniformalı bir görevli vardı.

Carrie durduklarını fark edince kendine cesaret vermek istercesine derin bir soluk aldı. Şoföre parasını verip taksiden çıktı. Pırl pırl bir geceydi. Ancak genç kadının bunları fark edecek hali yoktu. Neil'in, yukarı çıkmasına izin vereceğinden bile kuşkuluydu. Kendisini görmek bile istemeyeceği daha önce aklına gelmemişti. Kaldı ki kendisini iyi karşılaması için tek bir neden yoktu ortada. Carrie binanın kapısından içeri girerken, şu anda gidebileceği tek yerin bir otel olacağını düşünüyordu.

Bina görevlisi Neil'e telefon edip genç kadına yukarı çıkabileceğini bildirdiğinde Carrie biraz olsun rahatlamış gibiydi. Asansöre girdiğinde yüreği hızla çarpmaya başlamıştı.

Daire kapısının önüne vardığında durakladı. Annesiyle babasının anlattıklarını anımsamaya çalışıyordu. Herkes Neil'in kendisini sevdiğini söylüyordu, ancak kulağıyla duymadan buna inanmak zordu. Çünkü bugüne kadar Neil hep sert ve kötü davranmıştı kendisine. Carrie'yi bu gece buraya getiren Neil'in sevgisi üzerine anlatılanlar değil, genç adamın oturup bebeğin ölümüne ağlamış olmasıydı. Carrie onun acısını anlamadığı için kendini suçluyor ve ondan özür dilemek istiyordu. Annesinin de söylediği gibi kalpsizce davranmıştı.

Sonunda kapıya vurma cesaretini topladığında kapı hemen açıldı. Neil karşıındaydı. Ceketini çıkarmış, gömleğinin üst düğmelerini çözmüştü.

Genç adamın Carrie'ye bakan gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Elinde yarılanmış bir içki bardağı tutuyordu. Parmaklarını dağınık saçlarında geçirerek, <<Ne istiyorsun?>> diye sordu.

Carrie derin derin içini çekti. <<İçeri girebilir miyim?>>

<<Eğer istiyorsan tabii>> Sesi ilgisizdi.

Carrie onu izleyerek büyük bir salona girdi. Yerler beyaz halı kaplı, mobilyalar kahverengi ve siyahtı. Duvarlarda orijinal tablolar ve bir köşede de büyük bir kitaplık bulunuyordu. Duvarlardan biri boydan boya pencereydi. Buradan neredeyse tüm New York'u görmek mümkündü. Genç kadın bu muhteşem manzara karşısında kendini tutamadı.

<<Burasının manzarası ne güzel>>

<<Ben de severim>> dedi Neil soğuk bir sesle. <<İçki ister misin?>>

Carrie paltosunu çıkarıp kanepeye koyarken, hayır anlamında başını salladı. <<Sağ ol, istemem>> Carrie oturup pencerenin yanında durmakta olan Neil'i izlemeye başladı. Acaba yitirdikleri çocuk ona benziyor muydu?

<<Evet>> diye konuştu Neil. <<Buraya gelmenin özel bir nedeni var mı?>>

<<Şey... ben senden özür dilemem gerektiğine inanıyorum>>

<<Hangi konuda?>>

<<Bebek konusunda>> Genç kadın suçluluk duygularını, üzüntüsünü tek tek anlatmayı düşünmüştü ama bu iş çok zor olacağı benziyordu.

Bence konuşulacak bir şey yok. O öldü.>>

<<Sana çok acı sözler söylediğimi, zalimce davrandığımı biliyorum. Ama ne denli üzüldüğünü anlayamamıştım. Yani en az benim kadar acı çektiğini bilemedim.>>

Neil'in dudakları acı bir biçimde kıvrıldı. <<Sağ ol, cömertlik ediyorsun>>

Carrie ondan bu türlü bir davranış bekliyordu ama yine de üzülmekten kendini alamadı.

Kızarak, <<Gerçek duygularımı anlatıyorum sana>> diye çıkıştı.

Neil omuzlarını silkti. <<Bundan eminim, ama biraz geç kalmadın mı? Sözünü ettiğin olay tam yedi ay önce olmuştu, dün değil.>>

Carrie çaresizdi. <<İşimi zorlaştırıyorsun>>

Neil bardağını yanında duran sehpa koydu. <<Neden işini kolaylaştıracak mıyım? Sen benim neler duyduğumu hiç aklına getirdin mi? Aynı gün içinde hem baba olacağımı öğrendim, hem de çocuğumu yitirdiğimi. O gece partide, casimir'den, bana yalan söylemiş olduğunu öğrendim, hemen ardından da Bonnie çocuğu düşürdüğünü söyledi.>>

<<Sana söylemem gerektiğini biliyorum... >>

Genç adam ellerini cebine koydu. <<Neden söylemedin? Bunu hiçbir zaman anlayamadım>>

<<benimle evlenmekte ısrar edeceğinden korkmuştum.>>

<<Evet bunu tahmin etmeliydim. Dans etmeni engelleyecek diye her türlü ilişkiden kaçınıyorsun. Belki de yaptığın doğru çünkü senin ancak sahnedeyken yaşadığını hissediyorum.>>

Carrie kendini savunma gereği duydu. <<Bir sürü dostum var benim>>

<<Dostun. Ben erkeklerle ilişkiden söz ediyorum>>

<<Erkeklerle bir sorunum olduğunu sanmıyorum>>

<<Evet, Casimir'i unutmuşum>>

<<Biz onunla hiç sevgili olmadık>>

<<Yani onunla bile cinsel ilişki kuramadın mı?>>

<<Ne anlatmaya çalışıyorsun?>>

<<İnsanların senin ünlü bir yıldız olmanın yanı sıra doğal gereksinimleri ve duyguları olan etten kemikten yapılma bir kadın olduğunu anlamalarını istemiyorsun. Benimle yatman da ancak bir başkası gibi davranmanla mümkün olabildi.>>

<<Ama ilk kez bir erkekle... >>>

<<Evet ve bunun hiç de önemli bir şey olmadığını kanıtladın>>

Carrie dalgın dalgın pencereden görünen kentin ışıklarına bakarken genç adamın haklı olup olmadığını düşünüyordu. Hayatı boyunca balerinlik maskesinin altına gizlenmişti. Utangaç, çekingen bir insandı. Ailesi ve dansçı arkadaşları dışında kimseyle kolay diyalog kuramadığı gerçektir. Belki de bu nedenle mesleğine böylesine bağlıydı. Kendisini dış dünyaya karşı koruyan bir maske oluşturduğundan... Şimdiye değin dans yeteneğinin Tanrı'nın bir lütfu olduğunu ve geleceğinin dansla bağlantılı bulunduğunu düşünmüştü. Oysa şimdi gerçeklerden ve yaşamdan kaçmanın iyi bir yolu olduğunu görebiliyordu.

Yavaşça pencereden dışarıya bakan Neil'i inceledi. Şu anda kendisine kimse yardım edemezdi. Tek başınaydı. Sahnedeysen nasıl kendine güvenirdi oysa. Şimdi kullanabileceği tek silah sevgisiydi. Bu da hiç kimseye karşı kullanılamazdı. Ancak karşısında duran genç adamı etkileyebilirdi ama onun için bile geç kalmıştı.

Carrie güç almak istercesine yumruklarını sıktı. Duygularını, zaafını açıklamaya kararlıydı. Neil onunla alay etmeye kalkarsa sakın sakın burayı terk etmesi gerekecekti. Kararsızlıkla, korku ve umutsuzluk arasında bocalıyordu. Eğer şimdi burayı terk ederse bu işin bir daha dönüşü olmazdı biliyordu. Neil'i tam anlamıyla yitirirdi ve buna katlanabileceğinden emin değildi.

Carrie ayağa kalktığı anda Neil ona doğru dönerek, <<Gidiyor musun?>> diye sordu.

Tanrım ne kadar güç bir durumdaydı. <<Hayır>>

Genç adamın tek kaşı alayla yukarı kalktı. <<Öyleyse itiraf edeceğin başka günahların da var öyle mi?>>

<<Günah sayılmaz>>

<<Ama itiraf ha? Çok ilginç>>

Carrie dizlerinin titredğini hissediyor, ancak işi biraz daha uzatırsa tüm cesaretini yitirmekten korkuyordu. <<Seni seviyorum>> dedi fısıltıyla.

Derin bir sessizlik oldu. Genç kadın her türlü tepkiyi beklemişti ama Neil'in tepki göstermeyeceğini aklına bile getirmemişti.

Neil sessizliği bölerek sordu, <<Ne dedin?>>

<<Seni seviyorum dedim.>>

<<Öyleyse kanıtla>>

Carrie güçlükle yutkundu. Yavaşça Neil'e doğru ilerlemeye başladı. Halı öylesine yumuşak ve uzun tüylüydü ki topuklarının sesi hiç duyulmuyordu. Birbirlerine yaklaşıırken bakışları kenetlenmiş gibiydi. Carrie onun küçük bir yaklaşımda bulunmasını beklediye de Neil duruşunu bile değiştirmemişti. Bir eli cebindeydi hala. Diğeriyle de bardağını tutuyordu.

Carrie genç adamı arzuladığını ta iliklerinde hissediyordu. Vücudu vücuduna değene kadar yaklaştıktan sonra parmak uçlarında yükselerek dudaklarını Neil'in kılcalıklarına değirdi.

Birkaç dakika boyunca Neil'i öperek uyarmaya çalıştıysa da erkeğin kaskatı durduğunu görerek hafifçe geri çekildi. Gururu kırılmıştı. Genç adam onun gözlerinin içine bakarak <<Çabuk vazgeçiyorsun değil mi?>>

diye sordu.

Öylesine soğuk ve ilgisiz davranıyordu ki genç kadın iyice çaresiz kalmıştı. Ancak kendisini itmediği için biraz olsun umutlanmıştı yine de. Carrie içini çekerek Neil'in gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Parmakları genç adamın göğsüne değdiğinde Neil derin bir iç geçirdi. İsteddiği yanıtı almıştı. Yavaşça gülümsedi kendi kendine ve genç adamın göğsünü okşayarak gömleğini pantolondan kurtardı. Çıplak tenini öpüp okşamaya başladı.

Genç adam birden bardağını elinden bırakıp Carrie'ye sıkı sıkı sarıldı. <<Carrie>> diye fısıldayarak onu dudaklarından öpmeye başladı. Bedenleri birbirine arzuya yapışmış, kenetlenmişti.

Aralarında engel gibi görünen giysileri bir anda yerlere fırlatılmaya başlandı. Genç kadının ipekli elbisesinin üzerinde iç çamaşırları atıldı. Neil, Carrie'yi okşayarak kucakladı ve yerdeki yumuşak halının üzerine uzandılar.

Tek söz söylemeksizin seviştiler. Coşkulu ve arzulu... Sözler yetersiz kalıyordu zaten. Yalnız geçen süreyi kapatmak istercesine aceleciydiler. Neil varlığından emin olmak istercesine genç kadının bedeninin her santimetrekaresine dokunuyor, okşuyor, öpüyordu. Carrie kendini çoktan yitirmiş, arzularının akışına uyuyordu. Sıcak, yumuşak bir boşluğa yuvarlanır gibi bütünleştiler.

Solukları normale döndüğünde Neil genç kadının bedeninin üzerindeydi. Carrie ise onun sırtında parmaklarını gezdiriyordu. Şu anda buraya ilk geldiğindeki kadın değildi sanki. Neil'in kendisine karşı duygularını somut bir biçimde anlamıştı. Bu arada kendi bedeninin gücünü de... Genç adam onu bedeninin her parçasıyla istemiş, arzulamıştı. Gerek çevresinin, gerekse annesiyle babasının söyledikleri doğrulanmıştı. Keşke daha önce bunu anlayabilse ve bunca zamanı boşa geçirmemiş olsaydı. Günler ve aylar gereksiz acılarla harcanmıştı.

Neil yavaşça yuvarlanarak Carrie'nin yanına uzandı. <<Yeniden hamile kalabilirsin>> dedi.

<<Hımm>> Carrie onun omzunu öptü.

<<Pek endişelenmişe benzemiyorsun>> Gözlerinde alaycı bir ifade vardı.

<<Değilim de ondan>>

<<Bir koca ve çocuk istemediğini sanıyordum>>

Carrie gülümseyerek karşılık verdi. <<Yani istersem ikisine de sahip olabileceğimi mi söylemek istiyorsun?>>

Neil parmağını genç kadının yanağında gezdirerek <<İstiyor musun?>> diye sordu.

<<Bu bir öneri mi?>>

Neil ciddileşmişti. <<Mesleğin hep aramıza giriyor>>

<<Suç bende. Onu aramıza sokan benim>>

<<Tatildeyken bile öyleydi.>>

<<Erkeklerin beni ünlü olduğum için istemelerinden korkuyordum. Ayrıca duygularımı açığa vurmaktan...

>>

Neil onun yüzünü avuçları arasına alarak, <<Carrie benden duygularını gizlememelisin. Tek istediğim güçlü arzuları, istekleri olan bir eş>> dedi.

Carrie, Neil'in boynuna sarıldı. <<Yitirdiğimiz bunca zaman için özür dilerim>>

<<Ben de.>>

<<Neil? Leona'yla bir ilişkin var mı?>>

<<Vardı. Ama yıllardan beri yalnızca dostuz. Onun amacı farklı olsa bile.>>

<<Yaa>>

<<Gülüyorsun>>

<<Şey kıskanmıştım da>>

<<Öyle mi? Peki neden Bonnie'yle birlikte olduğumda kıskanmadın?>>

<<Kıskandım ama elimden bir şey gelmiyordu. O benim en yakın arkadaşım, aranızı giremezdim.>>
<<Bizse planımızın işe yaramadığını düşündük>>
<<Onunla beni bulmak için mi birlikte oldun?>>
<<Onunla partide tanışınca şansın yüzüme güldüğünü düşündüm. Seni bulabilmek için ne yollara başvurduğumu bilsen.>>
<<Yani tatilden sonra mı?>>
<<Rehberdeki tüm Hughes soyadındakileri aradım. Olmayınca reklam firmalarına başvurdum. Bana böylesine yalan söylemiş olabileceğine inanamıyordum.>>
<<Bana çok kızdığını ve aramadığını sandım>>
<<Evet çok kızgındım. O gün kumsalda seni öldürebilirdim. Ama seni unutamadım.>>
Neil birden doğruldu. <<Senin de bana verilecek bir hesabın var. Casimir ile ilişkiniz oldu mu?>>
<<Olmadığını söylemiştim. Sen Bonnie ile çıktığın için ben de onunla çıkıyordum. O gerçekte bana aşık olmamıştı. Tüm istediği Bonni'ydi.>>
<<Ya sahnedeki öpüşmeniz?>>
<<O anda içimden geliverdi işte. Öyle iyi dans etti ki>>
<<sen de öyle>>
<<Final sahnesini anlayabildin mi? Orada senin için dans ettim. Ve hep beni anladığını umdum.>>
Neil onu hafifçe öptü. <<Ben de acaba benim için mi dans ediyor düye düşünüp durdum.>>

Carrie kollarını Neil'in boynuna doladı. <<Şimdi iyi misin?>>
<<Elbette. Seni seviyorum. İlk karşılaştığımız andan beri seviyorum seni. Daha önce hiç duymadığım şeyleri duydum seninle>>
<<Ben de sana anında aşık oldum. Ama bunun nedenini içkiye bağlamak istedim.>>
<<Evet biraz sarhoştun>>
<<Sarhoş ve şaşkın.>>
<<Şaşkın ve hamile. Hamileliğini fark edince şok geçirmiş olmalısın>>
<<Ölmeyi istedim neredeyse.>>

Neil genç kadının sırtına kanepeden aldığı yastığı yerleştirdi. <<Hastalanmanı istemiyorum.>>
<<Ne güzel bir yastık bu. Üzerini kim işledi?>>
<<Annem. Bana hep bir şeyler örer.>>
<<Acaba benim hakkımda ne düşünecekler?>>
<<Seni seveceklerdir. Çoktandır bir aile kurmamı bekliyorlar. Ve onlara seni anlattım bile.>>
<<Umarım onlara şeyden söz etmedin...>>
<<Hayır bebekten söz etmedim. Yalnız evlenmek istediğim kadına rastladığımı söyledim.>>
<<Ben de ne zaman bana teklifte bulunacağını merak ediyordum>>
Neil güldü. <<Bulunmadım mı?>>
<<resmen değil>>
<<Ben formalitelere önem vermediğini sanıyordum.>>
<<Hayatımın ilk ve son evlenme teklifini resmen duymak istiyorum. Haydi Mr. Taylor>>
<<Benimle evlenir misin Carrie? Bir sürü de çocuk istiyorum.>>
<<Oh Neil, hala hep onu düşünüyorum.>>

Genç adam Carrie'ye sıkı sıkı sarıldı. <<Onun kız olduğunu öğrenince hep evimizde bir çocuk odası düşledim. Onu hayvanat bahçesine götürüp gezdirdiğimi düşündüm. Daha önceleri babalığın nasıl bir şey olduğunu düşünmemiştim ama olayı bu denli yakınımda duyunca ne çok istediğimi anladım.>>

Carrie genç adama yaklaşıp başını omzuna gömdü. Ayrı geçen günlerinde her ikisi de öyle acı çekmişlerdi ki...
Genç kadının gözyaşları neil'in yanağını ıslatıyordu. Genç adam <<Ağlama sevgilim>> dedi.

Carrie içini çekti. <<Sana öyle kızgındım ki seni düşman olarak görüyordum. Ta ki Veronica bana gerçeği gösterene kadar. Seni kendimden uzaklaştırdığımı biliyorum ama aynı zamanda sana öyle gereksinme

duyuyordum ki. Hastanede yanımda olmanı öyle çok istedim.>>

<<Gelecek sefere>> Neil dudaklarını genç kadının yüzünde gezdirerek son kalan yaşları da kuruttu.
<<Gelecek sefer yanında olacağım. Seni seviyorum Carrie. Yanıbaşından hiç ayrılmayacağıma söz veriyorum.>>

Halının üzerinde oyun oynayan bebekler minik, tombul elleriyle renkli plastik oyuncakları kavramaya çalışıyorlardı. Saçları siyah ve dalgalıydı. Gözleriye şimdilik açık maviydi. Elizabeth onların bir süre sonra Carrie'nin göz rengine döneceğini savunuyordu. Yoksa çocukların ikisi de Neil ile kardeşi Andrew'un bebeklik resimlerinin tıpkısıydı. Bir tanesi baş parmağını emerken diğeri ayak parmaklarıyla oynamayı yeğliyor ve bol bol gülümsüyordu. Carrie ile Neil yemekten sonra salonda yere yumuşak ve temiz bir battaniye sererek bebekleri onun üzerine koyup onlarla oynamaktan hoşlanıyorlardı. Neil yere yatıp onlara bir sürü oyun buluyor, saçını çekştirmelerine, burnuyla oynamalarına izin veriyordu. Bir yandan da bebekleri havaya kaldırıp güldürüyordu. Bu arada Carrie bebeklerin midelerinin fazla hareketten dolayı bulanacağını savunarak onları fazla azdırmamasını öğütüyordu. Hatta Neil'i şakayla karışık tehdit ediyordu.

<<Sen iyi bir cezayı hak ediyorsun>> dedi Carrie. Mark o sırada Neil'in kulağını çekştiriyordu.

<<Biliyorum. Ama onlar bana yaşama sevinci veriyor>>

Carrie oturduğu yerden yün şişlerini alinden bırakmadan <<Böyle olmsını sen istedin zaten, yakınamazsın>>dedi.

Neil yerden kalkarak Carrie'nin yanına geldi ve kolunu onun omzuna doladı. <<Mutlu musun?>> diye sordu.

Genç kadın <<Hem de nasıl>> diye yanıtladı.

<<Bu sezon bale yapamayacağından dolayı pişmanlık duymuyor musun?>>

<<Birkaç sezon demek istiyorsun sanırım>>

<<Bazı geceler uykunda ayaklarının kımıldadığını fark ediyorum da rüyada dans ettiğini görüp görmediğini merak ediyorum>>

<<<Doğrusunu istersen dans etmeyi özlüyorum ama koreografiyi de seviyorum. Hem de birkaç aya kadar işime döneceğim. Veronica ne zaman eski halime döneceğimi merak ediyor>>

Neil onun kulak memesini öperek <<Ben vücudunun biçiminden çok memnunum>>dedi.

Carrie hafifçe kızardı. <<Çocukların önünde dikkatli olmalısın>>

<<Hiç de değil. Sevdığım kadını öpmem bence doğaldır.>>

<<Neil>> Carrie genç adama sokuldu. O anda bebeklerin ne yaptığı hiç önemli değildi. Tek düşündüğü ve hissettiği sevdiği erkeğin kucaklayışıydı. Genç kadın bu sevgide öylesine mutluluk buluyordu ki baledeki başarısı bunun yanında solda sıfır kalırdı. Hiç pişmanlık duymuyordu.

.....Veeeee.... MUTLU SOOONNNNN!!!!!!.....